

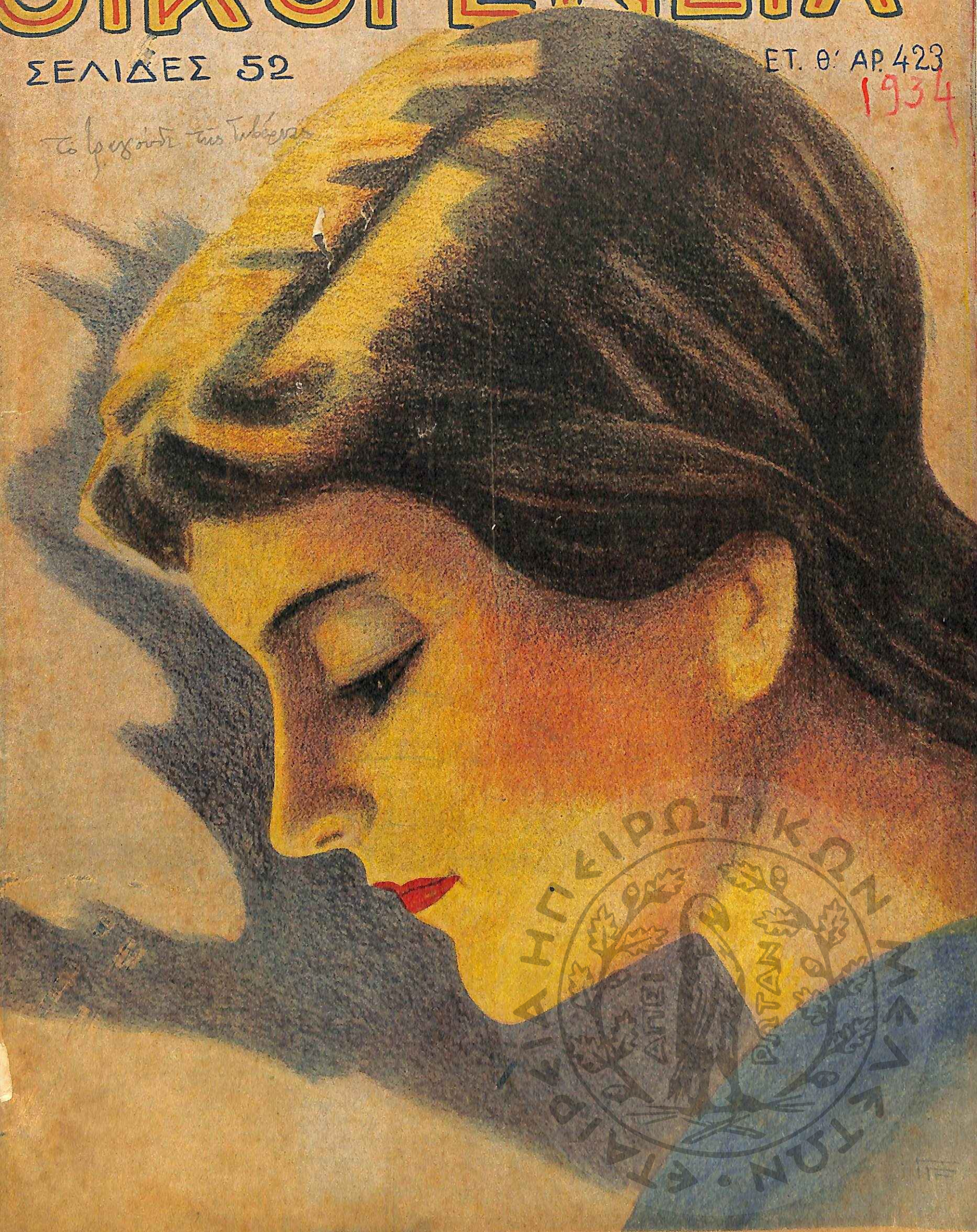
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤ. Θ' ΑΡ. 423

1934

to praxi tis tuberos

Ἡ ἀγανάκτησις ἑνὸς μικροῦ

—Ντροπή σου, κ. Ἐμποράκη, νὰ μοῦ λὲς πὼς δὲν που-
λὰς κλωστὲς **Κιθάρας**.

—Ξεῦρω καλὰ πὼς ἐντε ἡ καλύτερες καὶ εὐθηνότερες,

καὶ τὸ σπουδαιότερον, εἶνε **Ἑλληνικὲς**.

ΚΛΩΣΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ Α. Β. C.

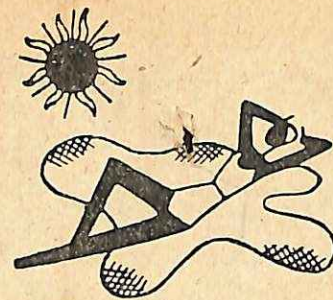
Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΟΡΝΑΡΟΝ 5

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ, ΑΠΟΘΗΚΑΙ, ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΕΡΜΟΥ 131. — Τηλέφ. 22-283

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ Περμανάντ, μὲ
φόρμες ἐξαιρετικὰς, μὲ γοῦστο
καὶ μὲ μαλλιά φυσικώτατα, μόνον
σὸ Κομμωτήριον **ΒΑΜΒΑΚΑΡΗ**
τέρμα Ἰπποκράτους 208. Μὲ τιμὰς
εὐσυνειδήτους.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙ-
ΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς Ὁ-
φθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27—Ἀθήναι. Τηλ. 1-60

Μεταχειρισθεῖτε τὰ εἰδικὰ χρώματα διὰ τὸ καλοκαίρι :

Rachel - chair, Rachel - foncée, Ocre - Pêche

“ΜΑΤΙΤΕ,, πούδρα χωρὶς ΤΑΛΚ

Κάμνει τὸ χρῶμα ΜΑΤ

Εἶναι ἓνας τύπος τῆς

ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ Α. Τ. ΠΙΒΕΡ (ΠΑΡΙΣΙΩΝ)

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

“Ὅσες ἔχετε καταστρέψει τὰ
μαλλιά σας μὲ τὰ διάφορα μηχανή-
ματα. Ὅσες φοβεῖσθε τὸν ηλεκ-
τρισμὸ καὶ δὲν κάνετε ΠΕΡΜΑ-
ΝΑΝΤ παρ’ ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν
σας πρὸς τοῦτο, ὁσες ἔχετε θαμ-
μένα ἢ δέξινεναρισμένα μαλλιά καὶ
δὲν σὰς ἐπιτρέπεται ἡ Περμανάντ,
δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μᾶς ἐπισκε-
φθῆτε καὶ θὰ ἔχετε μίαν ΠΕΡ-
ΜΑΝΑΝΤ συστήματος ΠΕΡΡΑ-
ΣΙΛΕ.

**ΧΩΡΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ
ΧΩΡΙΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΚΙΝΔΥΝΟΝ**
Πρώτη φορά σὴν Ἑλλάδα.
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΛΛΙΓΕΡΗ

Ὁδὸς Πατησίων 19 6’

ΤΗΛ. 20963

Χάριν ρεκλάμας τὸν πρῶτον μῆνα
ΔΡΑΧ. 150, μὲ ηλεκτρισμὸ δρ.100.

«ΔΙΤΣ»

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν

νοσημάτων

ἄγερ 23 α — Τηλ. 25532

Ἱδιαιτέρων διαμέρισμα

δι’ ἑκατὸν ἀσθενῶν

Χιλιάδες γυναικῶν ὀφείλουν
σήμερον σὴν “ΜΑΤΙΤΕ,,
αὐτὴ τὴ γλυκεῖα ἐντύπωσι τῆς
ἐπιδερμίδος των. πού διατη-
ρεῖται, παρὰ τὸν ἥλιον, τὴν
ἐφίδρωσιν καὶ τὸν ἄνεμον,
λεία καὶ τρυφερὰ σὰν ἐπι-
δερμὶς μικροῦ παιδιοῦ.

Ο ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ Σ' ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Γιατὶ οἱ ἄνδρες ἐρω-
τεύονται τὴν νέαν
αὐτὴν

Ἡ Δνὶς Χ... τῆς Boulogne ἔλαθε
10 προτάσεις γάμου τὸν περασμέ-
νο μῆνα, ἀπὸ δέκα νέους οἰκογε-
νειῶν. Σὲ ρεπόρτερς ἡ Δνὶς Χ... εἴ-
πε: «Εἰμαι πωλήτρια ἑνὸς κατὰ-
στήματος νεωτερισμῶν. Φαντάζομαι,
ὅτι ἡ μόνη αἰτία τῶσων αἰτήσεων
γάμου, εἶνε ὅτι πάντοτε ἐφορνίζα
διὰ τὸ χρῶμα μου. Ἀντελήφθην, ὅ-
τι ἡ χρῆσις κοινῶν πούδρων ἐξηρά-
νει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὴν μετα-
βάλλει εἰς γονδροειδῆ, ἐξηράν καὶ
λεκιασμένην. Γι’ αὐτὸ μεταχειρίζομαι
τὴν πούδρα Τοκαλόν, πού περιέχει
Mousse de Crème. Αὕτη δχι μόνον
μαλακώνει, προστατεύει καὶ ὁμορ-
φαίνει τὴν ἐπιδερμίδα, ἀλλὰ μοῦ δι-
δὲν ἓνα θαυμάσιο γοῦμα, πού διατη-
ρεῖται φρέσκο καθ’ ὅλην τὴν διάρ-
κειαν τῆς ἡμέρας. Καὶ πράγματι,
πλέον τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν ὑποψηφίῶν,
μοῦ ὁμολόγησαν, ὅτι τὸ κοριτσιότι-
κο χρῶμα μου τοὺς ἐσαγήνευσε.»

Ἡ Mousse de Crème, ἀναμειγνυ-
μένη ἐπιστημονικῶς μὲ τὴν πούδρα
Τοκαλόν δχι μόνον ἐμποδίζει τὴν
πούδρα νὰ ἐξηράνῃ τὴν ἐπιδερμίδα,
ἀλλὰ τὴν κάνει νὰ κρατᾷ στὸν ἄνε-
μο, σὴν θροχή, ἀκόμα καὶ χορεῦ-
οντας σὴν πλέον ζεστὴ αἰθουσα
τοῦ χοροῦ. Δίδει τὸ θαυμάσιο αὐτὸ
χρῶμα, γιὰ τὸ ὁποῖο ὅλοι οἱ ἄνδρες
τρελλαίνονται. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρε-
μουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθή-
ναι.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ γοητευτικὴ βεντέτα τοῦ κινηματογράφου Μάτις Ἡσάνε, κατὰ τελευταίαν φωτογραφίαν

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΝΕΜΡΩ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

Η Άμαξόνες του Δάσους της Βουλώνης. Μυστηριώδη δράματα στα δάση της Γαλλίας. Ο τραγικός θάνατος ενός ανωτέρου υπαλλήλου, την ώρα που κοιμόταν στο δάσος. Το δραματικό ειδύλλιο μιας κομήςσης. Πώς τρελλάθηκε ένας νέος που σκέπασε από λάθος την αγαπημένη του. Ένας τρομερός σκοπευτής. Η ιστορία μιας δολοφονίας. Συνταρακτικές αποκαλύψεις ενός δασοφύλακος, κλπ.

ΤΟ δάσος της Βουλώνης και στη λεωφόρο των Άκακων, στο Παρίσι, ξανά και ξανά πάλι έφρετο την εμφάνισή τους ή οι άγνωστες Άμαξόνες, δροσερές, χαριτωμένες, με σώματα Άστέρων. Την ίδια έφρετο, σ' όλα τα μέρη της Γαλλίας, όπου υπάρχουν παλιοί άρχοντες, πύργοι, διοργανώνονται μεγάλα κυνήγια. Οι Γάλλοι έχουν δυο άδελφότητες: αδελφότητες: το κυνήγι και τον έρωτα. Μά μπας κι ο τελευταίος δεν είναι πάλι ένα κυνήγι; Μ' αυτά τα σπύρα περνά η ζωή το εθνικιστή Παρισινό άριστοκόρη. Όλες ή όλες, των ευγενών και των πλουσίων Γάλλων έχουν υποδειγματικούς σταθμούς για τα πολιτεύματα λόγω τους και διατηρούν ένα πλήθος σκύλων που τους συνοδεύουν στα κυνήγια τους. Η έσοδος τους παίρνει πανηγυρικό χαρακτήρα. Είναι μια μεγαλοπρεπής παρέλασις άμορφων κυριών με σολήν επασίας, κυρίων ντυμένων με την τελευταία λέξη της μόδας των σπόρ και υπηρετών και σκύλων. Οι υπηρετές έχουν στολισμένους τις λιβρές τους μ' έναν σωρό σιρηνία και γαλένια διακριτικά του βαθμού τους. Έχετε δει στον κινηματογράφο πως γίνονται αυτά τα κυνήγια. Είναι μάλλον εθνικές εκδηλώσεις με τ' αλόγο, στις οποίες πλέκονται πολλά τρυφερά ειδύλλια. Αυτές όμως ή ερωτικές περιπέτειες έχουν και μια φορά ένα τραγικό τέλος. Οι ευγενείς Νεμρώδ από μια άπροσεξία σκοτώνουν κάποιον από τους φιλοξενούμενους τον ή κι αυτή την γυναίκα τους. Πρόκειται όμως πράγματι περί λάθους; ή περί εκδικήσεως; Ποιά; Έχει... Μόνον όταν η αστυνομία αναλάβει να εξιχνιάσει την υπόθεση, έχουνται στο φως ή λεπτομέρειές τους. Τις περισσότερες φορές αυτοί οι θάνατοι αποδίδονται σε τυχαία δυστυχήματα και δεν ανακαλύπτεται ο εγκληματίας. Ποιά; Άλλωστε μπορεί να τον διψάσει στα πανά φιλώματα των δέντρων; Ασφαλώς κανένας! Ίδού τι μου διηγήθηκε ένας αστυνομικός της Ελδικής Ασφάλειας, ο κ. Λουί Σαντόν, που δέκα χρόνια θροσκόνταν απασχολμένος στο τιμήμα του Φοντανεμπλό:

—Μια μέρα, μου είπε, την ώρα που ξάνα την τακτική περιουσία μου στο δάσος για να μεζέρω τους διαφόρους καθρούφους και να εξετάσω τις άδειες διαφόρων κυνηγών, καθώς περνούσα από ένα πανικό φύλλωμα, είδα στη ρίζα ενός δένδρου το ακίνητο πτώμα ενός ανθρώπου. Φορούσε κομψή κυνηγετική στολή και γενικά το παρουσιαστικό του έδειχνε ότι ήταν πολύ πλούσιος. Είχε πέσει κα-

ταγής με το πρόσωπο προς το χώμα. Το κυνηγετικό όπλο του βρισκόταν ακριβώς δίπλα του μαζί με το σακκίδιό του. Αυτό απεικόνιζε ότι ο άτυχος άνθρωπος είχε σκοτωθεί ενώ κοιμόταν. Ποιά; όμως τον είχε δολοφονήσει; Γύρισα τότε το πτώμα για να το εξευνήσω, μα ανατρίχισα από το θέαμα που αντίκρισα. Το πρόσωπό του ήταν φοβιστά παραμορφωμένο από τα σκάγια. Μια ιδέα μου πέρασε εκείνη τη στιγμή από το μυαλό και άμέσως κτύπησε το όπλο του. Ήταν άδριο! Δεν υπήρχε καιμιά αμφιβολία ότι ο άτυχος άγνωστος είχε πέσει θύμα ενός τραγικού δυστυχήματος. Άλλα πως είχε σκοτωθεί; Η αναπαράστασις του ατυχήματός του απέδειξε σωστός τους υπολογισμούς μου. Ο κυνηγός, ένας πηματαρχής του έπαινου γιού των Οικονομικών, κουραμέ-

Κυνηγετική ένδυμασία του περασμένου αιώνα

νος από την πολυώρα ανίχνευσι στο δάσος, ξεπλώθηκε στη ρίζα εκείνου του δένδρου για να ξεκουραστεί, τοποθετώντας δίπλα του το σακκίδιό του και το όπλο του, που ήταν γεμάτο. Ο ύπνος, φυσικά, δεν άργησε να του κλείσει τα μάτια και τότε συνέβη το τραγικό δυστύχημα. Χωρίς να καταλαβαίνει τι κάνει, έσως υπό την επίρρεια κανενός δνεύρου, άπλωσε το χέρι στο τσεφέκι του και πίεσε την σκανδάλη. Κι καθώς ήταν γνωστός, με το πρόσωπο στραμμένο προς αυτό, δέχτηκε όλα τα σκάγια στο κεφάλι του κι έμεινε στον τόπο, πέφτοντας μπροστά στο χώμα. Η λατοδικαστική εξέταση απέδειξε μάλιστα ότι τα σκάγια ήταν του όπλου του κι έτσι δεν υπήρχε και η παραμικρή αμφιβολία ότι είχε πέσει θύμα δυστυχήματος. Το τραγικό όμως είναι ότι αν ός ο κυνηγός ήταν παντρεμένος και πατέρας τριών μικρών

παιδιών...

Μια άλλη φορά, καθώς έτοιμαζόμουν να φύγω από το γραφείο του νηματογ, γιατί ήταν περασμένο μεσημέρι, είδα να μπαίνει ο δασοφύλακας Κορμπινό κρατώντας ένα νέο από το χέρι που γελούσε σαν τρελλός.

—Τι συμβαίνει; τον ρώτησα περίεργος. —Βρίσκει αυτόν τον άνθρωπο να οδηγεί και να γελάει μέσα στο δάσος και σās τον ξέρεα για να ξεκουραστεί ποιάς είχε. Έγώ μάταια προσπαθώ να τον κάνω να μιλήσει... Φαίνεται ότι έχει χάσει το μυαλό του, μου είπε ο δασοφύλακας.

Κτύπησε τον νέο. Ήταν ως είκοσι χρόνων, πολύ συμπαθητικός, με τα μάτια του είχαν μια έκφραση παράφρονος. Στεκόταν ακίνητος, σαν να μην είχε συνείδηση που βρισκόταν και τα δόντια του χτυπούσαν από την ταρχή του. Η κυνηγετική στολή του ήταν ματωμένη στο στήθος.

—Φαίνεται ότι είναι πληγωμένος. Βγάλτε τον το σακκίδι να δούμε που έχει τραυματισθεί, είπε στους χωροφύλακες.

Μά στο στήθος του δεν είχε κανένα τραύμα. Από που προήρχοντο λοιπόν αυτά τα αίματα; Η ξέρενα που του κάναμε, απέκλιψε ότι λεγόταν Έδμόνδος Λεμπρέν κι ότι κατοικούσε στο Παρίσι, στην οδό Μουρετίερ αριθμός 26. Στο πορτοφόλι του βρέθηκε επίσης ή φωτογραφία μιας πολύ όμορφης γυναίκας με μια τρυφερή αφέρεση. Μόλις όμως πήρα αυτή τη φωτογραφία στα χέρια μου έβγαλα μια φωνή εκπλήξεως. Είχα αναγνωρίσει την κόμισσα ντε Κλεμάν, που τακτικά τη συναντούσα κι αυτή την περιπάτο της στο δάσος, με το θανατικό αλόγο της. Μά ποιά σχέσις υπήρχε μεταξύ αυτής και του τρελλού νέου; Άν πίστευε κανείς στην αφέρεση, έπρεπε να είναι ένας τρυφερός ειδύλλιος. Χωρίς να πω τίποτε στο δασοφύλακα, ζήτησα να με συνδέσουν τηλεφωνικά με τον παλιό άρχοντα της κομήςσης. Φαντασθήτε τώρα πόσο άπορησα, όταν μου απάντησαν ότι ή κόμισσα ντε Κλεμάν είχε βγει το πρωί με τον κ. Λεμπρέν για να κυνηγήσουν στο δάσος κι ότι δεν είχαν ακόμη επιστρέψει.

—Γρήγορα, φώναξα στους αστυνομικούς, πρέπει να εξιχνιάσουμε το δάσος. Κορμπινό, είδοποίησε και τους άλλους συνοδούς σου. Όσο γι' αυτόν τον δυστυχή, κλείστε τον σ' ένα δωμάτιο και προσέγγετέ τον. Είχε τρελλάσει.

Μετά από μισή ώρα πενήντα αστυνομικοί και δέκα δασοφύλακες άρχισαν να ερευνούν προσεχτικά το μέρος του δάσους, στο οποίο είχε βρεθεί ο παράδοξος τρελλός. Τέλος ύστερα από μια επίμονη ανάλυση, άκούσαμε ξαφνικά το

χλημνίστρια ενός αλόγου. Περίεργοι τρέξαμε προς τα εκεί και δεν άργησαμε να δοθείμε μπροστά στο έξης συγκινητικό θέαμα. Είδαμε την κόμισσα ντε Κλεμάν στην κρημνή νεκρή σ' ένα δέντρο, ενώ τ' αλόγο της έσκαβε μπροστά της με νευρικήτητα το έδαφος και χρεμνίτιζε πένθιμα. Την μεταφέρουμε άμέσως στν πόρτο της και παραδώσαμε τον Έδμόνδο Λεμπρέν σ' ένα νοσοκομείο. Από τις άδικαιρίσιες του ιητρικού προσωπικού του πόργου κατόρθωσα να μάθω ότι ο Λεμπρέν ήταν τρυφερός φίλος της κομήςσης κι ότι ένα μίνα τώρα τον φιλοξενούσε στον πόργο της. Ήταν τόσο αγαπημένοι, ώστε απέκλιζε κάθε ύπνοια εγκλήματος. Τι είχε συμβη λοιπόν σ' αυτό το δάσος; Από δυστύχημα... Μια τραγική εκδήσις της μοίρας που είχε φθονήσει την ευτυχία τους. Οι δυο έρωτευμένοι φαίνεται ότι για να διασκεδάσουν είχαν χωρίσει κι ο καθέας τράβηξε για να κυνηγήσει μοναχός του να δούν ποιάς θα ήταν ο πιο τυχερός. Μά από μια ερριονεία της τύχης ή κόμισσα βρέθηκε ξαφνικά κοντά στο μέρος που κυνηγούσε ο Λεμπρέν και θέλησε να τον πλησιάσει χωρίς να την αντιληφθεί. Ο νέος όμως δεν την είχε δει και είχε πυροβολήσει. Μά, αντί να σκοτώσει το θηράμα του, χτύπησε κατάσθητα την κόμισσα και την άφησε στον τόπο. Όταν άντελήφθη το άπορόστατο εγκλήμα του, τότε ήταν ή απελπισία του, ώστε τρελλάθηκε. Χωρίς να ξέρη τι κάνει, τη μετέφερε ως εκείνο το δέντρο, την έβγαλε να καθήσει και τη στήριξε στον κορμό κι έπειτα άρχισε να οδηγεί και να τρέχει δεξιά κι αριστερά μέσα στο δάσος. Σ' αυτή την κατάσταση τον είχε βρει ο Κορμπινό και τον είχε φέρει στην αστυνομία. Όσο για τα αίματα που βρέθηκαν στο σακκίδιό του, ήταν από το θανάσινο τραύμα της κομήςσης. Ο Λεμπρέν είχε ματωθεί καθώς την είχε πάρει στην άγκαλιά του για να τη μεταφέρει στον κορμό του δέντρου.

Ο τοελλός νέος βρίσκεται σήμερα σ' ένα νοσοκομείο κι είναι τόσο μεγάλος ο πνευικός κλονισμός του, ώστε δεν υπόχει καμιά επίδραση να θεραπευθεί από την τρέλλα του. ... Ίδού όμως και μια εγκληματική ιστορία! Απεκλήθη, εντελώς νεκρά, από μερικές φλυαρίες ενός δασοφύλακος σε μια ταβέρνα, τις άπλες άκουσε ένας από τους ανθρώπους μου. Αυτός ο δασοφύλακας, κάποιος Ζάν Γκοτάρ, ίπηρετούσε στα κτήματα μιας ανιωματικής και παράφρονος εκατομμυριούχου, της κ. Έλίας ντε Φρεμόν, που βρισκόταν κοντά στη δέσας του Φοντανεμπλό. Η κ. ντε Φρεμόν ήταν μια από τις πιο άμορφες γυναίκες του Παρισιού κι είχε κατοικήσει από άπλη γορευιότητα των νυχτερινών γέφυρων της Μονμάρτρες να ξελιγνίσει σε ευορισία γυναίκα της άριστοκορίας. Η κ. ντε Φρεμόν είχε παντρευτεί έναν ήλιωμένο είνενη, ο ότος-πότες έσπινε ήπτε-από ένα κόρνα είνενη-είνενη, άσπινοντας στην πιστή γυναίκα του δλη την περιουσία του κι αυτή την θανασία βίλλα του Φοντανεμπλό.

Η άμορφη χήρα άρχισε τότε να ζή μια εύθυμη ζωή, να διοργανώνει μεγαλοπρεπείς γιορτές στν έπαυλή της και να προσκαλή τους πλουσιότερους Παρισινούς για να περάσουν το καλοκαίρι τους κοντά της. Ποτέ όμως μια άλλη γυναίκα δεν είχε πατήσει το πόδι της σ' αυτή την έπαυλή της. Κι αυτό άκόμη όμως άμέσως στν πόρτο της και παραδώσαμε τον Έδμόνδο Λεμπρέν σ' ένα νοσοκομείο. Από τις άδικαιρίσιες του ιητρικού προσωπικού του πόργου κατόρθωσα να μάθω ότι ο Λεμπρέν ήταν τρυφερός φίλος της κομήςσης κι ότι ένα μίνα τώρα τον φιλοξενούσε στον πόργο της. Ήταν τόσο αγαπημένοι, ώστε απέκλιζε κάθε ύπνοια εγκλήματος. Τι είχε συμβη λοιπόν σ' αυτό το δάσος; Από δυστύχημα... Μια τραγική εκδήσις της μοίρας που είχε φθονήσει την ευτυχία τους. Οι δυο έρωτευμένοι φαίνεται ότι για να διασκεδάσουν είχαν χωρίσει κι ο καθέας τράβηξε για να κυνηγήσει μοναχός του να δούν ποιάς θα ήταν ο πιο τυχερός. Μά από μια ερριονεία της τύχης ή κόμισσα βρέθηκε ξαφνικά κοντά στο μέρος που κυνηγούσε ο Λεμπρέν και θέλησε να τον πλησιάσει χωρίς να την αντιληφθεί. Ο νέος όμως δεν την είχε δει και είχε πυροβολήσει. Μά, αντί να σκοτώσει το θηράμα του, χτύπησε κατάσθητα την κόμισσα και την άφησε στον τόπο. Όταν άντελήφθη το άπορόστατο εγκλήμα του, τότε ήταν ή απελπισία του, ώστε τρελλάθηκε. Χωρίς να ξέρη τι κάνει, τη μετέφερε ως εκείνο το δέντρο, την έβγαλε να καθήσει και τη στήριξε στον κορμό κι έπειτα άρχισε να οδηγεί και να τρέχει δεξιά κι αριστερά μέσα στο δάσος. Σ' αυτή την κατάσταση τον είχε βρει ο Κορμπινό και τον είχε φέρει στην αστυνομία. Όσο για τα αίματα που βρέθηκαν στο σακκίδιό του, ήταν από το θανάσινο τραύμα της κομήςσης. Ο Λεμπρέν είχε ματωθεί καθώς την είχε πάρει στην άγκαλιά του για να τη μεταφέρει στον κορμό του δέντρου.

Ο τοελλός νέος βρίσκεται σήμερα σ' ένα νοσοκομείο κι είναι τόσο μεγάλος ο πνευικός κλονισμός του, ώστε δεν υπόχει καμιά επίδραση να θεραπευθεί από την τρέλλα του. ... Ίδού όμως και μια εγκληματική ιστορία! Απεκλήθη, εντελώς νεκρά, από μερικές φλυαρίες ενός δασοφύλακος σε μια ταβέρνα, τις άπλες άκουσε ένας από τους ανθρώπους μου. Αυτός ο δασοφύλακας, κάποιος Ζάν Γκοτάρ, ίπηρετούσε στα κτήματα μιας ανιωματικής και παράφρονος εκατομμυριούχου, της κ. Έλίας ντε Φρεμόν, που βρισκόταν κοντά στη δέσας του Φοντανεμπλό. Η κ. ντε Φρεμόν ήταν μια από τις πιο άμορφες γυναίκες του Παρισιού κι είχε κατοικήσει από άπλη γορευιότητας των νυχτερινών γέφυρων της Μονμάρτρες να ξελιγνίσει σε ευορισία γυναίκα της άριστοκορίας. Η κ. ντε Φρεμόν είχε παντρευτεί έναν ήλιωμένο είνενη, ο ότος-πότες έσπινε ήπτε-από ένα κόρνα είνενη-είνενη, άσπινοντας στην πιστή γυναίκα του δλη την περιουσία του κι αυτή την θανασία βίλλα του Φοντανεμπλό.

Η άμορφη χήρα άρχισε τότε να ζή μια εύθυμη ζωή, να διοργανώνει μεγαλοπρεπείς γιορτές στν έπαυλή της και να προσκαλή τους πλουσιότερους Παρισινούς για να περάσουν το καλοκαίρι τους κοντά της. Ποτέ όμως μια άλλη γυναίκα δεν είχε πατήσει το πόδι της σ' αυτή την έπαυλή της. Κι αυτό άκόμη όμως άμέσως στν πόρτο της και παραδώσαμε τον Έδμόνδο Λεμπρέν σ' ένα νοσοκομείο. Από τις άδικαιρίσιες του ιητρικού προσωπικού του πόργου κατόρθωσα να μάθω ότι ο Λεμπρέν ήταν τρυφερός φίλος της κομήςσης κι ότι ένα μίνα τώρα τον φιλοξενούσε στον πόργο της. Ήταν τόσο αγαπημένοι, ώστε απέκλιζε κάθε ύπνοια εγκλήματος. Τι είχε συμβη λοιπόν σ' αυτό το δάσος; Από δυστύχημα... Μια τραγική εκδήσις της μοίρας που είχε φθονήσει την ευτυχία τους. Οι δυο έρωτευμένοι φαίνεται ότι για να διασκεδάσουν είχαν χωρίσει κι ο καθέας τράβηξε για να κυνηγήσει μοναχός του να δούν ποιάς θα ήταν ο πιο τυχερός. Μά από μια ερριονεία της τύχης ή κόμισσα βρέθηκε ξαφνικά κοντά στο μέρος που κυνηγούσε ο Λεμπρέν και θέλησε να τον πλησιάσει χωρίς να την αντιληφθεί. Ο νέος όμως δεν την είχε δει και είχε πυροβολήσει. Μά, αντί να σκοτώσει το θηράμα του, χτύπησε κατάσθητα την κόμισσα και την άφησε στον τόπο. Όταν άντελήφθη το άπορόστατο εγκλήμα του, τότε ήταν ή απελπισία του, ώστε τρελλάθηκε. Χωρίς να ξέρη τι κάνει, τη μετέφερε ως εκείνο το δέντρο, την έβγαλε να καθήσει και τη στήριξε στον κορμό κι έπειτα άρχισε να οδηγεί και να τρέχει δεξιά κι αριστερά μέσα στο δάσος. Σ' αυτή την κατάσταση τον είχε βρει ο Κορμπινό και τον είχε φέρει στην αστυνομία. Όσο για τα αίματα που βρέθηκαν στο σακκίδιό του, ήταν από το θανάσινο τραύμα της κομήςσης. Ο Λεμπρέν είχε ματωθεί καθώς την είχε πάρει στην άγκαλιά του για να τη μεταφέρει στον κορμό του δέντρου.

Ο τοελλός νέος βρίσκεται σήμερα σ' ένα νοσοκομείο κι είναι τόσο μεγάλος ο πνευικός κλονισμός του, ώστε δεν υπόχει καμιά επίδραση να θεραπευθεί από την τρέλλα του. ... Ίδού όμως και μια εγκληματική ιστορία! Απεκλήθη, εντελώς νεκρά, από μερικές φλυαρίες ενός δασοφύλακος σε μια ταβέρνα, τις άπλες άκουσε ένας από τους ανθρώπους μου. Αυτός ο δασοφύλακας, κάποιος Ζάν Γκοτάρ, ίπηρετούσε στα κτήματα μιας ανιωματικής και παράφρονος εκατομμυριούχου, της κ. Έλίας ντε Φρεμόν, που βρισκόταν κοντά στη δέσας του Φοντανεμπλό. Η κ. ντε Φρεμόν ήταν μια από τις πιο άμορφες γυναίκες του Παρισιού κι είχε κατοικήσει από άπλη γορευιότητας των νυχτερινών γέφυρων της Μονμάρτρες να ξελιγνίσει σε ευορισία γυναίκα της άριστοκορίας. Η κ. ντε Φρεμόν είχε παντρευτεί έναν ήλιωμένο είνενη, ο ότος-πότες έσπινε ήπτε-από ένα κόρνα είνενη-είνενη, άσπινοντας στην πιστή γυναίκα του δλη την περιουσία του κι αυτή την θανασία βίλλα του Φοντανεμπλό.

Η άμορφη χήρα άρχισε τότε να ζή μια εύθυμη ζωή, να διοργανώνει μεγαλοπρεπείς γιορτές στν έπαυλή της και να προσκαλή τους πλουσιότερους Παρισινούς για να περάσουν το καλοκαίρι τους κοντά της. Ποτέ όμως μια άλλη γυναίκα δεν είχε πατήσει το πόδι της σ' αυτή την έπαυλή της. Κι αυτό άκόμη όμως άμέσως στν πόρτο της και παραδώσαμε τον Έδμόνδο Λεμπρέν σ' ένα νοσοκομείο. Από τις άδικαιρίσιες του ιητρικού προσωπικού του πόργου κατόρθωσα να μάθω ότι ο Λεμπρέν ήταν τρυφερός φίλος της κομήςσης κι ότι ένα μίνα τώρα τον φιλοξενούσε στον πόργο της. Ήταν τόσο αγαπημένοι, ώστε απέκλιζε κάθε ύπνοια εγκλήματος. Τι είχε συμβη λοιπόν σ' αυτό το δάσος; Από δυστύχημα... Μια τραγική εκδήσις της μοίρας που είχε φθονήσει την ευτυχία τους. Οι δυο έρωτευμένοι φαίνεται ότι για να διασκεδάσουν είχαν χωρίσει κι ο καθέας τράβηξε για να κυνηγήσει μοναχός του να δούν ποιάς θα ήταν ο πιο τυχερός. Μά από μια ερριονεία της τύχης ή κόμισσα βρέθηκε ξαφνικά κοντά στο μέρος που κυνηγούσε ο Λεμπρέν και θέλησε να τον πλησιάσει χωρίς να την αντιληφθεί. Ο νέος όμως δεν την είχε δει και είχε πυροβολήσει. Μά, αντί να σκοτώσει το θηράμα του, χτύπησε κατάσθητα την κόμισσα και την άφησε στον τόπο. Όταν άντελήφθη το άπορόστατο εγκλήμα του, τότε ήταν ή απελπισία του, ώστε τρελλάθηκε. Χωρίς να ξέρη τι κάνει, τη μετέφερε ως εκείνο το δέντρο, την έβγαλε να καθήσει και τη στήριξε στον κορμό κι έπειτα άρχισε να οδηγεί και να τρέχει δεξιά κι αριστερά μέσα στο δάσος. Σ' αυτή την κατάσταση τον είχε βρει ο Κορμπινό και τον είχε φέρει στην αστυνομία. Όσο για τα αίματα που βρέθηκαν στο σακκίδιό του, ήταν από το θανάσινο τραύμα της κομήςσης. Ο Λεμπρέν είχε ματωθεί καθώς την είχε πάρει στην άγκαλιά του για να τη μεταφέρει στον κορμό του δέντρου.

Ο τοελλός νέος βρίσκεται σήμερα σ' ένα νοσοκομείο κι είναι τόσο μεγάλος ο πνευικός κλονισμός του, ώστε δεν υπόχει καμιά επίδραση να θεραπευθεί από την τρέλλα του. ... Ίδού όμως και μια εγκληματική ιστορία! Απεκλήθη, εντελώς νεκρά, από μερικές φλυαρίες ενός δασοφύλακος σε μια ταβέρνα, τις άπλες άκουσε ένας από τους ανθρώπους μου. Αυτός ο δασοφύλακας, κάποιος Ζάν Γκοτάρ, ίπηρετούσε στα κτήματα μιας ανιωματικής και παράφρονος εκατομμυριούχου, της κ. Έλίας ντε Φρεμόν, που βρισκόταν κοντά στη δέσας του Φοντανεμπλό. Η κ. ντε Φρεμόν ήταν μια από τις πιο άμορφες γυναίκες του Παρισιού κι είχε κατοικήσει από άπλη γορευιότητας των νυχτερινών γέφυρων της Μονμάρτρες να ξελιγνίσει σε ευορισία γυναίκα της άριστοκορίας. Η κ. ντε Φρεμόν είχε παντρευτεί έναν ήλιωμένο είνενη, ο ότος-πότες έσπινε ήπτε-από ένα κόρνα είνενη-είνενη, άσπινοντας στην πιστή γυναίκα του δλη την περιουσία του κι αυτή την θανασία βίλλα του Φοντανεμπλό.

Η άμορφη χήρα άρχισε τότε να ζή μια εύθυμη ζωή, να διοργανώνει μεγαλοπρεπείς γιορτές στν έπαυλή της και να προσκαλή τους πλουσιότερους Παρισινούς για να περάσουν το καλοκαίρι τους κοντά της. Ποτέ όμως μια άλλη γυναίκα δεν είχε πατήσει το πόδι της σ' αυτή την έπαυλή της. Κι αυτό άκόμη όμως άμέσως στν πόρτο της και παραδώσαμε τον Έδμόνδο Λεμπρέν σ' ένα νοσοκομείο. Από τις άδικαιρίσιες του ιητρικού προσωπικού του πόργου κατόρθωσα να μάθω ότι ο Λεμπρέν ήταν τρυφερός φίλος της κομήςσης κι ότι ένα μίνα τώρα τον φιλοξενούσε στον πόργο της. Ήταν τόσο αγαπημένοι, ώστε απέκλιζε κάθε ύπνοια εγκλήματος. Τι είχε συμβη λοιπόν σ' αυτό το δάσος; Από δυστύχημα... Μια τραγική εκδήσις της μοίρας που είχε φθονήσει την ευτυχία τους. Οι δυο έρωτευμένοι φαίνεται ότι για να διασκεδάσουν είχαν χωρίσει κι ο καθέας τράβηξε για να κυνηγήσει μοναχός του να δούν ποιάς θα ήταν ο πιο τυχερός. Μά από μια ερριονεία της τύχης ή κόμισσα βρέθηκε ξαφνικά κοντά στο μέρος που κυνηγούσε ο Λεμπρέν και θέλησε να τον πλησιάσει χωρίς να την αντιληφθεί. Ο νέος όμως δεν την είχε δει και είχε πυροβολήσει. Μά, αντί να σκοτώσει το θηράμα του, χτύπησε κατάσθητα την κόμισσα και την άφησε στον τόπο. Όταν άντελήφθη το άπορόστατο εγκλήμα του, τότε ήταν ή απελπισία του, ώστε τρελλάθηκε. Χωρίς να ξέρη τι κάνει, τη μετέφερε ως εκείνο το δέντρο, την έβγαλε να καθήσει και τη στήριξε στον κορμό κι έπειτα άρχισε να οδηγεί και να τρέχει δεξιά κι αριστερά μέσα στο δάσος. Σ' αυτή την κατάσταση τον είχε βρει ο Κορμπινό και τον είχε φέρει στην αστυνομία. Όσο για τα αίματα που βρέθηκαν στο σακκίδιό του, ήταν από το θανάσινο τραύμα της κομήςσης. Ο Λεμπρέν είχε ματωθεί καθώς την είχε πάρει στην άγκαλιά του για να τη μεταφέρει στον κορμό του δέντρου.

Ο τοελλός νέος βρίσκεται σήμερα σ' ένα νοσοκομείο κι είναι τόσο μεγάλος ο πνευικός κλονισμός του, ώστε δεν υπόχει καμιά επίδραση να θεραπευθεί από την τρέλλα του. ... Ίδού όμως και μια εγκληματική ιστορία! Απεκλήθη, εντελώς νεκρά, από μερικές φλυαρίες ενός δασοφύλακος σε μια ταβέρνα, τις άπλες άκουσε ένας από τους ανθρώπους μου. Αυτός ο δασοφύλακας, κάποιος Ζάν Γκοτάρ, ίπηρετούσε στα κτήματα μιας ανιωματικής και παράφρονος εκατομμυριούχου, της κ. Έλίας ντε Φρεμόν, που βρισκόταν κοντά στη δέσας του Φοντανεμπλό. Η κ. ντε Φρεμόν ήταν μια από τις πιο άμορφες γυναίκες του Παρισιού κι είχε κατοικήσει από άπλη γορευιότητας των νυχτερινών γέφυρων της Μονμάρτρες να ξελιγνίσει σε ευορισία γυναίκα της άριστοκορίας. Η κ. ντε Φρεμόν είχε παντρευτεί έναν ήλιωμένο είνενη, ο ότος-πότες έσπινε ήπτε-από ένα κόρνα είνενη-είνενη, άσπινοντας στην πιστή γυναίκα του δλη την περιουσία του κι αυτή την θανασία βίλλα του Φοντανεμπλό.

Η άμορφη χήρα άρχισε τότε να ζή μια εύθυμη ζωή, να διοργανώνει μεγαλοπρεπείς γιορτές στν έπαυλή της και να προσκαλή τους πλουσιότερους Παρισινούς για να περάσουν το καλοκαίρι τους κοντά της. Ποτέ όμως μια άλλη γυναίκα δεν είχε πατήσει το πόδι της σ' αυτή την έπαυλή της. Κι αυτό άκόμη όμως άμέσως στν πόρτο της και παραδώσαμε τον Έδμόνδο Λεμπρέν σ' ένα νοσοκομείο. Από τις άδικαιρίσιες του ιητρικού προσωπικού του πόργου κατόρθωσα να μάθω ότι ο Λεμπρέν ήταν τρυφερός φίλος της κομήςσης κι ότι ένα μίνα τώρα τον φιλοξενούσε στον πόργο της. Ήταν τόσο αγαπημένοι, ώστε απέκλιζε κάθε ύπνοια εγκλήματος. Τι είχε συμβη λοιπόν σ' αυτό το δάσος; Από δυστύχημα... Μια τραγική εκδήσις της μοίρας που είχε φθονήσει την ευτυχία τους. Οι δυο έρωτευμένοι φαίνεται ότι για να διασκεδάσουν είχαν χωρίσει κι ο καθέας τράβηξε για να κυνηγήσει μοναχός του να δούν ποιάς θα ήταν ο πιο τυχερός. Μά από μια ερριονεία της τύχης ή κόμισσα βρέθηκε ξαφνικά κοντά στο μέρος που κυνηγούσε ο Λεμπρέν και θέλησε να τον πλησιάσει χωρίς να την αντιληφθεί. Ο νέος όμως δεν την είχε δει και είχε πυροβολήσει. Μά, αντί να σκοτώσει το θηράμα του, χτύπησε κατάσθητα την κόμισσα και την άφησε στον τόπο. Όταν άντελήφθη το άπορόστατο εγκλήμα του, τότε ήταν ή απελπισία του, ώστε τρελλάθηκε. Χωρίς να ξέρη τι κάνει, τη μετέφερε ως εκείνο το δέντρο, την έβγαλε να καθήσει και τη στήριξε στον κορμό κι έπειτα άρχισε να οδηγεί και να τρέχει δεξιά κι αριστερά μέσα στο δάσος. Σ' αυτή την κατάσταση τον είχε βρει ο Κορμπινό και τον είχε φέρει στην αστυνομία. Όσο για τα αίματα που βρέθηκαν στο σακκίδιό του, ήταν από το θανάσινο τραύμα της κομήςσης. Ο Λεμπρέν είχε ματωθεί καθώς την είχε πάρει στην άγκαλιά του για να τη μεταφέρει στον κορμό του δέντρου.

Ο τοελλός νέος βρίσκεται σήμερα σ' ένα νοσοκομείο κι είναι τόσο μεγάλος ο πνευικός κλονισμός του, ώστε δεν υπόχει καμιά επίδραση να θεραπευθεί από την τρέλλα του. ... Ίδού όμως και μια εγκληματική ιστορία! Απεκλήθη, εντελώς νεκρά, από μερικές φλυαρίες ενός δασοφύλακος σε μια ταβέρνα, τις άπλες άκουσε ένας από τους ανθρώπους μου. Αυτός ο δασοφύλακας, κάποιος Ζάν Γκοτάρ, ίπηρετούσε στα κτήματα μιας ανιωματικής και παράφρονος εκατομμυριούχου, της κ. Έλίας ντε Φρεμόν, που βρισκόταν κοντά στη δέσας του Φοντανεμπλό. Η κ. ντε Φρεμόν ήταν μια από τις πιο άμορφες γυναίκες του Παρισιού κι είχε κατοικήσει από άπλη γορευιότητας των νυχτερινών γέφυρων της Μονμάρτρες να ξελιγνίσει σε ευορισία γυναίκα της άριστοκορίας. Η κ. ντε Φρεμόν είχε παντρευτεί έναν ήλιωμένο είνενη, ο ότος-πότες έσπινε ήπτε-από ένα κόρνα είνενη-είνενη, άσπινοντας στην πιστή γυναίκα του δλη την περιουσία του κι αυτή την θανασία βίλλα του Φοντανεμπλό.

Η άμορφη χήρα άρχισε τότε να ζή μια εύθυμη ζωή, να διοργανώνει μεγαλοπρεπείς γιορτές στν έπαυλή της και να προσκαλή τους πλουσιότερους Παρισινούς για να περάσουν το καλοκαίρι τους κοντά της. Ποτέ όμως μια άλλη γυναίκα δεν είχε πατήσει το πόδι της σ' αυτή την έπαυλή της. Κι αυτό άκόμη όμως άμέσως στν πόρτο της και παραδώσαμε τον Έδμόνδο Λεμπρέν σ' ένα νοσοκομείο. Από τις άδικαιρίσιες του ιητρικού προσωπικού του πόργου κατόρθωσα να μάθω ότι ο Λεμπρέν ήταν τρυφερός φίλος της κομήςσης κι ότι ένα μίνα τώρα τον φιλοξενούσε στον πόργο της. Ήταν τόσο αγαπημένοι, ώστε απέκλιζε κάθε ύπνοια εγκλήματος. Τι είχε συμβη λοιπόν σ' αυτό το δάσος; Από δυστύχημα... Μια τραγική εκδήσις της μοίρας που είχε φθονήσει την ευτυχία τους. Οι δυο έρωτευμένοι φαίνεται ότι για να διασκεδάσουν είχαν χωρίσει κι ο καθέας τράβηξε για να κυνηγήσει μοναχός του να δούν ποιάς θα ήταν ο πιο τυχερός. Μά από μια ερριονεία της τύχης ή κόμισσα βρέθηκε ξαφνικά κοντά στο μέρος που κυνηγούσε ο Λεμπρέν και θέλησε να τον πλησιάσει χωρίς να την αντιληφθεί. Ο νέος όμως δεν την είχε δει και είχε πυροβολήσει. Μά, αντί να σκοτώσει το θηράμα του, χτύπησε κατάσθητα την κόμισσα και την άφησε στον τόπο. Όταν άντελήφθη το άπορόστατο εγκλήμα του, τότε ήταν ή απελπισία του, ώστε τρελλάθηκε. Χωρίς να ξέρη τι κάνει, τη μετέφερε ως εκείνο το δέντρο, την έβγαλε να καθήσει και τη στήριξε στον κορμό κι έπειτα άρχισε να οδηγεί και να τρέχει δεξιά κι αριστερά μέσα στο δάσος. Σ' αυτή την κατάσταση τον είχε βρει ο Κορμπινό και τον είχε φέρει στην αστυνομία. Όσο για τα αίματα που βρέθηκαν στο σακκίδιό του, ήταν από το θανάσινο τραύμα της κομήςσης. Ο Λεμπρέν είχε ματωθεί καθώς την είχε πάρει στην άγκαλιά του για να τη μεταφέρει στον κορμό του δέντρου.

Ο τοελλός νέος βρίσκεται σήμερα σ' ένα νοσοκομείο κι είναι τόσο μεγάλος ο πνευικός κλονισμός του, ώστε δεν υπόχει καμιά επίδραση να θεραπευθεί από την τρέλλα του. ... Ίδού όμως και μια εγκληματική ιστορία! Απεκλήθη, εντελώς νεκρά, από μερικές φλυαρίες ενός δασοφύλακος σε μια ταβέρνα, τις άπλες άκουσε ένας από τους ανθρώπους μου. Αυτός ο δασοφύλακας, κάποιος Ζάν Γκοτάρ, ίπηρετούσε στα κτήματα μιας ανιωματικής και παράφρονος εκατομμυριούχου, της κ. Έλίας ντε Φρεμόν, που βρισκόταν κοντά στη δέσας του Φοντανεμπλό. Η κ. ντε Φρεμόν ήταν μια από τις πιο άμορφες γυναίκες του Παρισιού κι είχε κατοικήσει από άπλη γορευιότητας των νυχτερινών γέφυρων της Μονμάρτρες να ξελιγνίσει σε ευορισία γυναίκα της άριστοκορίας. Η κ. ντε Φρεμόν είχε παντρευτεί έναν ήλιωμένο είνενη, ο ότος-πότες έσπινε ήπτε-από ένα κόρνα είνενη-είνενη, άσπινοντας στην πιστή γυναίκα του δλη την περιουσία του κι αυτή την θανασία βίλλα του Φοντανεμπλό.

του μυστηριώδους δυστυχήματος, εξαργύρωνε πάντα ένα τέκνι πολλών χιλιάδων φράγκων. Ήταν ένα μικρό δωρο του αγαπημένου φίλου της, ο όποιος, έλεγε, με την διαίσθησι των έρωτευμένων είχε μαντεψει ότι δεν πήγαιναν και τόσο καλά τα οικονομικά της, γιατί ή κόμισσα είχε χάσει μεγάλα ποσά στο χρηματιστήριο.

Έξακολουθούσε λοιπόν να τυλίγη ένα σκοτεινό μυστήριο αυτή την σατανική γυναίκα, όταν ο Ζάν Γκοτάρ, ο κηπουρός της, ξάνα αιτώς τις τρομερές αποκαλύψεις ένα φίλο του. Τού είπε δηλαδή ότι ή κ. ντε Φρεμόν μισούσε όλους αυτούς τους άριστοκράτες κι ότι ο αγαπημένος της, ήταν ο ιδιαίτερος θαλαμηπόλος της ένας Μεξικανός, ο Τόμν, που ήταν τρομερός σκοπευτής. Μπορούσε να σου τηρήσει το κατέλλο από άπόστασι εκατό μέτρων, όσο γρήγορα κι αν έτρεφες με τ' αλόγο σου.

Όταν πληροφορήθηκα αυτή τη λεπτομέρεια, απέφρασα να διαφωτίσω αυτό το σκοτεινό μυστήριο. Κάλεσα λοιπόν τον Τόμν στο αστυνομικό τμήμα. Εκείνος ήθελε χωρίς να υποπτεύεται ότι ήθελα να τον ανακρίνω. Χωρίς κανένα πρόλογο του είπα μόλις τον αντίκρισα. —Είσαι ο δολοφόνος του Άνρι Γκραντέν, ένας από τους πιο γνωστούς Παρισινούς βιολιτζήδες. Η αστυνομία που έπληροφορείτο αυτούς τους μυστηριώδεις θανάτους, άνησυχούσε φυσικά, μα αφού δεν υπήρχε καιμιά καταγγελία, ούτε κανένα αποκαλυπτικό στοιχείο, δεν ένοχλούσε την παράδοξη έκατομύριση σου. Ένα πράγμα όμως είχε κάνει έντύπωση στους αστυνομικούς. Η κ. ντε Φρεμόν δυο μέρες πρό

Και τότε πέρασα τις χειροπέδες. Ο Τόμν έγινε κατάχλωμος. Θέλησε να διαμαρτυρηθεί, μα ή γλώττα του έμεινε κλειστή.

—Η κ. ντε Φρεμόν, ή συνένοχός σου, τοι είπα, φαίνεται ότι θα τη γλυτώσει φτηνά, γιατί έφριξε όλα τα δάση επάνω σου. Είπε δηλαδή ότι μόνος σου σχεδιά

ζες τα εγκλήματα κι ότι δολοφονούσες τους φίλους της γιατί την αγαπούσες. —Αυτό είναι ψέμμα! φώναξε έξαλλος ο Τόμν. Έκανα πάντα ό,τι μου έλεγε. Προσπάθησα τότε να συγκρατηθώ και να μη δείξω καιμιά χαρά γι' αυτή την όμολογία του. Συνέχισα λοιπόν στο ίδιο ύφος την ανάκρισή του. —Ναι, αλλά πληρώνουσιν άκριβά για κάθε τέτοια δολοφονία. —Κι αυτό είναι ψέμμα. Ήμουν ο φίλος της. Εκείνη ώδηγησε τον κ. Γκραντέν στο δένδρο που ήμουν κρυμμένος. Λέν ήθελα να μάθω περισσότερα. Είχα κατορθώσει να ρίξω στην παγίδα τον άπαισιο δολοφόνο. Τώρα ήξερα πως γινόντουσαν αυτά τα μυστηριώδη δυστυχήματα. Έπεί τέλους κρατούσα στα χέρια μου τη σατανική κ. ντε Φρεμόν. Την έπαισθησα την ίδια μέρα στην έπαυλή της μ' ένα ένταλμα σύλληψης.

—Αυτοίμα πολύ, κυρία μου, της είπα, αλλά είμαι υποχρεωμένος να σās συλλάβω. Ο υπηρετής σας ο Τόμν όμολογησε λεπτομερώς όλα τα εγκλήματά σας. Πράγματι, ήταν άξιολογιστο το κατόπλο σας. Ένα ειδύλλιο στην άμορφη αυτή τοποθεσία, ένα τέκνι για τα χέρια σας κι έπειτα ένα δυστύχημα στο δάσος του Φοντανεμπλό. Κι όλα θα τελειωναν πάντα μια χαρά αν αυτός ο καταραμένος υπηρετής ήταν άξιος της έμπιστοσύνης σας. Εκείνη θέλησε να διαμαρτυρηθεί.

—Σωπάτε, τη διέκοψα. Ξέρω με ποιά τρόπο συνέβαιναν αυτά τα δυστυχήματα.

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΕΙΡΗΝ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΚΟΒΙΑΝΙ

του παρουσιαστικού του πελάτου και αφού του εύχθηκε καλή νύχτα, τον άφησε μόνον στο δωμάτιό του.

Ο Άγγλος, σκεπτικός, τσίμπησε κάτι από τα φαγητά. Ύστερα έβγαλε το σημειωματάριό του, κάθισε μπροστά στο τραπέζι, το οποίο αξιοποιούσε επάνω στην κλειστή μεσόπορτα ενός πλαγιού δωματίου, κι άρχισε να γράφει κάτι, αναστενάζοντας θλιβερά.

Ξαφνικά, το φως του κεριού τον έσβησε. Ο θλιμμένος νέος ανασήκωσε ζωηρά το κεφάλι του και κύταξε γύρω του. Με άπορία ύστερα —γιατί εξακριβώσει πως δεν σγηνιματίζονταν κανένα ορμή αέρος εκνεμύσα— ξανάβλεπε το κερί κι εξακολούθησε να γράφει.

Μα άμεσως, κάτι σαν χλαρή πνοή, κάτι σαν φύσημα, χάρωσε το σημειώματά του, και το κερί του ξανάβησε. Έκνευσε νύχτας και φοβισμένος κάπως, τινάχτηκε όρθιος ο Άγγλος ευπατρίδης και ξεράνισε :

—Μα ο διάβολος, λοιπόν, κατοικώσεται εδώ μέσα ;
—Ένα γέλοιο κοινάκι, που έβγαίνει άσφαλός από τον αέρα γέλιο, ακούστηκε από το άλλο μέρος της κλειστής μεσόπορτας.

—Δεν υ' άρεσουν τέτοιον είδους άστεία με άγνωστους μου !... Ξεράνισε πάλι θυμωμένος ο Άγγλος. Γιατί άδύνατο το φως μου, φωσφόντας άνάμεσα απ' την κλειδιονιά ;

—Γιατί το φως σας υ' έμποδίζει να κοιμηθεί... Ή πόρτα έχει πολλές χαλαριές και το δωμάτιό μου φωτίζεται από το κερί σας ένοχλητικά !... το άπάντησε μια άρμονική φωνή.

Ήταν γυναίκα αυτή ή φωνή. Ο Άγγλος μετρίασε τον τόνο της δικής του κι άποκρίθηκε :
—Συγγνώμη, κυρία... Μα το τραπέζι, στο οποίο γράφω, είνε βαρύ... Δεν μπορώ να το μετατοπίσω !...

—Χμ... Τότε και το κρεβάτι, στο οποίο είμαι ξεδιωμένη, είνε βαρύ... Μου είνε δύσκολο να το μετατοπίσω !...

Κοκκίνισε ο Άγγλος μας. Άσφαλώς μια νεαρή κι άμορφη γυναίκα, ιδιότροπη συγχρόνως, ήταν από την άλλη μεριά της πόρτας... Έσκυψε σ' ένα χαλαρό από περιέργεια, για να βεβαιωθεί, να δέν ελθε παρά σιστάδια στο δωμάτιό εκείνο.

—Κυρία, έπτε, αν κανέναν άκου-

γε τη συνδιάλεξι μας, θα του φανόταν παράδοξη !...

—Μη φοβάστε... Το ξενοδοχείο δεν έχει πελατεία αυτή την εποχή. Μονάχα ή σκέψ των άρχαίων Καρχηδονίων, που σκοτώθηκαν εδώ στην Καπτή από τους άρχαίους Ρωμαίους, μπορούν να μάς άκούσουν !...

Ο Άγγλος κατάλαβε ότι ή μυστηριώδης συνομιλήτριά του ήταν και μορφωμένη. Με πάλ ενδωφρόν τώρα, άποκρίθηκε :

—Τόσο καλύτερα, αφού δεν μάς άκούνε αυτά άντανάν... Κάνουμε μια δουλειά τότε ;... Μια άμοδαία ύποψοι ;...

—Άς άκούσω πρώτα, κι ύστερα θα σκεφθώ...

—Δεν θ' άνάψω το κερί, προς χάριν σας... Άλλά κι εσείς μην κοιμηθείτε, προς χάριν μου... Έτσι θα κουβεντιάσουμε λιγάκι... Είσατε σύμφωνη ;...

—Συμφωνώτατη !...

—Θαμιάσα... Και να σκεφθεί κανέναν, θελτική μου άγνωστος, δι-μιά χωρίς να μόνονα μια άπλη, άδύναμη πόρτα !...

—Μας χωρίζει, κύριε, κάτι πολύ πιο δυνατό από την πόρτα !... είτε ή δροσερή φωνή, με ξαφνική σδαρωτική τωρα. Με προστατεύει απόλυτα ή τιμή σας ως ευπατρίδου κι ή έμπιστοσύνη μου σε σας ως χωρίζε άντιμέτωπη !...

—Με τιμάει έξαιρετικά αυτή ή έμπιστοσύνη σας, άγνωστη κυρία μου... Σε τί την όφειλω όμως ;... Πώς είσατε βεβαία δι ή συμπεριφορά μου άπέναντί σας θα είνε ισοποτική ;...

—Ω, είμαι σίγουρη γι' αυτό, κύριε... Σας γνωρίζω ποιος είσατε !... Ώς μου, με γνωρίζετε λοιπόν ; Έκανε με άμχανία, μα και με ζωική περιέργεια ο Άγγλος.

—Ναι... Άπό τή οικοσύμιά σας. Τα είδα πριν στις άποσκενές σας, όταν κατεβαίνατε απ' το άμάκι και σας έφεγγε ο ξενοδόχος. Μα σας γνωρίζω και προσωπικά, αν και κανέναν δεν μάς σύστησε ποτέ... Σας είδα από μινός σε πολλές άριστοκρατικές δεξιώσεις της Νεάπολεως, και... και μου κάνατε ξεχωριστή έντύπωσι !...

—Μα αυτά τα πράγματα, κυρία μου, όρισμένως θα με τρελλάνουν από κατάντη... Ποιος είμαι, λοιπόν ;...

—Είσατε ο νεαρός και ξανθός και κομψός και λυγρός λόρδος Τζάμης Σούλιδαν... Κι ήρθατε στην Καπτή άποκλειστικά για να έπισκεφθείτε τον Βεζούβιο... και... και ν' άποκρίση ;...

—Είσατε ο νεαρός και ξανθός και κομψός και λυγρός λόρδος Τζάμης Σούλιδαν... Κι ήρθατε στην Καπτή άποκλειστικά για να έπισκεφθείτε τον Βεζούβιο... και... και ν' άποκρίση ;...

—Πώς ;... Τι ;... Σεις λοιπόν έχετε όρεξι αυτό το σημειωματάριό μου ;... Αυτό που έχασα από έβδομάδος στο χορό του διπλωματικού σώματος, στη Νεάπολι ;... Μα ποιά είσατε, λοιπόν, κυρία ;... Ο άγγελος ή ό... ;

—Ο σατανάς ; Εύχαριστώ για το κοιλιμάν, μιλώρδε, αν και διατάσσει κά-

αυτοκτονήσετε ύσ-ερα, πηδώντας μέσα στον αιώνιος κοχλάζοντα άπό συγκρατημένες λάβες κρατήρα του !

Ο Άγγλος άριστοκράτης άνασκήτησε ζωηρά. Μα ή κατάντη της τον έλγε κυριέψει όλότελα πεία και γι' αυτό ψιθύρισε :

—Πραγματικά, είμαι αυτός που λέτε... Κι' όμως, δεν είσατε Άγγλος, κυρία μου !...

—Ο Θεός να με φυλάξει, όχι !...

—Και γιατί, παρακαλώ, αυτή ή περιφρόνησι ; Έκανε ο ευπατρίδης μας, κάπως πειραγμένος στο φιλότιμό του... ;

—Γιατί γεννήθηκα στον Παράδεισο... Στην Ίταλία... Μπορώ λοιπόν να ληφθώ που δεν γεννήθηκα στην Άγγλία σας ;... Άπλάστη στον προθάλαμο των ιατάρων της κατάντης, της ύγραςίας, κλπ. κλπ. ;

—Κι' άφού είσατε Ίταλός, πως γνωρίζετε λοιπόν τόσο καλά τή οικοσύμια της Άγγλικής άριστοκρατίας ;...

—Πρώτα - πρώτα, γιατί είμαι κι' εγώ άριστοκράτης... Συνεπώς έξω πολλά πράγματα από τή διεθνή οικονομολογία των ευπατρίδων. Κι' ύστερα, συνήθισα πάλι να βλέπω και ν' άκούω τίτλους Έγγλέζων ευπατρίδων... Κοντεύει ή άμορφη Ίταλία μου να καταντήσει ξενοδοχείο των άπαισιόδοξων και μελαγχολικών συμπατριωτών σας... Έρχεσθε στην πατρίδα μου από άνια, από πλίζι, μάς πεάτε τις στεριές σας, γνωρίζετε τή μουσία μας και τή μαγευτικά τοπία μας, κι' ύστερα... ;

—Ύστερα ;...

—Ύστερα ξαναφενίγεται, ψυχροί και θλιμμένοι, όπως ήρθατε... Άν, έννοείται, δεν αυτοκτονήσετε έντωμα από άδικολόγητο κόρο της ζωής κι' από άπαισιόδοξία στον άμορφο προσοισμό της ! Έτσι δεν σκεπάζετε κι' εσείς να κάνετε, νεαρέ μου μιλώρδε ;...

—Κυρία μου, υ' έχετε μαγνέσει... Μ' έχετε καταπλήξει κυριολεκτικά... Άσφαλώς θα είσατε καμιά νεράιδα παντογνώστις... Πώς κατορθώσατε να μάθετε τόσα πράγματα που με άφορούν, αν και τή τόσο καλά φυλαγμένα στην ψυχή μου απ' όλους ;...

—Χμ... Έγώ στην κατοχή μου, όλότελα τυχαίως έννοείται, ένα μικρό σημειωματάριο, χρυσόδεμένο με δέγμα κοροοδεύου και με τή οικοσύμια των Σούλιδαν επάνω του, στο οποίο... ;

—Πώς ;... Τι ;... Σεις λοιπόν έχετε όρεξι αυτό το σημειωματάριό μου ;... Αυτό που έχασα από έβδομάδος στο χορό του διπλωματικού σώματος, στη Νεάπολι ;... Μα ποιά είσατε, λοιπόν, κυρία ;... Ο άγγελος ή ό... ;

—Ο σατανάς ; Εύχαριστώ για το κοιλιμάν, μιλώρδε, αν και διατάσσει κά-

αυτοκτονήσετε ύσ-ερα, πηδώντας μέσα στον αιώνιος κοχλάζοντα άπό συγκρατημένες λάβες κρατήρα του !

Ο Άγγλος άριστοκράτης άνασκήτησε ζωηρά. Μα ή κατάντη της τον έλγε κυριέψει όλότελα πεία και γι' αυτό ψιθύρισε :

—Πραγματικά, είμαι αυτός που λέτε... Κι' όμως, δεν είσατε Άγγλος, κυρία μου !...

—Ο Θεός να με φυλάξει, όχι !...

—Και γιατί, παρακαλώ, αυτή ή περιφρόνησι ; Έκανε ο ευπατρίδης μας, κάπως πειραγμένος στο φιλότιμό του... ;

—Πώς ;... Τι ;... Σεις λοιπόν έχετε όρεξι αυτό το σημειωματάριό μου ;... Αυτό που έχασα από έβδομάδος στο χορό του διπλωματικού σώματος, στη Νεάπολι ;... Μα ποιά είσατε, λοιπόν, κυρία ;... Ο άγγελος ή ό... ;

—Πραγματικά, είμαι αυτός που λέτε... Κι' όμως, δεν είσατε Άγγλος, κυρία μου !...

—Ο Θεός να με φυλάξει, όχι !...

—Και γιατί, παρακαλώ, αυτή ή περιφρόνησι ; Έκανε ο ευπατρίδης μας, κάπως πειραγμένος στο φιλότιμό του... ;

—Γιατί γεννήθηκα στον Παράδεισο... Στην Ίταλία... Μπορώ λοιπόν να ληφθώ που δεν γεννήθηκα στην Άγγλία σας ;... Άπλάστη στον προθάλαμο των ιατάρων της κατάντης, της ύγραςίας, κλπ. κλπ. ;

—Κι' άφού είσατε Ίταλός, πως γνωρίζετε λοιπόν τόσο καλά τή οικοσύμια της Άγγλικής άριστοκρατίας ;...

—Πρώτα - πρώτα, γιατί είμαι κι' εγώ άριστοκράτης... Συνεπώς έξω πολλά πράγματα από τή διεθνή οικονομολογία των ευπατρίδων. Κι' ύστερα, συνήθισα πάλι να βλέπω και ν' άκούω τίτλους Έγγλέζων ευπατρίδων... Κοντεύει ή άμορφη Ίταλία μου να καταντήσει ξενοδοχείο των άπαισιόδοξων και μελαγχολικών συμπατριωτών σας... Έρχεσθε στην πατρίδα μου από άνια, από πλίζι, μάς πεάτε τις στεριές σας, γνωρίζετε τή μουσία μας και τή μαγευτικά τοπία μας, κι' ύστερα... ;

—Ύστερα ;...

—Ύστερα ξαναφενίγεται, ψυχροί και θλιμμένοι, όπως ήρθατε... Άν, έννοείται, δεν αυτοκτονήσετε έντωμα από άδικολόγητο κόρο της ζωής κι' από άπαισιόδοξία στον άμορφο προσοισμό της ! Έτσι δεν σκεπάζετε κι' εσείς να κάνετε, νεαρέ μου μιλώρδε ;...

—Κυρία μου, υ' έχετε μαγνέσει... Μ' έχετε καταπλήξει κυριολεκτικά... Άσφαλώς θα είσατε καμιά νεράιδα παντογνώστις... Πώς κατορθώσατε να μάθετε τόσα πράγματα που με άφορούν, αν και τή τόσο καλά φυλαγμένα στην ψυχή μου απ' όλους ;...

—Χμ... Έγώ στην κατοχή μου, όλότελα τυχαίως έννοείται, ένα μικρό σημειωματάριο, χρυσόδεμένο με δέγμα κοροοδεύου και με τή οικοσύμια των Σούλιδαν επάνω του, στο οποίο... ;

—Πώς ;... Τι ;... Σεις λοιπόν έχετε όρεξι αυτό το σημειωματάριό μου ;... Αυτό που έχασα από έβδομάδος στο χορό του διπλωματικού σώματος, στη Νεάπολι ;... Μα ποιά είσατε, λοιπόν, κυρία ;... Ο άγγελος ή ό... ;

—Ο σατανάς ; Εύχαριστώ για το κοιλιμάν, μιλώρδε, αν και διατάσσει κά-

αυτοκτονήσετε ύσ-ερα, πηδώντας μέσα στον αιώνιος κοχλάζοντα άπό συγκρατημένες λάβες κρατήρα του !

Ο Άγγλος άριστοκράτης άνασκήτησε ζωηρά. Μα ή κατάντη της τον έλγε κυριέψει όλότελα πεία και γι' αυτό ψιθύρισε :

—Πραγματικά, είμαι αυτός που λέτε... Κι' όμως, δεν είσατε Άγγλος, κυρία μου !...

—Ο Θεός να με φυλάξει, όχι !...

—Και γιατί, παρακαλώ, αυτή ή περιφρόνησι ; Έκανε ο ευπατρίδης μας, κάπως πειραγμένος στο φιλότιμό του... ;

ένθουςαισμο, που θα με δυνάμωνε στην προσπάθειά μου αυτή... Άγάπησα τρελλά μια μυροβλόνη δσο και θελτική Ίταλικά άριστοκράτιδα, κυρία μου. Είνε ο πρώτος, μια βαθύς και μεθυστικός, έρως της ζωής μου... Έξ αιτίας Έκείνης άρνήθηκα να παντρευτώ και την εξαδέλφη μου... ;

—Ο έρωας Έκείνη πώς την άγαπήσατε ;...

—Θεός φυλάξει, κυρία μου. Δάγκασα άμιατριά τα χείλη μου, μί-πας μου ξεφύγει καμιά ποδοτική λέξις ή κίνηση, και την κάνει να νοιώσει το άσθημά μου... Άνέχε-ται ποτέ ο έγωισμός μου άρνήσεις ; Φαντάζεσθε πως θα δεχόταν Έκείνη να πάρη έμένα, τον άμωχο ευπατρίδη ;... Κι' αν πάλι δεχόταν, μου έπιτρέπταν έμένα να ζώ με τή εισοδήματά της συζύγου μου, δίχως να εργάζομαι ;... Και θα το δεχόταν Έκείνη να έργασθώ, έφόσον ήταν τόσο άμωμωτη ;

—Χμ... Τότε ο γάμος με την εξαδέλφη σας, που ή-αν κι' εκείνη πλούσια ;...

—Φρόντισα, πριν την δω έννοείται, να θέσω όρο στον θεό μου και πατέρα της ότι θα έργαζόμουν στο διπλωματικό στάδιο... ;

—Δουπόν ;... Ή άγαπημένη σας δεν ύποψιάστηκε το άσθημά σας ;

—Όχι... Φρόντισα να της το κρύψω... Ένα μίνα σχεδόν τον πέ-ρασα άχόριστος μαζί της... Ένας μίνας ούρνας έντυχίας... Μα ή-μουν έπιφυλακτικός κι' Έκείνη πάλι μούδεινε άδελφική έκτίμησι... Άλλάζωμε άπλως τή άσθημά μου και τις ιδέες μας κι' είδα πως ή-ταν κι' εκείνη ένγενική και ύπε-ρίφηνη, δσο ήταν θελτική και γοητευτική... Θα πεθάνω άνακουρ-μένος, γιατί τουλάχιστον δεν ταπεινώθηκα άπέναντί της !...

—Θα ζήσετε έντυχισμένος κοντά της ;...

—Χμ... κυρία μου... Είνε μυροβλόνη, και... ;

—Είνε φτωχή, έ γινε φτωχή ή μόνη της και προς χάριν σας, για να την φτιάσετε, λόρδε Σούλιδαν... Σας άγαπάει τρελλά, και μάντεψε από καρδιά της τρελή ή άγάπη σας γι' αυτήν !...

Ή φωνή της άγνωστου άλλαξε κι' έννευ άνεπίστα άρμονική και τρυφερή τωρα. Κ' εξακολούθησε :

—Δεν μαντέψατε, μιλώρδε, ότι σας μιλεί τόσο όρα ή παγκλημάσα Σειρήν Κάλαντριν ;... Ή άγαπημένη σας, δηλαδή ;... Έμαθα τυχαία την πένθημη πρόθεσί σας ν' αυτοκτονήσετε, γιατί την άγάπη σας την είχα μαντέψει από την πρώτη στιγμή, δδην έπατήσατε λατρευτή μου !... Και τί θα ήπτε, αν μάθετε, ότι χάρις σούς συγγενείς μου και σε φίλανθρωπα κατώσταμα τήν περιουσία μου, άποφασισμένη να σας φτάσω και στη φτώχεια, όπως προσάφησα να σας φτάσω και στην ένγενική καρδιά ;... Έπλη-δες σκηνοθέτησα δια αυτά τή ά-πόδοτα, διαροδοκώντας συγχρόνως και τή άμωμωτή, για να σας φέ-ρη σ' αυτό το ξενοδοχείο... Ήθελα να βρεθείτε από τελεφεσιμένον πει-γεγονότων, άνευδέκτων μιας άπο-ισοδότησε μεταβολής... Πέτυχε το στρατήγημά μου ;...

—Γιατί ή αυτοκτονία ;... Είσατε νέος... Δεν μπορείτε να έργασθώ ; Δεν είνε γελοία ή πρόληψις, που έμποδίζει έναν ευπατρίδη φτωχό να έργασθώ τίμια για τή ζωή του ;

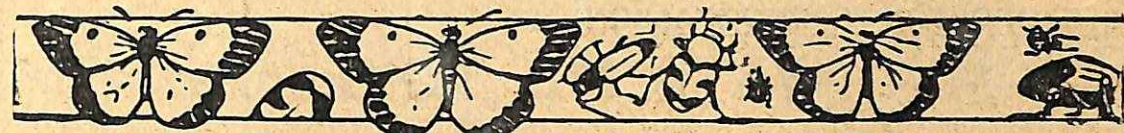
—Ευχαριστώ, θα κα απαντήσω αυτή την πρόληψη και θα απαντήσω, ζώντας φτωχικά, μα έντιμα κι' άντάξια με τον λαμπρό μου τί-τλο... Μα ;...

—Μά ;...

—Μά δεν έχω τον ιερό εκείνον

—Άσφαλώς θα πέτυχε, άγαπητά μου άναγνώστα, γιατί σε λίγη ώρα δυό ξευγάκια νεανικών χειλιών άπολάμβαναν με δέψα τή χαρά της ζωής και της Άγάπης... ;

ΜΑΡΙΟ ΚΟΒΙΑΝΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΩΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣΤΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Πώς ένα ελάχιστο ίχνος συντελεί στη διαφύλαξι του μυστηρίου. Ένα ξευγάρι γυαλιά άποκαλύπτει δυό νεαρούς δολοφόνους. Τό φρικια στικό έγκλημα του Λούτκερτ. Ένα χρυσό δόντι μέσα σ' ένα λουκάνικο. Πώς συνελήφθη ένας άπαισιος δολοφόνος. Ένα μπιλλιέτο ξεμασκαρεύει έναν τρομερό άπατεώνα. Τι λέει ο Νάτ Πίγκερτον, κτλ. κτλ.

Συχνά, τή πιο μικρά, τή πιο άσθηματά ίχνη, έλυσαν το μυστήριο ;... Κι' αν πάλι δεχόταν, μου έπιτρέπταν έμένα να ζώ με τή εισοδήματά της συζύγου μου, δίχως να εργάζομαι ;... Και θα το δεχόταν Έκείνη να έργασθώ, έφόσον ήταν τόσο άμωμωτη ;

—Χμ... Τότε ο γάμος με την εξαδέλφη σας, που ή-αν κι' εκείνη πλούσια ;...

—Φρόντισα, πριν την δω έννοείται, να θέσω όρο στον θεό μου και πατέρα της ότι θα έργαζόμουν στο διπλωματικό στάδιο... ;

—Δουπόν ;... Ή άγαπημένη σας δεν ύποψιάστηκε το άσθημά σας ;

—Όχι... Φρόντισα να της το κρύψω... Ένα μίνα σχεδόν τον πέ-ρασα άχόριστος μαζί της... Ένας μίνας ούρνας έντυχίας... Μα ή-μουν έπιφυλακτικός κι' Έκείνη πάλι μούδεινε άδελφική έκτίμησι... Άλλάζωμε άπλως τή άσθημά μου και τις ιδέες μας κι' είδα πως ή-ταν κι' εκείνη ένγενική και ύπε-ρίφηνη, δσο ήταν θελτική και γοητευτική... Θα πεθάνω άνακουρ-μένος, γιατί τουλάχιστον δεν ταπεινώθηκα άπέναντί της !...

—Θα ζήσετε έντυχισμένος κοντά της ;...

—Χμ... κυρία μου... Είνε μυροβλόνη, και... ;

—Είνε φτωχή, έ γινε φτωχή ή μόνη της και προς χάριν σας, για να την φτιάσετε, λόρδε Σούλιδαν... Σας άγαπάει τρελλά, και μάντεψε από καρδιά της τρελή ή άγάπη σας γι' αυτήν !...

Ή φωνή της άγνωστου άλλαξε κι' έννευ άνεπίστα άρμονική και τρυφερή τωρα. Κ' εξακολούθησε :

—Δεν μαντέψατε, μιλώρδε, ότι σας μιλεί τόσο όρα ή παγκλημάσα Σειρήν Κάλαντριν ;... Ή άγαπημένη σας, δηλαδή ;... Έμαθα τυχαία την πένθημη πρόθεσί σας ν' αυτοκτονήσετε, γιατί την άγάπη σας την είχα μαντέψει από την πρώτη στιγμή, δδην έπατήσατε λατρευτή μου !... Και τί θα ήπτε, αν μάθετε, ότι χάρις σούς συγγενείς μου και σε φίλανθρωπα κατώσταμα τήν περιουσία μου, άποφασισμένη να σας φτάσω και στη φτώχεια, όπως προσάφησα να σας φτάσω και στην ένγενική καρδιά ;... Έπλη-δες σκηνοθέτησα δια αυτά τή ά-πόδοτα, διαροδοκώντας συγχρόνως και τή άμωμωτή, για να σας φέ-ρη σ' αυτό το ξενοδοχείο... Ήθελα να βρεθείτε από τελεφεσιμένον πει-γεγονότων, άνευδέκτων μιας άπο-ισοδότησε μεταβολής... Πέτυχε το στρατήγημά μου ;...

—Γιατί ή αυτοκτονία ;... Είσατε νέος... Δεν μπορείτε να έργασθώ ; Δεν είνε γελοία ή πρόληψις, που έμποδίζει έναν ευπατρίδη φτωχό να έργασθώ τίμια για τή ζωή του ;

—Ευχαριστώ, θα κα απαντήσω αυτή την πρόληψη και θα απαντήσω, ζώντας φτωχικά, μα έντιμα κι' άντάξια με τον λαμπρό μου τί-τλο... Μα ;...

—Μά ;...

—Μά δεν έχω τον ιερό εκείνον

άπεφάσισε να εξαφανισθώ. Άλλά έγραψε προηγουμένως μερικές πλαστές έπιστολές προς τους συγγενείς της συζύγου του με τήν ύπογραφή της, δια των οποίων τους ζητούσε χρήματα, για να μπορέση να εξακολουθήσει τήν άσθηματά της συζύγου και φτωχότερο δδηνό στην έξοδό της από τή σύλληψιν. Έξαφάνωσε όμως και σε ίδιούχο τον συγγενείς, ζητώντας έπίσης χρήματα. Και οι μόν και οι δε έστειλαν τή χρήματα, αλλά κα-τά τύχην παρεβλήθησαν ή δύο έπιστολές και άνεκαλύφθη από τον χρώμα των ότι είχαν γραφή στην ίδια γραφομηχανή, με τήν ίδια πρσίνη ταβιά. Αυτό άπέτέλεσε άρετηρία για να δι-αφωτισθώ το έγκλημα και σε

πρόκειται να καταδικασθώ άσφαλώς εις θάνατον για ένα ά-παίσιο έγκλημά μου, άνεκαλύ-φθη από έναν άριθμόν τηλεφώνου γραμμένο με μολύβι. Είχε έπιχειρήσει κάποτε με τον άδελφόν μου Ρόμπερτ να ληστέψη μιάν φαρμακαποθήκη του Σικάγου. Άδυστυχώς τους άντελήφθη ο δεκαενεαετής ύ-πάλληλος του φαρμακείου Ίω-σήφ Μάρσερ, ο όποιος, κατόπιν άγρίας πάλης μαζί τους, σκοτώθηκε. Ο Σκώτ έξέφυγε, αφή-νοντας στον τόπο του έγκλήμα-τος τή έπανωφόρι του. Στην τέση όμως του έπανωφοριού οι άστυνομικοί ήδραν τή κλειδί έ-νός δωματίου του ξενοδοχείου «Μπρόκγουρ».

Πήγαν άμέσως στο έν λό-γιο δωματίο, όπου σ' ένα ση-μειωματάριο κοντά στο τηλε-φώνον ήταν γραμμένος με το μολύβι ένας άριθμός. Άνε-καλύψαν ότι ήταν άοιθμό- τηλεφώνου ένός σπιτιού του δυτικού τμήματος της πόλε-ως. Δεκάξη άδρες άρνότερα, ο Σκώτ έφθανε με το αλτο-κίνητό του μαζί με μια νέα στο σπίτι αυτό, όπου τον πε-ρίμεναν οι άστυνομικοί και τον συνέλαβον.

Και έτσι άποδεικνύεται ά-ληθής ή θεωρία του περιή-του άστυνομικού Νάτ Πίγ-κερτον, κατά τήν όποία είνε άδύνατον να διαπραχθώ ένα έγκλημα, χωρίς ν' άφήση ί-χνη.

Λίγοό Λίγκολν συνελήφθη και καταδικάστηκε σε ισόβια δε-σμά.

Χάρης σ' ένα μπιλλιέτο, συνε-λήφθη ένας από τους μεγάλους άπατεώνας της Άμε-ρι-κής, ο Κορέτζ. Ο Κορέτζ είχε άφαιρέσει δι' άπάτης ύπερ τα 13.000.000 δολλ. Είχε ένα λα-μπρό μέγαρο, πολυτελή ατα-κίνητα, πολυπληθές προσωπικό κλπ. Ξέχασε όμως κάποτε τή κλπ. έξοδα της θάλασσας στην καρδιά της.

Και ή πιο έρωτευμένη γυναί-κα, ένει πάντα της έναν δεύτε-ρο έρωτα έτοιμον στο κατώφλι της καρδιάς της... ;

Ή γυναίκες ήσαν αυτές, που πρώτες έγραψαν το μαγικό πα-ραμύθι της άγάπης... Οι άν-τρες άπλως τή σχολίασαν, τή έζησαν, τή χάριξαν, μα κανέ-νας τους δεν τή κατάλαβε κα-τά βάθος... ;

Ο Ρόμπερτ Σκώτ, διαπρή-κτης με περιουσία 30 εκατομ-μυρίων δολλαρίων, ο όποιος

Και ή πιο έρωτευμένη γυναί-κα, ένει πάντα της έναν δεύτε-ρο έρωτα έτοιμον στο κατώφλι της καρδιάς της... ;

Ή γυναίκες ήσαν αυτές, που πρώτες έγραψαν το μαγικό πα-ραμύθι της άγάπης... Οι άν-τρες άπλως τή σχολίασαν, τή έζησαν, τή χάριξαν, μα κανέ-νας τους δεν τή κατάλαβε κα-τά βάθος... ;

Ο Ρόμπερτ Σκώτ, διαπρή-κτης με περιουσία 30 εκατομ-μυρίων δολλαρίων, ο όποιος

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΤΕΛΩΝΟΦΥΛΑΚΩΝ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΥΣ

Ο τυχοδιώκτης Ντελαζέφ. Η πραγματική ζωή των λαθρεμπόρων. Μιά περιπέτεια με τον αρχιλαθρέμπορο Τζέφ. Τα σκυλιά των λαθρεμπόρων. Ζιλό ο άνιχνευτής. Μιά ασυλληπτη «Καντιλλάκ». Πώς φτάσαμε στο Βελγικό έδαφος με 1500 κιλά καπνό, κτλ. κτλ.

λαί, όπου διαγράφονταν περίφημες κοκκορομαχίες. Αυτός ο παράξενος άνθρωπος είχε μία εκπληκτική επιδεξιότητα να προσαρμόζεται διαρκώς στις περιστάσεις και να κάνει κάθε είδους έπαγγελμα.

Όταν ήρθε στη Γαλλία, στο τέλος του πλέμου δεν είχε σκοπό να δουλέψει. Ήταν λευκός Κοζάκος της στρατιάς του Βράγγελ κι' αυτό βέβαια ήταν κάτι, γιατί ο Ντελαζέφ έμαθε να σκοπεύει αλάθευτα. Ήταν ένας δεινός σκοπευτής! Δεν ήξερε λοιπόν τίποτ' άλλο, παρά να σκοτώνει... Το ήταν πάρα πολύ δύσκολο να γίνει τίμιος άνθρωπος.

Την εποχή λοιπόν που τον γνώρισαν, ήταν «δραγουμάνος» σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο, γιατί ξέχασα να σας πω ότι ήξερε κι' άλλες πέντε ή έξη γλώσσες, εκτός από τα Ρωσικά. Όταν τον ξαναείδα εδώ και λίγο καιρό, είχε άλλο έπαγγελμα. Καθόταν σ' ένα καφενείο της μεγάλης πλατείας της Λίλλης, μπροστά στο Χρηματιστήριο.

Τις μέρες που δουλεύει το Χρηματιστήριο σ' αυτή τη μεγάλη πόλη του Βορρά οι λωποδύτες και οι άπατεώδες βρίσκουν την ευκαιρία να δολι-

ψουν κι' αυτοί με πιά μεγάλη επιτυχία από κάθε άλλη φορά. —Ε, πώς πάνε ή δουλείες; ρώτησα τον Ντελαζέφ, που έπινε άργα κι' αδιάφορα το λικέρ του.

Σήκωσε τους ώμους του, χαμογελώντας:

—Όχι και τόσο άσκημα... Πάντα κάτι γίνεται... μου άπάντησε.

—Κι' όμως, ο κόσμος παραπονιέται, παρατήρησα. Τό στάρι δεν πουλιέται σε καλή τιμή. —Και τί με νοιάζει έμένα για το στάρι! Έκανε γελώντας. Έγώ δεν άνακατεύομαι με τέτοιες δουλείες.

—Τότε, γιατί έρχεσαι εδώ πέρα;

—Γιατί μ' ενδιαφέρει το συνάλλαγμα!

Δέν είπα τίποτ' άλλο, γιατί ήξερα πως για να μιλήσει ο Ντελαζέφ έπρεπε να έχη κέφι, ή να βρή κανείς την κατάλληλη στιγμή. Αρχίσαμε λοιπόν κι' οι δύο να κυττάζουμε μ' αδιάφορο βλέμμα τον κόσμο που περνούσε από την πλατεία.

—Διάβασα προχθές το άρθρο σας για τις άπάτες... μου είπε ξαφνικά ο Ντελαζέφ. Άλήθεια, έκάνατε ποτέ σας καμιά άπάτη;

—Όχι βέβαια! του άπάντησα κατάπληκτος.

—Κρίμα! έκανε. Και ξέρετε γιατί; Γιατί δεν θα γράφατε ένα σωρό άνακρίβειες. Νά, παραδείγματος χάριν, για τους λαθρεμπόρους δεν ξέρετε σχεδόν τίποτα...

Μήπως έτυχε να γνωρίσετε τον Τζέφ;

—Όχι, έ;... Τό υπέθετα. Έ, λοιπόν!

Ο Τζέφ είχε ένας περίφημος αρχιλαθρέμπορος, ο φόβος και ο τρόμος των τελωνοφυλάκων. Οι τελωνοφύλακες του έχουν κηρύξει έναν σκληρό κι' έξοντοτικό πόλεμο. μ' ά δεν βαρύνεται! Ο Τζέφ ξεγυλοστράει σαν τó φείδι... Είναι παλληκάρι από τα λίγα!

Τη στιγμή που ο Ντελαζέφ έβγαζε τη λέξι «παλληκάρι», ένας παράξενος τύπος κάθισε απέναντί μου, έσπρωξε τα πότνια και παράγγειλε στο γκαρσόνι ένα βερμούτ. Ο Ντελαζέφ χαμογέλασε και γυρνώντας προς τó μέρος του, έπρόσθεσε:

—Σας παρουσιάζω τον Τζέφ!

Ο αρχιλαθρέμπορος μου έριξε μία διαπεραστική ματιά κι' έπειτα από μία μικρή σιγή, μου είπε:

—Ο φίλος μου μου μίλησε

για σας. Θέλετε να μάθετε πως περνούν οι λαθρέμποροι από τα σύνορα, έ;

Κι' ύστερα έπρόσθεσε μ' ένα σαρκαστικό τόνο στη φωνή:

—Δέν φαντάζομαι να φοβάστε! Δέν υπάρχει κανείς άλλος κίνδυνος, παρά μονάχα ή σφαίρες των τελωνοφυλάκων. Γενικώς όμως, αυτοί οι καλοί δημόσιοι υπάλληλοι δεν ξέρουν σημάδι...

Περάσαμε λοιπόν τó άπόγευμα μαζί, στη Λίλλη. Κατά τις δέκα ή ώρα, ένα πολυτελές αυτοκίνητο σταμάτησε στην άκρη της πλατείας. Ο Τζέφ μου έκανε νόημα να τόν άκολουθήσω. Άποχαιρέτησα λοιπόν τον Ντελαζέφ και πήγα μαζί του.

Άνεθήκαμε άμέσως στο αυτοκίνητο κι' εκείνο ξεκίνησε την ίδια στιγμή με λίγην άδη ταχύτητα και χάθηκε στο βάθος του δρόμου.

Σέ λίγο είχαμε βγει από τη Λίλλη.

Έκει στην έξοχη, κοντά σ' ένα Βελγικό χωριό, οι φάροι του αυτοκινήτου φώτισαν ένα παλιό και μυστηριώδες σπίτι. Ο Τζέφ σφύριξε τρεις φορές κι' ύστερα, όταν άνοιξε ή πόρτα, κατεθήκαμε από τó αυτοκίνητο και μπήκαμε σ' εκείνο τó

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΙΕΡΕΩΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

Τρίαντα χρόνια έξομολογητής μελλοθανάτων κακούργων. Ένας κυνικός έγκληματίας που σαρκάζει τον ιερέα. Όπου ένας κακούργος παραβάλλει τον έαυτό του με τó Χριστό. Υπεκρίσια ή μετάνοια; Πώς ο άββας Φώρ έκέρριξε την έμπιστοσύνη των καταδικών. Μερικά «διασκεδαστικά» ανέκδοτα. Όπου ή... παράβασις των άστυνομικών διατάξεων τιμωρείται με θάνατο, κτλ.

Πριν από μερικά χρόνια πέθανε στο Παρίσι ο Άββας Φώρ, ο οποίος επί πολλά χρόνια είχε χρηματίσει έξομολογητής των μελλοθανάτων κακούργων.

Στό βιβλίο του «Αναμνήσεις Έξομολογητού Κατασημθέντων, τó άποίο εξέδωσαν οι συγγενείς του μετά τον θάνατό του, ο περίφημος Άββας γράφει, ότι κατά τó διάστημα που υπήρξε πνευματικός των φυλακών, έξωμολόγησε κι' έδωσε παρηγοριά, προτού άνέβουν στο λίκριο, σε δεκαεπτά διαβόητους κακούργους! Στις αναμνήσεις του, λοιπόν, ο Άββας Φώρ αναφέρει 31 από τους δεκαεπτά κακούργους, που πλήρωσαν με τó κεφάλι τους τά άπαισι έγκλήματά τους, μόνον ένας δέν δέχθηκε τίς ύψηλές ύπηρεσίες του και άρνήθηκε την θρησκευτική του επέμβασι στις τελευταίες στιγμές της εξέλεώσεως. Ο κακούργος αυτός ονομαζόταν Πραντό.

Την ήμερα που επρόκειτο να τελεσθί ο Πραντό, ο άγαθος και φιλεύσπλαχνος λειτουργός της άγάπης και της συγγνώμης μπήκε μέσα στο κελλί του μελλοθανάτου και τού πρόσφερε ένα από τά συνηθμένα άναψυκτικά, λέγοντάς του συγχρόνως με φωνή κατασυγκλημένη:

—Θάρρος, τέκνον μου!...

Ήταν ή ταβέρνα του «Γερα Κόκενπουτ». Έμεις την άκολουθήσαμε με τó άλλο άμάξι. Άξαφνα, μέσα στο σκοτάδι, σά-λεψε ένα κόκκινο φώς. Ή «Καντιλλάκ» έσβησε άμέσως τούς φάρους της. Ήταν οι τελωνοφύλακες.

Τό αυτοκίνητο των λαθρεμπόρων είχε άναπτύξει τώρα μία λιγυγιάδη ταχύτητα. Έμεις είμαστε 300 μέτρα πιά πίσω. Μία στιγμή άκούσθηκε μία κραυγή:

—Άλτ, στο τελωνεία!

Κι' άμέσως άκούσθηκε ένας πυροβολισμός.

Μά ή «Καντιλλάκ» είχε περάσει κιόλας από τó φυλακείο και μ' άναμμένους τούς φάρους, ώρμούσε, σβίζοντας σαν άστραπή τó πυκνό σκοτάδι. Έμεις, φρόνιμα-φρόνιμα, σταθήκαμε. Οι τελωνοφύλακες μ' έκαναν διάφορες έρωτήσεις, έκαναν έρευνα στο αυτοκίνητο κι' εξέτασαν προσεχτικά τά χαρτιά μας.

Έπειτα, προχωρήσαμε κι' έμεις και περάσαμε τά σύνορα. Οι λαθρέμποροι είχαν πετύχει κι' αυτή τη φορά. Είχαν μεταφέρει 1500 κιλά καπνό στο Βελγικό έδαφος!

ΩΓΚΥΣΤΕΝ PONTE

Ο άμετανόητος κακούργος, μόλις άκουσε αυτά τά παρηγορητικά λόγια, ξέσπασε σ' ένα άπαισιο σαρκαστικό γέλιο, τόσο φρικώδες, ώστε ο Άββας Φώρ με δυσκολία μπόρεσε να κρατηθί στα πόδια του, άτ' την κατάπληξη και τόν φόβο, τόν όποιον ένοιωσε.

—Σεις έχετε άνάγκη από θάρρος!... φώναζε τότε ο κακούργος στον Άββα. Ή φωνή σας τρέμει. Είστε κα'άχλωμος, πανσιμένος! Φάρτε τó σεις τó άναψυκτικό σας! Πά σας κάνει καλό!...

Άλλ' όπως αναφέρουμε και προηγούμενος, τó παράδειγμα αυτό του κακούργου Πραντό ήταν μοναδικό. Ο άλλος δεκάξι κακούργοι, τούς όποιους έξωμολόγησε, τού τρέσθηκαν με σεβασμό και μεσικοί τού έδεξαν με κάθε τρόπο την μετάνοια τους. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ο κακούργος Μιέλ, ο όποιος έληστενή:

και κατακοιμήθηκε κάποιον άδωχο διάσκαλο! Ο Άββας Φώρ λέει κι' αυτόν ότι δεν μπορεί να βεβαιώσει αν πραγματικά μετάνοια ή ήταν ύποκριτης.

Τόν έπισκέφθηκε την Μεγάλη Δευτέρα, γράφει για τόν Μιέλ ο Άββας, με δέχτηκε με άπειρο σεβασμό κι' έδειξε πλήρη μεταμέλεια. Φερόντας τού έδωσα τó βιβλίο των «Αγίων Παθών» και τού είπα:

—Διάβασέ το, τέκνον μου, για να έλαφρώσης την άμαρτωλή ψυχή σου.

Την άλλη μέρα τόν έπισκέφθηκα πάλι. Τόν βρήκα να κρατά ή ανοιχτό τó ιερό βιβλίο.

—Εύγε, τού είπα, τέκνον μου. Βλέπω ότι άκολουθήσεις την συμβούλη μου. Διάβασες ολοκληρή την ιστορία των Παθών;

—Άγιε δέσποτα, μου άποκρίθηκε ο κατάδικος, χαμηλώνοντας τó βλέμμα του. Την έρω άπ' έδώ! Ή ιστορία αυτή μοιάζει τόσο πολύ με τή δική μου!... Ο Ήσους πού προδόθηκε, συκοφαντήθηκε και καταδικάστηκε άδικώς, μοιάζει άπαράλλαχτα μ' έμένα...

Σκοτεινίσατε τó μυαλό μου, όταν άκουσα τά λόγια αυτά. Είχε πραγματικά τέτοια ιδέα για τόν έαυτό του ο Μιέλ ή ύποκριτόταν θαυμάσια και με ελπιούσαν; Άγνωστο!...

Ο Άββας Φώρ διηγείται στις «Αναμνήσεις» του ότι έπειθε τούς κακούργους να μετανοήσουν όχι πάντα μόνο με λόγια και συμβούλες. Για να κερδίσει την έμπιστοσύνη και την συμπάθειά τους, μεταχειρόταν κι' ένα άλλο μέσον, άδωο και άπλούστατο: Ο αν πρωτόετανε στο κελλί ενός καταδικού, τού πήγαινε καπνό και τραπουλόχαρτα.

«Έτσι με δεχόντουσαν με ένθουσιασμό, προσθέτει ο άγαθος Άββας, και κέρδιζα σιγά-σιγά την έμπιστοσύνη τους, πράγμα πού με βοηθούσε πολύ να τούς κάνω να μετανοήσουν».

Μεταξύ των τραγικών έπεισοδίων, αναφέρει και μερικά «διασκεδαστικά» ο Άββας Φώρ στο βιβλίο του. Ίδού ένα, για παράδειγμα:

—Γιατί, τέκνον μου, καταδικάστηκες; ρώτησε ο Άββας τόν πρώτο κατάδικο πού έπεσε κέρθηκε, προσφέροντάς του συγχρόνως τσιγάρο.

—Παρέβηνα τις άστυνομικές διατάξεις» τού κινήγιου, πάτερ! τού άποκρίθηκε σοβαρά ο κακούργος, ο όποιος ήταν ένα θωρακιστό παλληκάρι.

—Και καταδικάστηκες σε θάνατο γι' αυτό; Τί λοιπόν σκοτώσες; —Έναν άρροαύλακα! Έπί δύο χρόνια μ' ένοχλούσε με τις καταγγελίες του και μ' έμυλόδεζε να ζήσω, γιατί είχα έξ έπαγγέλματος λαθρέμπορος!...

Λίγες ώρες μετά την εκτέλεση της θανατικής ποινής κάποιον κακούργου, γράφει ο Φώρ, ή υπέτερα τού κατασημθέντος παρουσιάστηκε στον άρχιφύλακα τόν φυλάκων της Ροκέτης και ζήτησε τά ρούχα τού γιου της.

Της τά παρέδωσαν άμέσως κι' εκείνη άνοιξε τó δάμα κι' άρχισε να τά κυττάζει ένα-ένα.

—Δέν είχε άλλα παπούτσια;... ρώτησε άξαφνα τόν άρχιφύλακα. Αυτά είναι παλιά, σχεδόν άχρηστα.

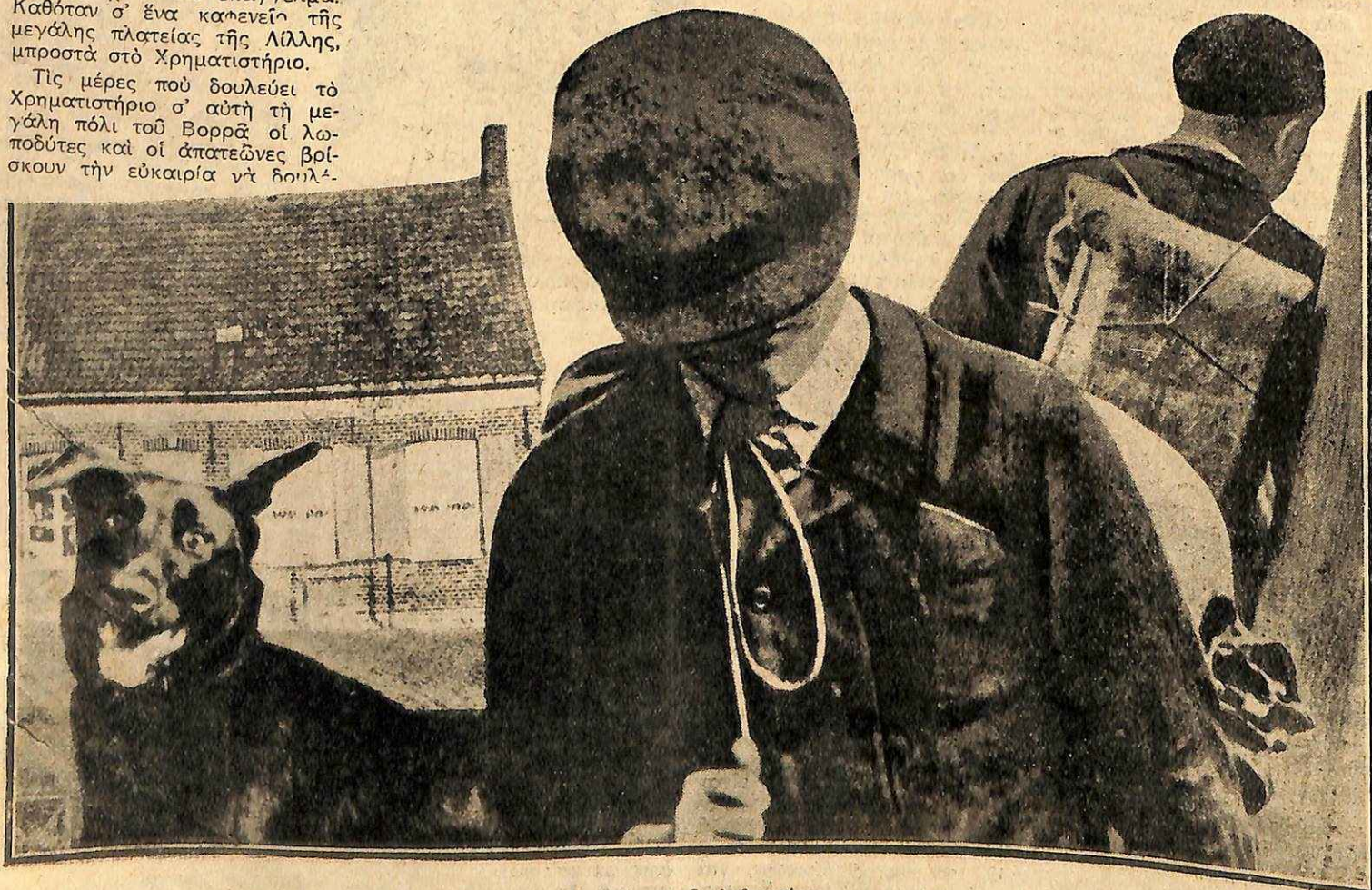
—Όχι!...

—Κι' όμως, όταν τόν έπασαν, είχε καινούρια!...

—Τά πήρε μαζί του.

—Τό τέρας!... φώναζε ή μέγαλα. Πήγε με τά καινούρια του παπούτσια! Τά παλιά δέν τού φταναν να πάη ως εκεί!

Κι' έδειξε τó μέρος, στο όποιο ήταν σιμμένη άόδια ή λαμψημός.

Τό ξεκίνημα των λαθρεμπόρων

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΜΙΑ ΠΕΤΡΙΑ ΑΠΟ Τ' ΑΣΤΡΑ

Η παράδοση περιπέτεια μιάς μικρούλας Γιαπωνέζας. Η περιεργή πληγή της ωραίας μικρούλας Κιού. Τι έζηγηση έδωσε ο σοφός δάσκαλος στο μυστηριώδες φαινόμενο. Πώς έγινε ιέρεια του Βουδδά. Οι αερόλιθοι που σκοτώνουν. Η τραγική περιπέτεια μιάς Ινδής. Πώς καταδικάστηκαν εις θάνατον πέντε αδέρφια, κτλ.

Ξο φαινόμενο που θα σας διηγήθουμε από κάτω. Σ' αυτό το χωριό της Ιαπωνίας έζησε μια χήρα που την έλεγαν Κουριγιάνα και που εργαζόταν από το πρωί ως το βράδυ για να κατορθώσει ν' ανατρέψει το παιδί της, την όμορφη μικρούλα Κιού. Για περισσότερη ασφάλεια και για να μη την ενοχλήσει η δουλειά της, την άφησε στον κήπο του σπιτιού τους, να παίζει και να διασκεδάσει με τα λουλούδια και τις πεταλούδες. Μια μέρα ωστόσο άκουσε ξαφνικά τη μικρούλα Κιού να βγάσει απαρχαιωμένες κραυγές τρέμου και να τη φωνάξει άπελπισμένα.

Κατατρομαγμένη έτρεξε κοντά της και είδε κατάπληκτη, ότι έκλαιγε γοερά και υπέφερε από φοβερούς πόνους. Στην αρχή υπέθεσε, ότι είχε καταπιεί κανένα βότανο ή την είχε τσιμπήσει καμιά σφήκα. Την πήρε λοιπόν στην αγκαλιά της και προσπάθησε να την παρηγορήσει και να μάθει τι της συνέβαινε. Τότε όμως είδε με τρόμο, ότι στο λαιμό της είχε μια μεγάλη πληγή από την οποία έτρεχε ποτάμι τὸ αίμα. Θά έλεγε κανείς ότι είχε χτυπηθεί από μια σφαίρα περιστρόφου. Κάποιος έχθρος της Κουριγιάνα θα ήθελε να τη σκοτώσει για να εκδικηθεί τη μητέρα της. Έτρεξε λοιπόν στο φρόνιτο, μα ο δρόμος ήταν έρημος. Το παράδοξο δε ήταν ότι δεν είχε ακούσει και κανένα κρότο. Πώς λοιπόν είχε χτυπηθεί η μικρή Κιού; Περιεργή, αφού έδωσε πρώτα το τραύμα της κόρης της, κτύπησε το γόνατό της στο μέρος που την είχε αγγίξει μήπως κατώρθωνε ν' ανακαλύψει το πράγμα που την είχε τραυματίσει. Κι' αλήθεια έστρεψε από λίγο σ' ένα από τα φλιτζάνια που της είχε δώσει για να παίζει βότση ένα κομμάτι σκληρής πέτρας καταματωμένο και που είχε μια παράξενη θερμότητα. Φαινόταν καθαρά ότι δεν ήταν μια συνηθισμένη πέτρα. Μα τότε τι ήταν λοιπόν; Η Κουριγιάνα που ήταν μια άπλοκη ν' ανώφελη γυναίκα, έτρεξε άμεσως να βοηθήσει το δάσκαλο του Σουκάτσι, τον σοφό Σέι-Γι-Γιαμαζίντι, τον οποίο μιλούσαν για τις πολλές γνώσεις του. Ο σοφός δάσκαλος εξέτασε με προσοχή την παράξενη πέτρα κι' έπειτα κουνώντας τα χέρια προς τον οίονό του είπε στην Κουριγιάνα:

— Η μικρούλα Κιού έχει μεγάλη τύχη. Ο Βουδδάς τη διάλεξε

από τα εκατομμύρια των κοριτσιών της Ιαπωνίας για να την κάνει τρισέβδο. Αυτό είναι το σημάδι του. Είναι ένα κομμάτι από τον ιερό θρόνο του. Μη τρεβάσαι! Κάθε αρωματικό χωριό μαρτυρά σ' αγαλιά του κι' ευχαρίστησε τον γι' αυτή την εξαιρετική προτίμησή του. Κουριγιάνα, είσαι ενόχλητη γυναίκα γι' αυτό κι' ο Βουδδάς σ' αντήμενε για τους κλίπους σου.

Αφού είπε τα λόγια αυτά, ο δάσκαλος πήρε κι' επίσημο ύφος στο σπύ του. Η Κουριγιάνα τον είδε να γονατίζει μπροστά στο αγάλμα του Βουδδά και να προσκυνεί ζωντανά άνομιμομένο το μέτωπό του στα σκαλιστά του βωμό.

Η Γιαπωνέζα, μη μπορώντας ακόμη να συνέλθει από την κατάπληξή της, γύρισε στο σπίτι της και, από τα εκατομμύρια των κοριτσιών της Ιαπωνίας για να την κάνει τρισέβδο. Αυτό είναι το σημάδι του. Είναι ένα κομμάτι από τον ιερό θρόνο του. Μη τρεβάσαι! Κάθε αρωματικό χωριό μαρτυρά σ' αγαλιά του κι' ευχαρίστησε τον γι' αυτή την εξαιρετική προτίμησή του. Κουριγιάνα, είσαι ενόχλητη γυναίκα γι' αυτό κι' ο Βουδδάς σ' αντήμενε για τους κλίπους σου.

Το πάθημα της μικρούλας Κιού

πιστεύοντας στα λόγια του σοφού Σέι-Γι-Γιαμαζίντι, αφιέρωσε την ίδια εκείνη μέρα τη μικρούλα Κιού στον άπλοχο θεό τους. Και πράγμα παράδοξο, ενώ από το τραύμα της κόρης της εξακολούθησε να τρέχει αίμα, ούλος την πήγε στον ναό και την παραδέχοντο στοίχοι ανιγματοειδείς ιερείς του Βουδδά, ή Κιού έγινε καλά κι' άρχισε να παίζει και να γελάει, όπως πάντα.

Η παράξενη ιδιοσυμπεριφορά δεν έληξε να διαδοθεί στο τόμο και χιλιάδες πιστοί έφταναν στον ναό για να προσκυνήσουν τη μικρή εκλεκτή του θεού τους και να της φέρουν ένα σοφό δώρο για να τον εξευμενίσουν για τις αμαρτίες τους. Έτσι η μικρούλα Κιού, έγινε διάσημη σ' όλη την Ιαπωνία και σήμερα και νένας Γιαπωνέζος δεν παραλείπει

στις προσευχές του ν' αναφέρει το όνομά της. Μα η Κιού δεν είχε ευχαριστημένη. Θέλει να ξαναγορίσει στο σπίτι της μητέρας της και το μικρό κήπο της για να παίζει με τις κοούλες και τα όμορφα παιχνίδια της. Τα χρυσά νομίσματα που της χαρίζουν δεν την συγκινούν. Και δεν μπορεί να εξηγήσει γιατί όλο αυτό το πλήθος των πιστών τη σέβεται και την προσκυνάει.

Και τώρα ως εξηγήσουμε τα πράγματα.

Η πέτρα που είχε χτυπήσει τη μικρούλα Κιού, ήταν απλούστατα ένας μικρός αερόλιθος. Κι' οι Γιαπωνέζοι πιστεύουν ότι όταν μια ιερή πέτρα τραυματίσει έναν πιστό αυτό είναι μια υπέροστη εικόνα του Βουδδά, ο οποίος μ' αυτό τον τρό-

πο διαλέγει τους ιππότες του.

Οι παράδοξοι όμως τραυματισμοί από αερόλιθους δεν είναι και τόσο σπάνιοι.

Ο Άμερικανός εξερευνητής Λόις Θάμπερ έχει γράψει στο Μουσείο της Ν. Υόρκης έναν αερόλιθο σε σχήμα καρνιδίου που τον αγόρασε, όταν βρισκόταν στην Καλιφόρνια, σκανδαλισμένος απ' την παράδοξη ιστορία του. Αυτός ο αερόλιθος ήταν άφορη κι' αναγκασθούν τα πέντε αδέρφια μιάς Ινδής, της όμορφης και πλούσιας Ραβίνας.

Μια μέρα η Ραβίνα και τ' αδέρφια της είχαν πάει σε μια μαγευτική τοποθεσία έξω από την Καλιφόρνια για να διασκεδάσουν. Έμειναν πράγματι εκεί όλη τη μέρα κι' έπειθα έκανε ανώφελη έρεση κι' ήταν κουρασμένοι, απεράσιαν να γυρίσουν μετά τη δύση του ήλιου. Όταν βαρέθηκαν να τραγουδούν και να χορεύουν, ξαπλώθηκαν στη σκιά ενός μεγάλου δένδρου και φυσικά έστρεψαν την Κιού βυθίστηκαν σε βαθύ ύπνο. Όταν όμως ξύπνησαν είδαν με φόβη ότι η αδελφή τους ήταν σκοτωμένη κι' ότι είχε ένα μεγάλο τραύμα στο μέτωπό της, κοντά στο τόξο των φρυδιών. Τρελλοί από την απελπισία τους τη μετέφεραν στην Καλιφόρνια κι' εδωπότησαν την

αυτονομία για το άτυχημά τους. Κανείς όμως δεν τους πίστεψε. Οι συγγενείς τους μάλιστα για να τους εκδικηθούν, όρκίστηκαν ότι τους είχαν ακούσει να προσχεδιάζουν το έγκλημά τους. Οι άστοχοι φυσικά τους πίστεψαν, έπασαν στην παγίδα και συνέλαβαν τους άθωους Ινδούς. Η δίκη τους διεξήχθη μέσα σ' ένα πανδαιμόνιο από ύβρεις και κατάρτες. Το πλήθος ήθελε να τους κομματιάσει και τους θεωρούσε σαν αποτρόχαια τέρατα. Κι' οι δικαστές για να ικανοποιήσουν την Κοινή Γνώμη τους καταδίκασαν σε θάνατο. Πράγματι κι' οι πέντε ευγενείς Ινδοί κρεμάστηκαν κι' έμειναν άταφοι δεκαπέντε μέρες για να τους φάν τις σάρκες τους τα όρνεα. Σ' αυτό όμως το χρονικό διάστημα ένας από τους δικηγόρους της υπερασπίσεως, που πίστευε απόλυτα στην αθωότητα των πελατών του, θέλησε να κάνει μια αναταράχαι στο έγκλημα και πήγε μια μέρα στην έσοχη που εξέτιλιζον το δράμα. Δεν άργησε βέβαια να βρει το δένδρο που είχαν ξαπλώσει για να ξεκουρασθούν τα έξη αδέρφια. Ένώ όμως εξέταζε με προσοχή το έδαφος, παρατήρησε μια σκοτεινίσσασα στρογγυλή πέτρα που ξεχώριζε από τις άλλες.

Περιέργως την πήρε στα χέρια του κι' είδε ότι ήταν ματωμένη. Μ' αυτή ωστόσο την πέτρα ήταν αδύνατο να είχαν σκοτώσει την αδελφή τους οι Ινδοί. Έτοιμαζόταν να την πετάξει, όταν μια ιδέα τον έκανε να την εξετάσει πιο προσεκτικά. Είχε ακούσει για τις παράξενες δολοφονίες των αερόλιθων. Αν αυτή η πέτρα ήταν ένας αερόλιθος, τότε σφαλώς επρόκειτο περί ενός τυχαίου δυστυχήματος. Μα έπειθα δεν μπορούσε να το καταλάβει, πήρε και βότσε ένα φίλο του χημικό. Πράγματι εκείνος τον έβεβαιωσε ότι αυτή η πέτρα ήταν ένα κομμάτι αερόλιθου. Ο έξιωνος δικηγόρος μ' αυτή την αποκάλυψη αναστάτωσε τις δικαστικές αρχές της Καλιφόρνιας, ή όποιος τέλος αναγκάστηκαν να παραδεχθούν ότι η Ραβίνα είχε σκοτωθεί απ' αυτόν τον αερόλιθο ενώ κοιμόταν και να αναλογισθούν την πλάνη τους. Ο πρόεδρος μάλιστα του δικαστηρίου, ένας υπερβολικά ευσυνείδητος Άγγλος, τόσο στενοχωρήθηκε γι' αυτό το σφάλμα του, ώστε την ίδια κιόλας μέρα αυτοκτόνησε.

Αυτή είναι η τραγική ιστορία του αερόλιθου του εξερευνητή Θάμπερ. Μα οι αερόλιθοι έχουν πολλές περίεργες ιστορίες. Στο ίδιο Μουσείο της Νέας Υόρκης φυλάσσεται επίσης ένας τεράστιος αερόλιθος που βρέθηκε στο Όρεγκόν και που στοίχισε τη ζωή μιας ολόκληρης οικογένειας. Αυτός ο αερόλιθος είχε πέσει πάνω στη στεγνή μιάς άγριας ορεινής στή, τον άγριο Τζιμ Πάρερ, τη γυναίκα του και τα τέσσερα παιδιά τους.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ν' Αργκό

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Μοντωμπάν τον παρακολουθούσε, προσπαθώντας να καταλάβει τι έγραφε ο καρδινάλιος.

— Μήπως ή διαταγή αυτή άφορά έμένα; Έλεγε με τό νού του. Μήπως υπογράφει τη στιγμή αυτή την καταδίκη μου;... Ά! πρέπει να ξεμπερδεύουμε μια και καλή με την ιστορία αυτή!... Άνυπομονώ, διάβωλε, να μάθω τί είδους τύχη με περιμένει!... Όλα πρέπει να τα περιμένη κανείς από αυτόν τον άνθρωπο!

Στο μεταξύ, ο καρδινάλιος ξανάφησε την περπατητή στο γραφείο του και σήκωσε το κεφάλι του...

Βρισκότανε πια μόνος με το Μοντωμπάν.

Τον κύτταζε κατάματα και τον ρώτησε με απότομο ύφος: — Νομίζετε, άγαπητέ μου, ότι την γλυτώσατε τόσο φθηνά;

Ο Ιππότης άρχισε να θυμώσει και να εκνευρίζεται. Έπειθα δεν μπορούσε να μαντείσει τους πραγματικούς σκοπούς του καρδινάλιου.

Και άποκριθηκε σε τόνο θυμωμένο:

— Νομίζω ότι έκανα εκείνο που έπρεπε να κάνω για να βγω άπό μια δύσκολη θέση. Και είμαι έτοιμος να ξαναρχισώ...

Ο καρδινάλιος χαμογέλασε:

— Κανείς δεν μπορεί να σας κατηγορήσει γι' αυτό, άγαπητέ μου!... Είπε. Άλλο έννοούσα έγώ...

— Δεν μπορώ να μπό στο μυαλό σας για να ξέρω τί σκέπτεσθε...

— Θά σας εξηγήσω άμέσως...

— Αυτές τις εξηγήσεις περιμένω κι' ένώ...

Ο καρδινάλιος, χωρίς να θυμώσει, διάλυ από τον θυμωμένο τόνο της φωνής του Μοντωμπάν, συνέχισε άπαθώς:

— Ήθελα να εξακριβώσω πόσο έξετε...

— Το εξακριβώσατε αυτό;

— Απολύτως! Κι' άπολογώ ότι έκείνο που με κατέπληξε σε σας, δεν ήταν τόσο ή γενναίότητάς σας, όσο ή αποφασιστικότητάς σας κι' ή ψυχραιμία σας...

ή ικανότητάς σας να πραγματοποιείτε άμέσως τας αποφάσεις σας...

— Με κολακεύετε, κύριε; άποκριθηκε ειρωνικά ο Μοντωμπάν, χωρίς ωστόσο να είναι βέβαιος άν ο καρδινάλιος μιλούσε σοβαρά.

— Και τώρα, έφτασε ή ώρα

να σας πω ποιές είνε ή διαθέσεις μου για σας! Είπε ο καρδινάλιος.

Ο τόπος της φωνής του είχε αλλάξει και τα μάτια του πήραν μια παράξενη έκφραση σκληρότητας.

— Σας άκούω, έκλαμπρότατε.

— Το πράγμα είνε άπλούστατο... Ήρθατε σε μένα με μια συστατική έπιστολή για να σας προσάβω στην ύπηρεσία μου...

— Άκριβός.

— Έ, λοιπόν! Σας προσάβω θάνατο!...

Ο Μοντωμπάν όλα περίμενε να τ' άκούσει, έκτός απ' αυτό... Τα τελευταία λόγια του καρδινάλιου τον βύθισαν σε κατάπληξη... Όστόσο, εξακολουθούσε να περαμένη ψυχραιμία, γιατί δεν ήξερε ποιους σκοπούς έκρυβε ή συνομιλητής κάτω άπό την ξαφνική έννοια, που έ-

μπεύει...

— Έμένα; φώναξε ο Μοντωμπάν.

— Και ποιά είνε αυτό; ρώτησε ο καρδινάλιος, βυθίζοντας τα βλέμματά του στα μάτια του Μοντωμπάν.

— Νά μου πητε τί πρέπει να κάνω...

— Τίποτα για την ώρα! Είπε ο καρδινάλιος.

Και έπειθα ή Μοντωμπάν έκανε μια κίνηση διαμαρτυρίας ο καρδινάλιος πρόσθεσε, χαμογελώντας μυστηριώδως:

— Είπα «για την ώρα»... Ή συγχάστε όμως... Θά σας άναβώ και πολύ σύντομα μάλιστα μια άποστολή... μια άποστολή, για την οποία τό μόνο που μπορώ να σας πω, είνε ότι έσείς μόνος, Ιππότη, είνε σε θέση να τη βγάλετε πέρα...

Καταλαβαίνετε τί θέλω να πω;

— Η άποστολή αυτή παρουσιάζει τόνους κινδύνους και τόσες δυσκολίες, ώστε κανείς άλλος, έκτός από σας, δεν θά μπορούσε να την φέρει σε πέρας...

— Είνε, λοιπόν, τόσο επικίνδυνη; ρώτησε ο Μοντωμπάν, άνορθώνοντας άγέρωχα τό παράσημά του.

— Περιοσώτερο απ' ότι φαντάζεστε! Ψυθούσε ή καρδινάλιος. Τόσο επικίνδυνη, ώστε πρέπει να ύπολογίζετε σοβαρά στο ένδεχόμενο να μη βγείτε ζωντανός από την περιπέτεια αυτήν!

Ο Μοντωμπάν, τρέμοντας άπό χαρά για την άνέπιαστη τύχη που τον παρουσιάζονταν, τη στιγμή ακριβώς που θεωρούσε τον έαυτό του χαμένο και βέβαιον έξ' άλλου ότι ή έντολή που θά του άνέθετε ή καρδινάλιος δεν ύπούσε παρ' όσον είνε τιμητική, είνε με φωνή παλλόμενη άπό ένθουσιασμό και συγ-

χαίρει γι' αυτόν.

— Με προσάβαντε στην ύπηρεσία σας, έκλαμπρότατε, ρώτησε. Παρ' όλα όσα συνέβησαν μεταξύ μας...

— Ναι, σας προσάβανω έξ αιτίας ακριβώς αυτών που συνέβησαν μεταξύ μας πριν από λίγο! Τον δέικοψε ο καρδινάλιος. Σας παρακαλώ να προσέξετε καλά τα λόγια μου: σας προσάβανω έξ αιτίας ακριβώς αυτών που συνέβησαν!... Τί έχετε να μου απαντήσετε σ' αυτό;

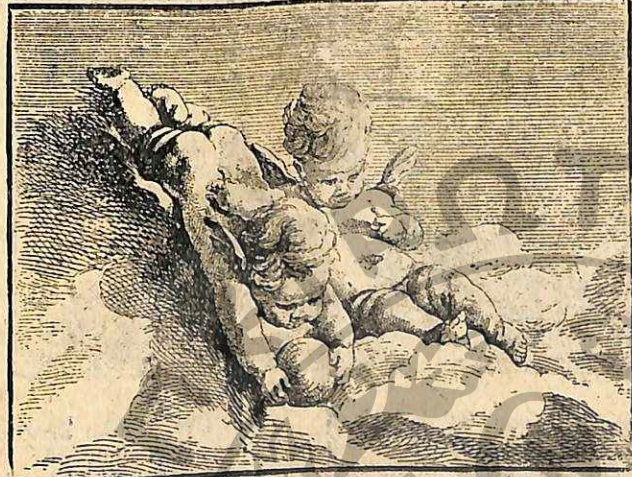
— Μάλιστα, έκλαμπρότατε! άποκριθηκε ο Μοντωμπάν, του οποίου ή δυσθυμία εξαφανίστηκε άμέσως, για να παραχωρήσει τη θέση της σε μια άνυποκριντη χαρά. Άρχίζω να πιστεύω ότι είσατε πράγματι έντιμος και μεγαλόψυχος. Άρχίζω να πιστεύω ότι ή έντολή που θά του άνέθετε ή καρδινάλιος δεν ύπούσε παρ' όσον είνε τιμητική, είνε με φωνή παλλόμενη άπό ένθουσιασμό και συγ-

χαίρει γι' αυτόν.

— Με προσάβαντε στην ύπηρεσία σας, έκλαμπρότατε, ρώτησε. Παρ' όλα όσα συνέβησαν μεταξύ μας...

— Ναι, σας προσάβανω έξ αιτίας ακριβώς αυτών που συνέβησαν!... Τί έχετε να μου απαντήσετε σ' αυτό;

— Μάλιστα, έκλαμπρότατε! άποκριθηκε ο Μοντωμπάν, του οποίου ή δυσθυμία εξαφανίστηκε άμέσως, για να παραχωρήσει τη θέση της σε μια άνυποκριντη χαρά. Άρχίζω να πιστεύω ότι είσατε πράγματι έντιμος και μεγαλόψυχος. Άρχίζω να πιστεύω ότι ή έντολή που θά του άνέθετε ή καρδινάλιος δεν ύπούσε παρ' όσον είνε τιμητική, είνε με φωνή παλλόμενη άπό ένθουσιασμό και συγ-

χέρης, όπως ο καρδινάλιος της Λωρραίνης...

— Έννοείται, συνέχισε ο καρδινάλιος, ότι σε κάθε άποστολή που θά σας άναθέτω, θά πληρώνω και τα έξοδά σας. Θά έχετε ιδιαίτερα διαμερίσματα στο μέγαρό μου. Θά διαλέξετε από τους σταύλους μου τ' άλογα που σας άρέσουν: Δυσ θά σας και δύο για τον άκόλουγό σας. Καί άν τ' άλογα αυτά σκοτωθούν κατά την διάρκεια μιας συμπλοκής, θά τ' αντικαταστήσω άμέσως... Θά έχετε δούλους τους ανθρώπους μου υπό τας διαταγές σας και κανείς δεν θά έχη τό δικαίωμα να σας διατάξη!... Είσατε εύχαριστημένος, κύριε ντε Μοντωμπάν, από τους όρους μου;

— Διάβολε! φώναξε ο Ιππότης. Θά έπρεπε να είμαι πολύ δύσκολος για να μη μείνω ικανοποιημένος. Ξεχνάτε, όμως, κάτι...

— Και ποιά είνε αυτό; ρώτησε ο καρδινάλιος, βυθίζοντας τα βλέμματά του στα μάτια του Μοντωμπάν.

— Νά μου πητε τί πρέπει να κάνω...

— Τίποτα για την ώρα! Είπε ο καρδινάλιος.

Και έπειθα ή Μοντωμπάν έκανε μια κίνηση διαμαρτυρίας ο καρδινάλιος πρόσθεσε, χαμογελώντας μυστηριώδως:

— Είπα «για την ώρα»... Ή συγχάστε όμως... Θά σας άναβώ και πολύ σύντομα μάλιστα μια άποστολή... μια άποστολή, για την οποία τό μόνο που μπορώ να σας πω, είνε ότι έσείς μόνος, Ιππότη, είνε σε θέση να τη βγάλετε πέρα...

Καταλαβαίνετε τί θέλω να πω;

— Η άποστολή αυτή παρουσιάζει τόνους κινδύνους και τόσες δυσκολίες, ώστε κανείς άλλος, έκτός από σας, δεν θά μπορούσε να την φέρει σε πέρας...

— Είνε, λοιπόν, τόσο επικίνδυνη; ρώτησε ο Μοντωμπάν, άνορθώνοντας άγέρωχα τό παράσημά του.

— Περιοσώτερο απ' ότι φαντάζεστε! Ψυθούσε ή καρδινάλιος. Τόσο επικίνδυνη, ώστε πρέπει να ύπολογίζετε σοβαρά στο ένδεχόμενο να μη βγείτε ζωντανός από την περιπέτεια αυτήν!

Ο Μοντωμπάν, τρέμοντας άπό χαρά για την άνέπιαστη τύχη που τον παρουσιάζονταν, τη στιγμή ακριβώς που θεωρούσε τον έαυτό του χαμένο και βέβαιον έξ' άλλου ότι ή έντολή που θά του άνέθετε ή καρδινάλιος δεν ύπούσε παρ' όσον είνε τιμητική, είνε με φωνή παλλόμενη άπό ένθουσιασμό και συγ-

χαίρει γι' αυτόν.

— Με προσάβαντε στην ύπηρεσία σας, έκλαμπρότατε, ρώτησε. Παρ' όλα όσα συνέβησαν μεταξύ μας...

— Ναι, σας προσάβανω έξ αιτίας ακριβώς αυτών που συνέβησαν μεταξύ μας πριν από λίγο! Τον δέικοψε ο καρδινάλιος. Σας παρακαλώ να προσέξετε καλά τα λόγια μου: σας προσάβανω έξ αιτίας ακριβώς αυτών που συνέβησαν!... Τί έχετε να μου απαντήσετε σ' αυτό;

— Μάλιστα, έκλαμπρότατε! άποκριθηκε ο Μοντωμπάν, του οποίου ή δυσθυμία εξαφανίστηκε άμέσως, για να παραχωρήσει τη θέση της σε μια άνυποκριντη χαρά. Άρχίζω να πιστεύω ότι είσατε πράγματι έντιμος και μεγαλόψυχος. Άρχίζω να πιστεύω ότι ή έντολή που θά του άνέθετε ή καρδινάλιος δεν ύπούσε παρ' όσον είνε τιμητική, είνε με φωνή παλλόμενη άπό ένθουσιασμό και συγ-

χαίρει γι' αυτόν.

— Με προσάβαντε στην ύπηρεσία σας, έκλαμπρότατε, ρώτησε. Παρ' όλα όσα συνέβησαν μεταξύ μας...

— Ναι, σας προσάβανω έξ αιτίας ακριβώς αυτών που συνέβησαν!... Τί έχετε να μου απαντήσετε σ' αυτό;

— Μάλιστα, έκλαμπρότατε! άποκριθηκε ο Μοντωμπάν, του οποίου ή δυσθυμία εξαφανίστηκε άμέσως, για να παραχωρήσει τη θέση της σε μια άνυποκριντη χαρά. Άρχίζω να πιστεύω ότι είσατε πράγματι έντιμος και μεγαλόψυχος. Άρχίζω να πιστεύω ότι ή έντολή που θά του άνέθετε ή καρδινάλιος δεν ύπούσε παρ' όσον είνε τιμητική, είνε με φωνή παλλόμενη άπό ένθουσιασμό και συγ-

κίνησι :

—Κινδυνεύω να μη βγώ ζωντανός από την περιπέτεια αυτή ;... "Ε, λοιπόν, έκλαμπρότατε, αφού είναι έτσι, σάς δίνω το λόγο της τιμής μου ότι θα επιτύχω, χωρίς να πάθω το παραμικρό!...

—Είμαι βέβαιος γι' αυτό! συμφώνησε και ο καρδινάλιος, χαμογελώντας και πάλι παράξενα... Καί αυτός ο λόγος μ' έκανε να προτιμήσω εσάς από πολλούς άλλους... Πρέπει, όμως, να προσέξετε ιδιαίτερος στο εξής σημείο : Δεν πρέπει να σκοτωθήτε απότομα, από έναν τρελλό ήρωισμό... Αυτό θα μπορούσε να τ'ο κάνει και ο πρώτος τυγόν. "Εκείνο που θέλω από εσάς, είναι να επιτύχετε!

—Θα επιτύχω, έκλαμπρότατε! φώναξε ο Μοντωμπάν, με ύψος που μαρτυρούσε ότι είχε άπεριόριστη έμπιστοσύνη στον εαυτό του.

—Τότε, θα κάνετε την τύχη σας! ψιθύρισε ο καρδινάλιος μισοκλείνοντας τα μάτια του, για να μην αντιληφθή πως συνομιλήτης του τις πονηρές λάμψεις τους. Στο μεταξύ, θα ποιμήνετε νόρθη ή κατάλληλη ώρα να δράσετε... "Ισως να περάσουν μερικές εβδομάδες χωρίς να κάνετε τίποτα, ίσως; και μερικές μέρες... Πάντως, θα λάβετε από μένα εντολές... Θεωρώ περιττόν να σάς πω ότι η συνομιλία μας αυτή πρέπει να μείνει μυστική, να μη μάθη κανείς τίποτα...

—Θα είμαι πιδ άφωνος και από έναν τάφο! τόν καθήσυχασε ο Μοντωμπάν. "Ως τότε όμως τί θα κάνω ;

—Τίποτα απόλύτως, σάς παρακαλώ να μην ενοχλείτε, σάς παρακαλώ να μην ενοχλείτε, σάς παρακαλώ να μην ενοχλείτε...

—Στάς διαταγάς σας! "Ο καρδινάλιος κούνησε το κεφάλι του με ύψος ίκανοποιητικής.

—"Υστερα, άπλωσε το χέρι στο γραφείο του, πήρε την περγαμνή, στην όποια είχε σημειώσει δυο φορές κιόλας μερικά λόγια, την έδωσε στο Μοντωμπάν και του είπε με προσποιητή αδιαφορία :

—Διαβάστε! "Ο Μοντωμπάν πήρε την περγαμνή αυτήν, ή όποια τόν έκανε ν' ανησυχήση τόσο πριν από λίγη ώρα και της έριξε μια ματιά.

Κατόπιν, σήκωσε το κεφάλι του και κύταξε τόν καρδινάλιο, ο όποιος έξακολουθούσε να χαμογελά, με μάτια όρθά- νοινα από θαυμασμό και κατάπληξι :

—Δέκα χιλιάδες λίρες! τράλλισε. Μου δίνετε δέκα χιλιάδες λίρες!

—Πέντε χιλιάδες είναι για το μισθό σας και πέντε για να περιποιηθήτε την κοινωνία σας εμφάνισι... Στην άρχή, είχα σημειώσει δυο γιλιάδες. "Αργότερα, όμως, άλλαξα γνώμη και τις έκανα δέκα...

—"Ωστε είναι όποιαδήποτε διαταγή αυτήν ποιν έμφανισθόν οι στρατιώτες σας!... έψέλλισε έμβρόντης ο Μοντω-

μπάν. "Ωστε όλες αυτές ή άπει- λές, ήσαν άπλως ένα μέσον για να με δοκιμάσετε... "Ενώ, λοιπόν, έγω νόμιζα ότι κατάρθωσα με τό θάρρος μου να σώσω την ζωή μου, έσεις είσαστε κιόλας άποφασισμένοι να με προσλάβετε στην ύπηρεσία σας ; "Α! "Εκλαμπρότατε! "Ο μολογώ ότι με νίκησατε! "Από σήμερα, ή ζωή μου σάς ανήκει! Μπορείτε να την διαθέσετε όπως θέλετε...

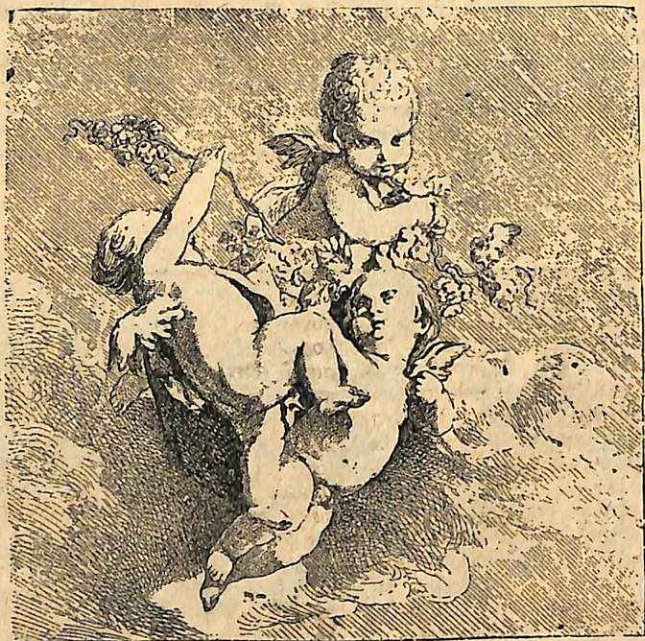
"Ο καρδινάλιος δέν άποκρίθηκε άμέσως στο Μοντωμπάν.

—Ναι, είμαι βέβαιος ότι είναι τώρα πρόθυμος να σκοτωθή για μένα! είπε με τό νού του "Εγώ όμως περιμένο άλλου είδους ύπηρεσίες από αυτόν...

"Ας τόν άφήσω στην άρχή να έξοικειωθή με τό περιβάλλον μου, να με συνηθισή—και ύστερα θα μπορώ να τόν κάνω ό,τι θέλω εγώ!

Και ο καρδινάλιος συνέχισε ύψηλόφωνα, με θωπευτική φωνή :

—Πρέπει να μου είστε πιστός

και άφωσιωμένος. Κι' έγω άναλαμθάνω να σάς κάνω πλούσιο... Θα σάς κάνω έναν από τούς πιο άξιοχρήτους στρατιώτες της Γαλλίας... Καί τώρα, έχω να προσέσω και κάτι άλλο ακόμα : Θέλω να μην έστε για μένα άπλως ένας άνθρωπος μου. Θέλω να γίνετε φίλος μου...

—"Εκλαμπρότατε!... Τί τιμή για μένα.

—Κατά τη διάρκεια της συναντήσεώς μας στο δρόμο του Μπανιολέ, συνέβησαν όρισμένα πράγματα, που θα σάς έκαναν ίσως να βάλετε με τό νού σας πολλά και διάφορα... Μεταξύ μας, όμως, δέν πρέπει να υπάρχει τώρα ή παραμικρή παρεξήγησι, ή παραμικρή άμφιβολία... "Αποκριθήτε μου, λοιπόν, με κάθε ειλικρίνεια : Ποιά είναι ή κίνησι ή κοπέλλα ;

"Ο Μοντωμπάν κοκκίνισε έλαφρά.

Χαμήλωσε ντροπαλά τα μάτια του — αυτός, ο άτρόμητος πολεμιστής!—και ψιθύρισε κομπιάζοντας :

—Είνε μνηστή μου, έκλαμπρότατε.

—"Α! Έτσι! Φτωχή ή πλούσια ;

—Φτωχή, όπως κι' έγω...

—Και πότε σκοπεύετε να κάνετε τούς γάμους σας ;

—Μόλις θα μπορέσω να άποκτήσω την οικονομική μου ανεξαρτησία, ή να την βοηθήσω ν' άποκτήση μια καλή προίκα.

—Αυτό είναι δική μου δουλειά! τόν διέκοψε ζωηρά ο καρδινάλιος, μόλις ύπόσχομαι, ήπότη, ότι θα κάνετε τούς γάμους σας με την ώραία αυτήν κοπέλλα, μόλις φέρετε σέ πέρας την άποστολή που θα σάς άναθέσω... "Αναλαμθάνω εγώ να προικίσω τη μνηστή σας...

Και μπορείτε να είστε βέβαιος ότι ή προίκα αυτή θα είναι άνταξία της καλλονής της μνηστής σας!...

—Είστε περισσότερο μεγάλος καλός και γενναϊόδωρος και από ένα βασιλέα! είπε ο Μοντωμπάν, κάνοντας μια βαθειά ύπόκλισι.

ρωμένα στην κοιλιά τους.

—Είσαστε παρόντες, αιδεσιμώτατοι, στη σκηνή αυτή, τούς είπε ο καρδινάλιος. "Ακούσατε, λοιπόν, τη συζήτησι μου με τόν ήπότη ντε Μοντωμπάν, ο όποιος είναι σήμερα ένας από τούς καλύτερους μας φίλους...

Δέν πρέπει να τό λημονήσετε ποτέ αυτό. Θα έκτελγτε όλες τις διαταγές του, σάν να ήμουν εγώ ο ίδιος. Καί προσπαθήσατε ν' άποκτήσετε την εύνοιά του, γιατί, αν μου παραπονεθή ποτέ για σάς, θα σάς ένασσελίσω πίσω στο μοναστήρι σας! "Ακούσατε ;

Οι δυο μοναχοί άνατρίχισαν από φόβο με την τελευταία άπειλή. "Εφτανε τό άκουσμα μονάχα της λέξεως μοναστήρι—που ίσοδυναμούσε γι' αυτούς με νηστεία!—για να τούς περιλούση κρύος ιδρώτας...

Και έβριξαν στόν ήπότη βλέμματα τόσον ίκετευτικά, ώστε εκείνος, καταλαβαίνοντας τί συνέβαινε στην ψυχή τους, τούς λυπήθηκε και τούς καθήσυχασε όσο μπορούσε.

—Μή φοβόσαστε, αιδεσιμώτατοι! τούς είπε. Δέν είμαι δα και τόσο κακός, όσο φαντάζεσθε!...

Και ο τόνος της φωνής του ήταν τόσο μαλακός, ώστε ο Τιμπώ και ο Λουμπέν βεβαίωθηκαν πράγματι ότι είχαν παρεξηγήσει τόν ήπότη, ότι κατά βάθος, ο τρομερός αυτός άνθρωπος είχε καλή καρδιά. Καί τού έκαναν μια βαθειά ύπόκλισι, για να τόν ευχαριστήσουν.

"Ο καρδινάλιος γύρισε πρὸς τόν Μοντωμπάν και τού είπε :

—Θα ήθελα να διαλέξετε μόνο σας τὰ δωμάτια που θα πιάσετε... Να πάτε στο μέγαρο ντ' "Αρκούρ, όπου μένουν όλοι οι εύγενείς άξιωματούχοι μου...

Φαντάζομαι ότι ή συντροφιά τους θα σάς είναι εύχρηστη, γιατί και αυτοί είναι γενναίοι, ό,τι και έσεις... Οι άδελφοί Τιμπώ και Λουμπέν, στούς όποιους έχω να δώσω μερικές εντολές, θάρθουν να σάς συναντήσουν σέ δωμάτια του μεγάρου και θα σας οδηγήσουν στο θησαυρο-ρώση άμέσως τό ποσόν που άναφέρω στην περγαμνή...

"Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν θα είναι, ήπότη, πρόθυμοι να σάς έξυπηρετήσουν σέ ό,τι και αν ζητήσετε... Πηγαίνετε τώρα, ήπότη ντε Μοντωμπάν. Δέν σάς χρειάζομαι άλλο... Θα ήθελε ότι μέινετε ευχαριστημένοι από μένα, άρκει και σεις να έκτελέσετε πιστά όλες τις διαταγές μου...

—Να μείνεται ήσυχος, έκλαμπρότατε! είπε ο Μοντωμπάν, κάνοντας μια βαθειά ύπόκλισι. Είμαι κι' εγώ βέβαιος ότι μ' έ- νουν κύριο όπως έσεις, θα μπορέσει να κάνει θαύματα...

—Συμφωνώ μαζί σας! ψιθύρισε ο καρδινάλιος, χαμογελώντας αινιγματικά.

"Ο Μοντωμπάν ύποκλήθηκε για τελευταία φορά και άπε- χώρησε.

"Ο καρδινάλιος περίμενε να φύγη ο ήπότης. Καί ύστερα, γυρνώντας πρὸς τούς δυο μο-

ναχούς, τούς είπε σέ προστατευτικό τόνο :

—Θα παρακολουθήτε τόν νεαρόν αυτόν ήπότη κατά πόδας! Δέν θα κάνετε βήμα από κοντά του. Προσπαθήσατε να κατακτήσετε την έμπιστοσύνη του. Αυτό δέν είναι δύσκολο, αφού σάς τοποθέτησα στην ύπηρεσία του... Να βάλετε, λοιπόν, τὰ δυνατά σας, για να φανήτε πρόθυμοι, άφώσιωμένοι, δραστήριοι, ένεργητικοί... Να έκτελέσετε όλες του τις διαταγές, για ν' άποσπάσετε την εύνοιά του και για να τόν κάνετε να μην έχη μυστικά από σάς...

"Ο καρδινάλιος κοντοστάθηκε, και κύταξε προσεχτικά τούς δυο καλογέρους, οι όποιοι κουνούσαν το κεφάλι τους με ύφος ανθρώπων, που έχουν άπόλυτη έμπιστοσύνη στόν εαυτό τους.

—Κάθε πρωί θάρχόσατε και θα μου δίνετε άναφορά τί έκανε και τί είπε ο ήπότης κατά τη διάρκεια της προηγούμενης ήμέρας, έξακολουθήσε ο καρδινάλιος. Δέν πρέπει να ξεχνάτε ούτε και την παραμικρή λεπτομέρεια! "Ακούσατε καλά ;...

Πρὸ παντός, όμως, θα ήθελα να έβρω τί πρόκειται να κάνει εντός της ήμέρας ο ήπότης αυτός...

—Πολύ καλά, έκλαμπρότατε! άποκρίθηκαν και οι δυο μ' ένα στόμα.

Μονάχα που ο Λουμπέν και ο Τιμπώ είχαν παραξενευτή λιγάκι. Δέν καταλάβαιναν τίποτα από όλην αυτήν την ιστορία. "Ενα αδιόρατο χαμόγελο πέ- ρασε από τὰ χείλη του καρδινάλιου. "Απλως τό χέρι του, άνοιξε ένα συρτάρι, τράβηξε από μέσα ένα πουγγύ γεμάτο χρυσά νομίσματα... "Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν άλληθώρισαν άμέσως από τη συγκίνηση...

"Ο καρδινάλιος, αφού έμενε λίγο σιωπηλός, παίζοντας τό πουγγύ στο χέρι του, έξακολουθούσε με ύψος μυστηριώδες :

—Πρόκειται περί μιας έμπιστευτικής άποστολής. "Αν την φέρετε σέ άξιο πέρας, θα σάς δώσω άρκετα πουγγιά σάν αυτό έδω...

Και τούς πέταξε τό βαλάντιο. "Εκείνοι τό άρπάξαν στόν άέρα, φωνάζοντας :

—"Ο έκλαμπρότατος θα μείνη ίκανοποιημένος από έμάς...

—Και τώρα, πηγαίνετε! είπε ο καρδινάλιος, Δέν πρέπει να κάνετε τόν ήπότη να σάς περιμένει! Καί τό θεωρώ περιττόν να σάς τονίσω ότι πρέπει να είστε έχέμυθοι, να κρατάτε τό στόμα σας σφιχτά κλεισμένο. Δέν είναι, έπίσης, ανάγκη να σάς υπενθυμίσω ότι ο ήπότης δέν πρέπει να ύποπτευθή ότι τόν έπιτηρείτε για λογαριασμό μου...

—Μπορείτε να βασίζεστε σέ μάς! έπανελάσαν ο Λουμπέν και ο Τιμπώ με την αυτοπεποίθησι που τούς χαρακτήριζε πάντοτε.

Και, με μια τελευταία ύπόκλισι, βγήκανε από την αίθουσα.

"Όταν ο καρδινάλιος έμεινε μόνος στο γραφείο του, ξαπλώθηκε άναπαυτικώτερα στην πολυθρόνα του, μισόκλεισε τὰ μάτια του από ευχαρίστησι και τέλος, ψιθύρισε, τρίβοντας τὰ χέρια του :

—Καλά τὰ κατάφερα σήμερα! Καί, γενικά, κανόνισα πολύ καλά την ύπόθεσι αυτή... "Υστερ' από λίγες μέρες, από λίγες εβδομάδες τό πολύ, ο Μοντωμπάν, που τόν έχω κιόλας σκλαβώσει, ο Μοντωμπάν αυτός, που θα προσπαθήσω να τόν καλοπιάσω περισσότερο, θα είναι ώριμος να κάνει ό,τι τού πω... Καί τότε...

"Ενας βασιλεύς θα σκοτωθή — με άμοιδή μονάχα δέκα χιλιάδες λιρών!... Τό ποσόν ασφαλώς δέν είναι ύπέροχο... Καί σ' αυτό τό ευχάριστο αποτέλεσμα δέν θα μπορούσαν ποτέ να καταλήξουν ούτε ο άδελφός μου ο Κλαύδιος, ούτε και ο άνεψιός μου ο Φραγκίσκος!...

"Α! είμαι έξαιρετικά ίκανοποιημένος από τόν εαυτό μου!

XXVII

Ο ΤΙΜΠΩ ΚΑΙ Ο ΛΟΥΜΠΕΝ ΣΥΜΦΙΛΙΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΜΟΝΤΩΜΠΑΝ

"Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν ήσαν καταχαρούμενοι, πρώτον έπειδή είχαν χρήματα στην τσέπη τους και δεύτερ, έπειδή θα μπορούσαν να φύγουν από τό μέγαρο ντε Κλυνύ, όπου έπλητταν θανάσιμα... "Ετσι, όμως, που ήρθαν τὰ πράγματα, θα είχαν την έλευθερία να έπαυ- ναλάθουν την ανεξάρτητη ζωή τους, να πηγαίνουν όπου θέ- λουν, να τρώνε και να πίνουν όσο θέλουν.

Η ανήσυχη αυτή ζωή, παρά όλους τούς κινδύνους και τὰ δυσάρεστα που παρουσιάζει, είχε γίνει προσφιλής στούς δυο μοναχούς. Κι' έπειδή την έλευθερία τους την χρωστούσανε στο Μοντωμπάν, ήσαν τώρα διατεθειμένοι να λησμονήσουν

τίς φοβέρες που τούς είχε κάνει άλλοτε... Ναι, καταλάβαιναν ότι θα μπορούσαν να γίνουν και φίλοι του ακόμα. "Εξ άλλου, τέτοια εντολή δέν τούς είχε δώσει ο καρδινάλιος... "Όσο για τό ρόλο του κατασκόπου, που έπρόκειτο να παίξουν, ή λεπτομέρεια αυτή δέν τούς έκανε και μεγάλη εντύπωση, γιατί ή ήθική τους πύκρως ήταν άπροσμέτρητη, όπως και ή λαίμαργιά τους.

Προχωρώντας οι δυο καλόγηροι, συνάντησαν ύστερ' από λίγο τό Μοντωμπάν, ο όποιος τούς περίμενε στο δρόμο, έξω από την πόρτα.

Τού ζητήσανε συγγνώμη, έπειδή τόν έκαναν να τούς περιμένει — και ξεκίνησαν και οι τρεις μαζί, σάν καλοί και άγαπημένοι φίλοι.

Δέν πήγανε πολύ μακριά. Τό μέγαρο ντ' "Αρκούρ βρισκότανε άντίκρυ σχεδόν στο Κλυνύ. Στο δρόμο, ο Τιμπώ και ο Λουμπέν, έκτελώντας τις εντολές του καρδινάλιου, προσπάθησαν να καλοπιάσουν τόν ήπότη με διάφορες κολακείες. Καί ο Μοντωμπάν, ο όποιος είχε μεγάλη καρδιά, τούς συγχώρεσε για όλα τὰ έμποδία που τού έφεραν άλλοτε. "Εξ άλλου, δέν δυσκολεύτηκε να καταλάβη ότι οι άνθρωποι αυτοί ήσαν περισσότερο κουτοί, παρά μοχθηροί και πως ό,τι έκαναν, τό έκαναν άσυναίσθητα, χωρίς να έχουν έπίγνωση της πράξεώς τους.

Τό πράγμα αυτό είχε ως συνέπεια να άπαντήη στις φιλοφρονήσεις των, με την ξεχωριστή έκείνη άδρότητα και λεπτότητα των τρόπων, ή όποιες τόσο τόν ναοακτήριζαν. Μονάχα, τώρα, έπαιναν άπέναντί των τόν προσποιητό εκείνον και "εθθεν άφελή" τρόπο, τόν όποιο χρησιμοποιούσε όσες φορές ήθελε να πειράξη τόν ήπότη, κόμο του Λανγκρόνι. Κι' έβλεπε τότε συχνά στὰ χείλη του αυτό τό ειρωνικό μισοχαμόγελο, και στις γωνίες των ματιών του αυτό τό πονηρούτσικο σπιν- θήρισμα του βλέμματος ενός

ασφαλώς ο καρδινάλιος θα είχε κιόλας στείλει δεξιά κι' άριστερά τις σχετικές διαταγές του, γιατί πρέπει να όμολογήσουμε ότι ο Μοντωμπάν γνώ- ταν δεκτός, παντού με τὰ θέματα του πιο μεγάλου σεβασμού. Μάλιστα, άντάμωσε και στην αλλη δυο άπ' τούς άξιωματικούς και μερικούς άπ' τούς στρατιώτες εκείνους, τούς όποιους είχε δει στο γραφείο τού καρδινάλιου. Οι στρατιώτες όμως του άπόδωσαν τις όφειλόμενες σέ άρχηγό τιμές, κι' οι άξιωματικοί πλησίασαν να τόν συγχαρούν με ειλικρίνεια την όποια ο Μοντωμπάν ένοιω- σε για άγνή.

Μόλις λοιπόν ο ήπότης μας διάλεξε τούς κελήτες του, ο Τιμπώ κι' ο Λουμπέν τόν άδήγησαν στόν ταμιά. "Εκείνος, δίχως να σουφρώσει τὰ φρύδια του καθόλου, τού μέτρησε τις δέκα χιλιάδες λίρες του — τούς μετρητοίς, σέ άτόμιο γουασι — κι' ή όποιες βροντοκοπούσαν, καθώς ήσαν κλεισμένες μέσα σέ δυο όγκώδη δερμάτινα βαλάντια!...

Βέβαια ο Μοντωμπάν, ποτέ στη ζωή του δέν είχε βρή, ήσασαμε τώρα, κάτοχος ενός τόσοου χρηματικού ποσού και μονομιάς...

"Ωστόσο, αν μέσα του ήσαν καταθαμωμένος άπ' τὰ πλούτη του αυτός, στην έπιφάνεια όμως έδειχνε ένα πρόσωπο ψυχρότατα άπα- θές.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΓΕΤΩΝΩΝ

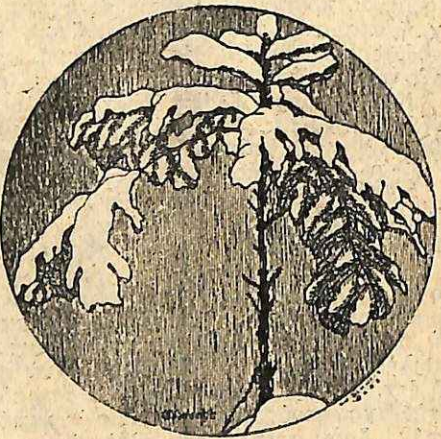
ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΣΤΙΣ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΕΣ ΑΛΠΕΙΣ

Μία μυστηριώδης σκάλα πάνω στα χιόνια του Σαμονί. Πώς «περπάτησε» μόνη της 4.400 μέτρα! Ένα ανατριχιαστικό δράμα στις Ιταλικές Άλπεις. Η «μούμια» του Σαμονί. Ο τραγικός θάνατος ενός Άγγλου ταγματάρχου. Ο παράδοξος ιππότης του Τυρόλου. Η τρομακτική καταστροφή του Σαιν-Ζερβάζ, κλπ.

ΕΡΙΚΑ το-
πεία των Άλ-
πεων έχουν
μυ' αόνηγχι-
τη σε μεγα-
λοπρέπεια ω-
μορφιά, με
τους τερά-
στιους παγε-
τώνες τους, που αστάφαιον κάτω
από τις άγριες του χειμωνιάτικου
ήλιου. Οι Άλπινοί λένε μάλιστα
ότι δεν υπάρχει πιο μεγαλοπρεπές
θέαμα απ' αυτά τα αιώνια χιόνια,
που κρέμονται πάνω από τις κατά-
λευκες πεδιάδες και τα γραφικά
χωριά, στις πλευρές των πανύψη-
λων βουνών. Όλοι αυτοί οι παγε-
τώνες έχουν παράδοξα σχήματα γι-
γάντων και φαίνονται ότι είνε κολι-
μημένοι στην επιφάνεια των από-
κρημων βράχων. Έντονοίς έχει
εξακριβωθεί πειά ότι οι τεράστιοι
ογκόμαχοι των Άλπεων μετακινού-
νται προς τις πεδιάδες με... ταχύτη-
τα μερικόν εκατοστομέτρων την ή-
μέρα! Στο Σαμονί, παραδείγματος
χάριν, μισροστά στο περίφημο παν-
δοχείο του Μοντανβέρ, από το 1892
μέχρι το 1899 ή ταχύτης αυτή έ-
φτασε τα 44 εκατοστά την ημέρα.
Ένας ογκόμαχος δηλαδή χρειάζε-
ται έντεκα περίπου χρόνια για να
μετακινηθί κατά ένα χιλιόμετρο.
Στις Πολικές όμως έπαυσεις, αυτή
ή ταχύτης είνε μεγαλύτερη. Στη
Γροιλανδία, παραδείγματος χάριν,
ένα στρώμα πάχυν μετακινείται συ-
νεχώς με ταχύτητα 38 μέτρων την
ημέρα. Κάθε τέτοια μετακίνησις
προκαλεί σημαντικές καταστροφές
και πολλές φορές ολόκληρα χωριά
θάβονται κάτω από τους ογκούς
του χιονιού. Στις άγριες θύελλες,
που ξεσπούν πάνω στις κορυφές
των Άλπεων, αυτές ή καταστρο-
φές είνε συνηθισμένες κι' είνε πιο
τρομερές κι' από τον πιο δυνατό
σεισμό. Κάθε τέτοια όμως μετακί-
νησις αποκάλυπτει ένα πλήθος πα-
ραδόξων πραγματιών και καμιά
φορά συνταρακτικά δράματα Άλπι-
νιστών. Ίδου μερικά από εκείνα,
που αναφέρονται στα «Επιστημονι-
κά Χρονικά» του Ελβετικού Ίνστι-
τούτου :

Το 1788, σε μία εξερευνητική
ἀποστολή, που είχε πάει στο Σα-
μονί για να μελετήσει το φαινόμενο
της μετακινήσεως των πάγων, ο
διάσημος εξερευνητής του Λεικού
Όρους δόκτωρ Σωσσόν είχε μαζί
του μία σκάλα. Αιτή ή σκάλα του
χρησίμευε ως γέφυρα, για να περ-
νάει πάνω από τα τρομακτικά βρά-
χια των ορημάτων των διαφό-
ρων παγετώνων. Αιτή όμως ή διά-
βασος βυτέρα από λίγο άρχισε να
γίνεται επικίνδυνη, γιατί τα ορη-
ματά ήσαν πολύ μεγάλα ή οι πά-
γοι τους δεν άντεχαν στο βάρος
του σώματος του εξερευνητού. Μία
φορά μάλιστα ο δόκτωρ Σωσσόν
κλίσησε ξαφνικά σ' ένα βράθυρο
και θα εύριστο τραγικό θάνατο, άν
δεν γλύτωνε χάρις στα σχοινιά, με
τα οποία ήσαν δεμένοι με τους άλ-
λους επιστήμονες της ἀποστολής.
Είνε γνωστόν ότι βλοι οι Άλπι-
νοι

σταί δένονται μ' αυτά τα μακρύνά
και γερά σχοινιά, κι' έτσι, όταν
κάνει απ' αυτούς γλυστρήσει σε
κανένα βράθυρο, οι άλλοι μπορούν
να τραβήξουν και να τον σώσουν.
Επίσης τα σχοινιά αυτά χρησιμεύ-
ουν για να μη χάνονται και να βο-
ηθάει ο ένας τον άλλον, στις από-
τομες κι' επικίνδυνες αναβάσεις
των Άλπεων. Έτσι, χάρις σ' αυ-
τά τα σχοινιά, κι' ο Σωσσόν γλύ-
τωσε από το θάνατο. Είδε όμως ότι
ή σκάλα δεν του χρησίμευε σε τίπο-
τε και την εγκατέλειψε άπάνω στη
χιονισμένη έκτασι, κοντά σ' ένα κα-
ταβύθιο Άλπινοτών. Ύστερ' από
44 χρόνια, δηλαδή το 1832, ένας
κινηγός γουναρικών, ενώ γυρίζε
στο σπίτι του, ελδε ξαφνικά κοντά
σ' ένα βράθυρο μία σκάλα. Περί-
εργος, στάθηκε κι' άρχισε να φω-
νάζει, νομίζοντας ότι έχει ξεχαστή
από κανέναν τολμηρό αναβάτη, που
είχε περάσει από εκεί πέρα. Μά οι
κάποιι τον πήγαναν χαμίνε, γιατί
δεν του άπαντούσε καμιά ανθρω-
πινη φωνή. Ο κινηγός των γουνα-
ρικών άνησύχησε. Δεν ήπρηξε καμ-

στατα στη μετακίνησι των πάγων,
που σ' εκείνο το μέρος προχωρού-
σαν με ταχύτητα εκατό μέτρων το
χρόνο !...

Μία άλλη, εξ ίσου περιεργή, ί-
στορία, συνέβη το 1876. Μία θαν-
μασία χειμωνιάτικη μέρα ένας εβ-
θμιος θμυλος νέων βγήκε από ένα
άριστοκρατικό ξενοδοχείο των Ιτα-
λικών Άλπεων, για να χαρή την
ομορφιά του ήλιου, που έκανε ν' ά-
στράφαιον τα κρύσταλλα πάνω στα
έλατα, και να τρέξει με ήλιγγιώ-
δη ταχύτητα με τα έλκνθρα και με
τα σκι του στις κατάλευκες πεδιά-
δες. Ήσαν πέντε όμορφα κορίτσια
και πέντε άθλητικοί νέοι. Προχω-
ρούσαν γρήγορα με το άλπενοτόν
τους, για να φτάσουν στο κατάλ-
ηλο μέρος, όταν ξαφνικά είδαν πά-
νω στο χιόνι μία παλιά φανέλλα,
από εκείνες που φορούν οι σκιέρ,
και σε μία άκρη της είχε κεντημέ-
νο τ' όνομα : «Ελβίρα ντε Μπρι-
γιάκ». Αυτό μη σās φαίνεται παρ-
ξένο. Είνε άπλουστατα ένα προλη-
πτικό μέτρο των Άλπινοτών και

στερ' από λίγο καιρό, άπεκαλύφθη.
Η κ. Έλβιρα ντε Μπριγιάκ προ-
σέφερε τότε ένα μεγάλο ποσό στον
έπαιστο φίλο της, για να τον κρα-
τήσει κοντά της. Έκείνος, για να
την εύχαριστήσει, δέχτηκε την πρό-
τασι της και ξαναάρχισαν πάλι να
πληθαίνουν μαζί έκδρομες και να
τρέχουν στα χιόνια. Μία μέρα, όσ-
τόσο, δεν ξαναγύρισαν. Όλοι υπέ-
θεσαν ότι είχαν πέσει θύματα κά-
ποιου τραγικού δυστυχήματος και
τότε άναζήτησαν παντού. Πράγμα-
τι, κατόρθωσαν ν' ανακαλύψουν σε
μια χαράδρα το πτώμα του γραμ-
ματέως της κυρίας ντε Μπριγιάκ.
Μά ή όμορφη χήρα δεν άνεκαλύ-
φθη. Δεν ήπρηξε καμιά άμφοβολία
ότι ή Έλβιρα είχε έκδηλη την φί-
λο της, γρυμψιόνιάς τον στο βρά-
θυρο, και κατόπιν φρόντισε να έ-
ξαφανισθί. Ήταν μία έρωτική έκ-
δηλσις. Αιτή τη γνώμη, άλλωστε,
είχαν σχηματίσει κι' οι άστυνομικοί,
που διεξήγαγον τās ανακρίσεις. Το
άσθηματικό δράμα της κυρίας ντε
Μπριγιάκ, άφου άναστάωσε για
λίγο τους κοσμικούς κύκλους, ξεχά-
στηκε τέλος, με την πάροδο του
χρόνου. Η άνακάλυψις όμως της
ματωμένης φανέλλας της, άρχισε
να κινή πάλι το ενδιαφέρον της ά-
στυνομίας, γιατί έφερε σε πολλές
μεριές τρύπες, που είχαν προκληθί
από ένα κινηγητικό μαχαίρι. Τι ελ-
χε συμβή λοιπόν σ' αυτές τις πα-
γωμένες έπασεις των Ιταλικών
Άλπεων ; Το μυστήριον αυτού του
αίνιγματος το «εφώτισε», τέλος, ο
άστυνομικός Τσιόβαννι Λάργκν, ο
δεν έζησε ύπολογισμό : Δογάριασε
δηλαδή ότι οι παγετώνες είχαν προ-
χωρήσει στα έξη αυτά χρόνια 1100
μέτρα, άρα απ' αιτή την άπόστασι
και πέρα έπρεπε να έρευνήσουν προ-
σεχτικά το έδαφος, κι' όχι εκεί που
βρέθηκε ή ματωμένη φανέλλα. Ό-
λοι οι άστυνομικοί των Άλπεων
σπορίστηκαν τότε στη χιονισμένη
έκτασι κι' άρχισαν να την έρευνούν
με τα ειδικά σκαλιά της άστυνομίας,
στα οποία είχαν δώσει να μισροστο-
ν το μακάθριο εκείνο εφόδιο. Η έ-
ρευνές τους κράτησαν τρεις μέρες.
Είχαν προχωρήσει πάνω από πέντε
χιλιόμετρα, όταν είδαν ένα από τα
σκαλιά να σκάβη και να γανγίζει
χαρούμενα. Έτρεξαν προς τα έ-
κει, παραμέρισαν τα χιόνια, μά δεν
άνακάλυψαν τίποτε. Το σκαλί όμως
να σκάβη το χώμα, προσπάθησε
άρχισαν και πάλι να σκάβουν και
τότε έβγαλαν μία φωνή έκπληξος.
Μισό μέτρο κάτω από τη μαλακή
γεία άνακάλυψαν το πτώμα μιας γι-
ναικας, που είχε διατηρηθί άλω-
το. Στο γυνικό στήθος της έφερε
καταφανή ίχνη τραυματιών. Από
μια μάχρα του φορέματός της κα-
χη κυρία Έλβιρα ντε Μπριγιάκ. Με-
τότε άστυνομικοί πάλι πήγαν στα
άστυνομικά σταθμά κι' εξακριβώ-
σαν ότι είχε κατακρεουργηθί κυριο-
λεκτικώς από ένα κινηγητικό μα-
χίρι. Ο άπαίστος δολοφόνος της
είχε παρασείει ως εκείνο το
έξημο μέρος κι' άφου την σκότωσε,

πής έβγαλε τη φανέλλα, που έφερε
τ' όνομά της, κι' έπειτα την έθαψε
κάτω από τα χιόνια. Αιτή ή φα-
νέλλα όμως στο δρόμο έπεσε από
τα χιόνια του έκκληματιού και έξη-
φανίσθη, για να βρεθί ύστερ' από
έξη χρόνια και να προδοθί το στυ-
γερό έκκλημα. Αλλά ποιος ήταν ο
δολοφόνος της όμορφης χήρας ;...

Ο Τσιόβαννι Λάργκν δεν δυσκο-
λεύτηκε να τον βρη. Ήταν ο γραμ-
ματέως της Έλβίρας ντε Μπριγιάκ,
ο όποιος, ζητώντας τη φανέλλα της
που είχε χάσει, γλυστρήσει κι' έπε-
σε σ' εκείνο το βράθυρο, στο όποιο
τόν είχαν άνακαλύψει μετά από λί-
γές μέρες σκοτωμένο.

Ετσι διαφωτισμένη, χάρις στη
μετακίνησι των πάγων, αυό το
φρικαστικό έκκλημα, που είχε ά-
ναστατώσει το 1876 εκείνο τ' άρι-
στοκρατικό ξενοδοχείο των Ιταλι-
κών Άλπεων.

Το 1851 τα «Επιστημονικά Χρο-
νικά» αναφέρουν ότι μερικά κάτοι-
κοι του Σαμονί είδαν μία μέρα ότι
το παγωμένο κρύσταλλο του χιο-
νιού είχε ένα σωρό παράξενα σχή-
ματα. Περιεργοί, το έσπασαν σ' έ-
κείνο το μέρος και δεν άργησαν ν'
ανακαλύψουν ένα ανθρωπίσιο χέρι,
ένα κεφάλι και τέλος ολόκληρο το
σώμα ενός άτιμου ανθρώπου, που
έμοιαζε σαν μούμια από την μεγά-
λη παραμονή του μέσα στα χιόνια.
Οι παλαιότεροι κάτοικοι του Σα-
μονί δεν άργησαν ν' αναγνωρίσουν
στο πρόσωπό του τον Σαρλ Γκαρόν,
έναν από τους πιο τολμηρούς κι-
νηγούς, που είχε εξαφανισθί σε
μια χιονοθύελλα, έδω και σαράντα
χρόνια. Φαίνεται λοιπόν ότι ο Γκα-
ρόν, κοντά στην κορυφή του Λευ-
κού Όρους, είχε χάσει το δρόμο,
κι' εξαντλημένος έπεσε πάνω στο
χιόνι, που δεν άργησε να γίνει ο
τάφος του. Μετά από σαράντα χρό-
νια όμως, οι παγετώνες μετακινή-
θηκαν έπτά ολόκληρα χιλιόμετρα,
κι' ο Σαρλ Γκαρόν ξαναβρέθηκε πάλι
κοντά στο Σαμονί, από το όποιο
είχε εξαφανισθί το 1821 για μία τολ-
μηρή άνάβασι.

Το 1897 επίσης οι παγετώνες του
Λεικού Όρους έφεραν πάλι κοντά
στο Σαμονί δυό από τα θύματά
τους : Τόν Άγγλο ταγματάρχη
Λαθου Άργκρόικ και τόν φίλο
του Γκουστάβ Λοράν. Αυτοί οι δυό
Άλπινοί είχαν ξεκινήσει την 12
Οκτωβρίου του 1886 μαζί με τρεις
άλλους φίλους τους, για μία άνάβα-
σι στην ήμηλοτερη κορυφή των
Άλπεων. Ύστερα όμως από με-
ρικά χιλιόμετρα, από μια τρομακτι-
κή καπολοσθήσι των παγετώνων που
άνοιξαν άπείσια βράθυρα, βρέθη-
καν χωρισμένοι από τους συντρό-
φους τους, που είχαν εξαφανισθί
μέσα στη φοβερή σύγκρουσι των
πάγων. Έτσι έμειναν άπομονωμέ-
νοι εκεί πέρα, και πέθαναν από την
πείνα και την κούρασι. Οι τρεις ό-
μως φίλοι τους κατόρθωσαν να σω-
θούν και να ξαναγυρίσουν στο Σα-
μονί, για ν' άναγγείλουν την τρα-
γική είδησι στη γυναίκα του Λοράν
και στη γρηή μητέρα του Άργ-
κρόικ. Το τραγικό είνε ότι ο άτυ-
χος Λοράν είχε πάει στην Έλβε-
τια να περάσει τόν μήνα του μέλι-
τος με την όμορφη Μαριζ Λοράν,
τη γυναίκα του. Ήταν όμως από
τους πιο τολμηρούς Άλπινοί και
Ο χωρικό όμως, που δεν πίστευαν
και τόσο ότι μπορεί να διατηρηθί
το σώμα του, άνακάλυψε στο πτώμα
ένος ανθρωπού, άρχισαν να κάνουν έλε-

νόυσε κοντά της. Όσο για τόν τα-
γματάρχη Άργκρόικ, εκείνος είχε
τόση άγάπη στα χιόνια των Άλ-
πεων, ώστε πολλές φορές έλεγε
στη γρηή μητέρα του ότι ή μόνη
του επιθυμία ήταν να θαρτί μέσα
στα χιόνια. Και καθώς είδατε, ο
πόθος του πραγματοποιήθηκε. Το
1897 λοιπόν, ύστερα δηλαδή από
31 χρόνια, βρέθηκαν κρυβελασμένα
τα ρούχα του, το ρολόγι του Λο-
ράν, ή μπότες του κι' ένα χιτώνιό,
στο όποιο ήταν γραμμένα με μελάνι
τα έξη : «Α. Άργκρόικ, 84ον
Σύνταγμα». Αιτή ήσαν τα μόνυ
πράγματα, που είχαν άσωμένει από
τους δυό Άλπινοτάς, οι όποιοι εί-
χαν πεθάνει μέσα στα χιόνια κι' εί-
χαν καταπαράχθι από τους φοβε-
ρούς λύκους των Άλπεων.

Οι παγετώνες όμως κρατούν πολ-
λές φορές τους τολμηρούς Άλπι-
νοτάς πάρα πολλά χρόνια θαμένους
μέσα στα χιόνια τους. Το 1900 ένας
παγετώνας άπεκάλυψε, κοντά στο

νότιες λειτουργίες στις έκκλησιές
τους, για να διώξη απ' αυτούς ο
Θεός τάν μυστηριώδη σατανά, που
ήδθε ντιμένους σάν παλινός έπίτοης,
για να τούς παρασύρη στο κακό
και την άμαρτία. Και για πολλά
χρόνια, όσα στυγερά έκκληματα γι-
νόντουσαν στο Τυρόλο, τ' απέδιδαν
σ' αυτόν που είχε έρθει από την
κάλασι στην ήσιχη πατρίδα τους,
κρυμμένος μέσα σ' έναν παγετώνα !

Αιτή ή μετακίνησι των παγετώ-
νων, καθώς σās αναφέραμε, προ-
καλεί πολλές φορές και τρομερές
καταστροφές, που έχουν πολυάριθ-
μα ανθρωπάνα θύματα. Μία τέτοια
καταστροφή συνέβη τη νύκτα της
11ης προς την 12η Ιουλίου του
1892, στο Σαιν-Ζερβάζ, μία από
τις πιο όμορφες λουτροπόλεις της
Έλβετίας. Το Σαιν-Ζερβάζ έχει
περίφημες ιαματικές πηγές, στις ό-
ποιες συγκεντρώνονται κάθε χρόνο
απ' όλο τόν κόσμο ένα σωρό έκα-
τομυριάδες, που κάνουν την θε-

λά που είχε βρεθί αυτός ο χειμα-
ρός ; Και τί συνέβησαν λοιπόν ;
Όσοι κατόρθωσαν να γλυτώσουν
απ' αιτή την φοβερή θεομηνία, την
άλλη μέρα μπόρεσαν να λήσουν το
άνιγμα της τρομερής καταστρο-
φής. Έπρόκειτο για μία καπολοσθή-
σι. Ένας παγετώνας, που τόν έλε-
γαν «Γέτ-Ρούς» και που βρισκόταν
μερικά χιλιόμετρα πάνω από την
λουτροπόλι, είχε κατρακυλίσει προς
αιτήν, παρασύροντας και τσακίζον-
τας ό,τι εύρισκε μπροστά του. Μά
ή μεγάλη καταστροφή είχε προέλ-
θει από μία μεγάλη λάινη, που ή-
ταν πλω άπ' αυτό τόν παγετώνα
και που είχε αδειάσει στο Σαιν-
Ζερβάζ και το είχε πλημμυρίσει από
τα νερά της. Αιτή ή άστροπτη κα-
πολοσθήσι είχε στοιχίσει τη ζωή 175
ανθρώπων κι' είχε πληγώσει θανά-
σιμα 500 πρόσωπα, από τα όποια
πολλά υπέκυψαν κατόπιν στα τραύ-
ματά τους.

Οι παγετώνες, λοιπόν, που θαν-
μάζουν οι τολμηροί Άλπινοί, κα-
θώς βλέπετε, όχι μόνον δεν είνε
κολλημένοι πάνω στις απόκρημνες
κορυφές των Άλπεων, άλλα είνε
πραγματικοί γίγαντες, που σκορπί-
ζουν το θάνατο σε χιλιάδες ανθρω-
πους και που μετακινούνται κάθε
τόσο προς τις πεδιάδες, για να φέ-
ρουν ως εκεί τα πτώματα των γε-
νναίων Άλπινοτών, που θέλησαν να
μάθουν τα μυστικά τους.

ΣΑΡΑ ΡΑΜΠΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Τ' ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Μία μέρα, ο εσθθηρός άρχικα-
γκελάριος της Γερμανίας πρι-
γκιψη Βίσμαρκ ταξίδευε ινκόγνωστο.
Έπειδή στον μικρό σιδηροδρομικό
σταθμό του Σλάου καθυστέρησε ή
αυτοκίνητος — γιατί δεν ήσαν έ-
λεύθερες ή γραμμές — ο Βίσμαρκ
κατέβηκε στην αποβάθρα κι' έκοβε
βόλτες, για να διασκέδαση την ά-
ντα του.

—Τι δουλειά κάνεις, φίλε μου ;
ρώτησε ξαφνικά έναν άπολωλό έ-
παρχιώτη, που γάεσε στην απο-
βάθρα.

—Ταγκάρις είμαι, κύριε !... ά-
ποκρίθηκε εκείνος.

—Μπα !... Είμαστε λοιπόν συν-
τεχνίτες ;... είπε ο Βίσμαρκ είδυ-
μα. Και ποιά πάνε ή δουλειά σου ;

—Χμ... Όχι και τόσο περίφη-
μα !... Ξανάτε ο ταγκάρις. Έδώ
στο Σλάου ο κόσμος μεντσολλάει
τα καποτίσια του διο και τρεις
φορές, πριν αποφασίσει να παραγ-
γείλν καποτίρια. Και σεις που έ-
χετε το ταγκάριδικό σας ;...

—Εγώ ;... Στο Βερολίνο... Μά
έκει, βλέπετε, στην πρωτεύουσα, κά-
νω χρομές δουλειές !... άποκρίθηκε
ο Βίσμαρκ έδυμα.

Δεν πρόλαβε όμως να πη άλλα,
γιατί ο σταθμαρχής πησίωσε τρα-
χυτός και με εισέβασι η ύπόκρισι,
ελπε :

—Η Ύψηλότης Σας μπορεί ν'
ανέβη στο βαγόνι... Η γραμμή έ-
λευθερώθηκε...

Κι' ο Βίσμαρκ, δίνοντας την
καρία του στον έκδομο και καπο-
συγγνωμένο έπαρχιώτη, πρόλαβε
εκατόντα στα γέλια :

—Μην ξεχάσεις να με έπαι-
φής στο τσαγκάρδι σου, όταν έλδεις
στο Βερολίνο... Όδός Βιλελμστράσε No 76 !...

Δυό διάσημοι Άλπινοί : Ο ήθοποιός Σαιν-Γκραντι κι' ή γυναίκα του

Τυρόλο, το πτώμα ενός ανθρώπου
και τα όμορφα σπορ με το χιόνι.
Ήταν ντιμένους πάρα πολν παράδο-
ξα. Φορούσε πλατύγυρο καπέλλο,
μικρές κάλτσες ως πιο πάνω από
το γόνατο, έναν περίεργο ζωρό-
χρημο χιτόνα και θα έλεγε κανείς
ότι ήσαν ένας έπίτοης του Μεσαίω-
νος. Ο Τυρόλζος, κατάληγτοι,
μάτσια προσπάθησαν να θιληθούν
αυτό τον άνθρωπο. Κανείς δεν τόν
ήξερε και κανείς δεν τόν είχε δει
ποτέ. Ο γιατρός, που έβρισκεν το
πτώμα του, δήλωσαν ότι αυτός ο
άνθρωπος έπρεπε να είχε πεθάνει έ-
δω και τριακόσια χρόνια, γιατί άν
και βρισκόταν μέσα στον πάγο, όσ-
τόσο, μόλις τόν έβγαλαν στον άτμο-
σφαιρικό αέρα, άρχισε ν' άποσυ-
νιόταν. Και πράγματι, μετά από
λίγες ώρες, αυτός ο παράδοξος νε-
κρός του Τυρόλου δεν ήπρηξε πιά.
Ο χωρικό όμως, που δεν πίστευαν
και τόσο ότι μπορεί να διατηρηθί
το σώμα του, άνακάλυψε στο πτώμα
ένος ανθρωπού, άρχισαν να κάνουν έλε-

ρύτεία τους χωρίς να στερηθούν
και τα όμορφα σπορ με το χιόνι.
Έκείνο λοιπόν το βράδυ της 12ης
Ιουλίου, άφου οι αλλοίσις κάτοικοι
της διασκέδασαν, όπως πάντα, πι-
νόντας σαμπάνια και χορεύοντας
στις πολυτελείς αίθουσες των ξενο-
δοχείων της, άπεσώθησαν στα δου-
μάτια τους για να κοιμηθούν. Η
λουτροπόλις ήταν βυθισμένη τότε
σε μία άπόλυτη ήσυχια. Ξαφνικά,
στη μία ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα,
άκούστηκε ένας τρομακτικός θόρυ-
δος, στα στήνα άρχισαν να κουνι-
όνται και να γρυμψίζονται σ' έρεί-
ωντα και να γρυμψίζονται σ' έρεί-
ωντα κι' όλη ή γή έτρεμε, σάν να
είχε γίνει κανείς τρομακτικός σει-
σμός. Κι' έπειτα άκούστηκε ο θό-
ρυθος ενός χειμάρρου, που κυλούσε
σε τους δρόμους και πλημμυρίζε την
λουτροπόλι. Οι κάτοικοι του Σαιν-
Ζερβάζ μάτσια προσπάθησαν να ξε-
βράσουν από τόν τραγικό θάνατο.
Όσοι γλύτωναν από την καταστρο-
φή τών σπαιων, πηγόντουσαν στα
άφρικμένα νερά του χειμάρρου. Αι-

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΩΝ

Πώς λειτουργούν οι φάροι στις άποικιες ακτές. Ο αρχαιότερος φάρος του κόσμου. Ο περίφημος φάρος του Πτολεμαίου. Μία τραγωδία σ' ένα μακρινό φάρο. Ο ήρωισμός της Μαίρης Χούδσον. Αρρωστοί, διψασμένοι, πειναλέοι, έτοιμοι θάνατοι!... Πώς έσώθηκε η Μαίρη. Τι γράφει ο Τζέκυ Λάουτον, κτλ.

Διανύει και μπορούν να ξεκαρδίζονται πού βρίσκονται. Όλοι οι χάρτες των κατεταγμένων σημείων μ' εξακριβώνουν την απόστασι που έχουν και η διάρκεια των αναταμιών τους. Η Υδρογραφική Υπηρεσία, του Υπουργείου των Ναυτικών, κάθε χρόνο, άσπασχολοι πολλούς ειδικούς μορφωμένους αξιωματικούς, οι οποίοι φροντίζουν για την παρακολούθηση της λειτουργίας τους και το κανονικό άναμά τους. Όταν δέ ένας φάρος χαλάσει ή σβήσει, άμέσως ειδοποιούν με τον ασύρματο τους ναυτιλλομένους όλου του κόσμου ότι δάδε φάρος, παραδείγματος χάριν, πού βρίσκεται στο τάδε γεωγραφικό πλάτος και μήκος, έπαυσε να λειτουργεί. Μ' αϊτόν τον τρόπο προλαμβάνουν τα τραγικά ναυάγια πού θα μπορούσαν να στοιχίσουν τη ζωή πολλών ανθρώπων.

Υπάρχουν, καθώς ξέρετε, πολλά είδη φάρων. Είναι οι αυτόματοι φάροι τύπου Άνγκά πού χρησιμοποιούνται στας εισόδους των λιμανιών και στα σηγά νερά κ' οι οποίοι μόνο δυο φορές τὸ χρόνο επιθεωρούνται από τα πλοία της Υδρογραφικής Υπηρεσίας και οι μεγάλοι φάροι των άποικιων μόνον κ' επανιδρύονται άκτών, πού φροντίζονται από τους ήρωικούς φανοφύλακες. Παρά τας προσόδους της έπιστήμης και της μηχανικής, πού τις τελευταίες έφευρέσεις του Μαρζόνι, με τις οποίες ένα πλοίο ή ένα αεροπλάνο μπορεί να κυβερνάται δίχως πλήρωμα, αλλά μόνο με τον ηλεκτρισμό, τὸ ζήτημα των φάρων εξακολουθεί να παραμένει άλυτο.

Ο λόγος είναι ότι κανείς ναυτικός δεν θα τόλμιζε να εμπιστευθεί την τύχη του και την τύχη του πληρώματός του σ' ένα μηχανήμα, τὸ όποιο έχει στηθεί στην άποικιανή ακτή για να του χρησιμεύει ως οδηγός. Η παραμονή βλάβης του θα έφερε μεγάλες καταστροφές και θα έκανε να ναυαγήσουν πολλά καράβια. Γι' αυτό και σήμερα ακόμη πολλοί άνθρωποι εξακολουθούν να ζουν σαν έρημιτες, προσέχοντας όλη την νύχτα τους φάρους αν λειτουργούν κανονικά. Όλοι αυτοί οι φύλακες είναι τόσο τυφλά άφοιστοι στη δουλειά τους και έξοιτοι τόσο καλά τι καταστροφές μπορεί να φέρει η παραμικρή άδια-

φορία τους, ώστε, προτιμούν να θυσιάσουν τη ζωή τους παρά ν' αφήσουν τη θέση τους. Άλλά ποιος ήταν ο πρώτος φάρος και ποιοι είχαν αυτή την τόσο ευεργετική ιδέα της εφαρμογής τους; Από την ιστορία της ναυτιλίας ξέρουμε ότι μέχρι του 450 π. Χ. οι ναυτικοί κανόνιζαν την πορεία τους και απέφευγαν τους κινδύνους με την βοήθεια των κατοίκων των άποικιων μέρων, οι όποιοι μόλις βλέπανε κανένα καράβι έτρεχαν ν' ανάφωον μεγάλες φωτιές στην παραλία για να δείξουν ότι εκείνο τ' αεροπλάνο ήταν επικίνδυνο. Πρώτοι οι Φοίνικες, κατόπιν σκέφθηκαν να τοποθετήσουν στα δρομά σημεία των άκτών της Μεσογείου και στας εισόδους των διαφόρων λιμανιών μεγάλα φανάρια τα όποια να φαίνονται από μακριά. Μά ο αρχαιότερος φάρος είναι εκείνος πού χτίστηκε στὸ 650 π. Χ. στὸ άκρωτήριο της Τροίας.

Ένας άλλος έπίσης περίφημος φάρος ήταν κ' εκείνος πού άνηγόρθη κατά διαταγή του Πτολε-

μαίου Β' στὸ 285 — 245 π. Χ. από τον διάσημο αρχιτέκτονα Σωκράτη Ένιδη στὸ λιμάνι της Άλεξανδρείας. Ήταν ένας αλφεινός κολλοσσός. Είχε ύψος 432 μέτρων κ' ήταν δόκιμος από τεράστιες άστρες πέτρες τοποθετημένες τη μία πάνω στην άλλη, σέ σχήμα πυραμίδας. Αὐτὸς ο φάρος κατεστράφη από σεισμούς. Τὸ δεύτερο πλάνο όμως ο κυβερνήτης της Αιγύπτου, σύμφωνα με την έπαρμία του Καρόλου του Μεγάλου έπισκευάσε τον τεράστιο αὐτὸ φάρο και τὸν έθωσε ύψος 233 μέτρων. Τὸ 1182, τέλος, τὸν πρόσθεσαν άλλα 26 μέτρα ύψος. Μά τὸ 1300 ο πανώλης φάρος της Άλεξανδρείας κατεστράφη τελείως και δεν μπόρεσαν πια νὰ τον ξανακατασκευάσουν.

Η ζωή των φανοφύλακων είναι γεμάτη κινδύνους και περιπέτειες. Όταν μάλιστα οι φάροι πού βρίσκονται στις έρημικές ακτές είναι μικροί και δεν μπορούν να έχουν οι φανοφύλακες μαζί τους την οικογένειά τους, ύστερα από δυο και τρία χρόνια άπόλυτης μοναξιάς, πολλοί απ' αὐτούς τρελλαινόνται, πέφτουν στη θάλασσα και πνίγονται!

Ο κυβερνήτης του ε' Αετού, ο πλοίαρχος Χένρυ Γούντλεϊ, δώ και λίγον καιρό, μόνον άνέφερε μία από τις πύλιντες περιπέτειες των Άμερικανών φανοφύλακων, την όποία και θα σας διηγηθώ: —Ο ε' Αετός, μόνον έλεγε ο σέρ Γούντλεϊ, είναι τὸ πιο καλό και τὸ πιο γρήγορο από τα πλοία της Υδρογραφικής Υπηρεσίας και γι' αὐτὸ όλο σχεδόν τον χρόνο ταξιδεύει. Ο περιορισμός του είναι να εφοδιάζι με νερό και με τρόφιμα τους φανοφύλακες πού ζουν μόνοι τους ή με τις οικογένειές τους στ' άποικιανή παραλία της Άμερικής. Πλησιάζει λοιπόν ως εκεί ρίχνει τις άγκυρές του κ' αν ο καιρός είναι καλός, με μία βάρκα μεταφέρει στην ξηρά ότι τους χρειάζεται. Όταν όμως είναι τρικυμία α-

κρού νησιού της Μανταλένα, στα παράλια του Καναδά. Αὐτὸ τὸ νησί τὸ τρικυρίζουν επικίνδυνα ύφαλοι κ' είναι συνεπώς ο φόβος κ' ο τρόμος των ναυτικών. Γι' αὐτὸ έχει έναν άρκετά δυνατό φάρο πού είναι ορατός από πολλά μίλια. Σ' αὐτὸν λοιπόν τὸ φάρο μένανε τέσσερες άνδρες και μία γυναίκα, η Μαίρη Χούδσον, κόρη του πύ μεγάλου από τους φύλακες. Όλοι την άγαπούσαν μά και την σεβόντουσαν γιατί ήταν δυνατή σαν άνδρας κ' έκανε τη διάρκεια της χωρίς καθόλου να δείχνει ότι κουράζεται. Τὸν περασμένο Πενάριό όμως ξέσπασε μία άγρια τρικυμία πού κράτησε τριάντα μέρες. Τα κύματα σαν θεόρατα βουνά χτυπούσαν τὸ φάρο και τὸν έκαναν να τρέμει. Μά τὸ φῶς του εξακολουθούσε ν' ανάβει κάθε βράδυ και να δείχνει τὸν δρόμο στους ταλμηρούς ναυτικούς. Οι φανοφύλακες βλέποντας αὐτὸν τὸν καιρὸ είχαν καταλάβει ότι ο ε' Αετός δ' άγορεύει να τὸς έπισκεφθῇ και να τὸς φέρη τρόφιμα. Έκαναν λοιπόν άποικονομία σ' αὐτά πού τους είχαν μείνει και τη νύχτα βγαίνουν έξω στη γέφυρα του φάρου και προσέχουν μήπως ακούσουν τις φωνές τίποτε ναυαγίων, όπως τὸς είχε τύχει πολλές φορές, για να τὸς σώσουν. Μία μέρα, ωστόσο ο ένας απ' αὐτούς έπρεσε άρρωστος. Η κατάσταση του ήταν σοβαρή: Είχε πάθει πυρε. Οι άλλοι σύντροφοί του πήγαν να τρελλαθῶν από τὸ φόβο τους. Δεν μπορούσαν να βγουν από τὸ κτίριο του φάρου γιατί θά τὸς παύοναν τα κύματα. Αν όμως μέναν πάλι εκεί πέρα, θά κολλούσαν κ' αὐτοί την τρομερή άρρώστεια. Τι έπρεπε να κάνουν; Στην άπελπίστα τους προσπάθησαν τὸ δεύτερο. Έμειναν στὸ φάρο. Και δεν άργησαν φυσικά ν' άρρωστήσουν κ' έ- κείνοι.

Μόνον η Μαίρη Χούδσον ήταν άκόμη ύγιής. Όλη τη μέρα τὸς έπειριπαίετο και τὸ βράδυ κατάκοπη φύλαγε τα μηχανήματα τοῦ φάρου μήπως χαλάσουν απ' τὸν τρομακτικό καιρὸ ποίκαλε και σβήσει τὸ φῶς του. Τη δεκάτη μέρα αὐτῆς της μαρτυρικής ζωῆς ο ένας από τὸς φανοφύλακες κότρησε να πεθάνῃ από τὸν πυρετό, μά γλύτωσε χάρις στις περιποιήσεις της Μαίρης. Όσο για τὸς άλλους κ' χειροτέρευε. Τὸ τραγικό είναι ότι τὸς είχαν σωθῇ τὰ τῶρα και τὸ μόνο πού τὸς έμενε ήταν λίγο νερό. Μ' αὐτή την άγωνία πέθανε ακόμη δέκα μέρες. Τώρα κ' οι πέντε φανοφύλακες ήταν ζωντανά πτώματα. Παραμυλίσαν, οβόλησαν κ' έκαναν σαν τρελλοί. Η Μαίρη Χούδσον είχε γίνει σαν

Μία τρελλή γυναίκα κρατούσε στην άγκαλιά της έναν πεθαμένο φανοφύλακα...

Μαίρη Β' τὸ 285 — 245 π. Χ. από τον διάσημο αρχιτέκτονα Σωκράτη Ένιδη στὸ λιμάνι της Άλεξανδρείας. Ήταν ένας αλφεινός κολλοσσός. Είχε ύψος 432 μέτρων κ' ήταν δόκιμος από τεράστιες άστρες πέτρες τοποθετημένες τη μία πάνω στην άλλη, σέ σχήμα πυραμίδας. Αὐτὸς ο φάρος κατεστράφη από σεισμούς. Τὸ δεύτερο πλάνο όμως ο κυβερνήτης της Αιγύπτου, σύμφωνα με την έπαρμία του Καρόλου του Μεγάλου έπισκευάσε τον τεράστιο αὐτὸ φάρο και τὸν έθωσε ύψος 233 μέτρων. Τὸ 1182, τέλος, τὸν πρόσθεσαν άλλα 26 μέτρα ύψος. Μά τὸ 1300 ο πανώλης φάρος της Άλεξανδρείας κατεστράφη τελείως και δεν μπόρεσαν πια νὰ τον ξανακατασκευάσουν.

Η ζωή των φανοφύλακων είναι γεμάτη κινδύνους και περιπέτειες. Όταν μάλιστα οι φάροι πού βρί-

σκονται στις έρημικές ακτές είναι μικροί και δεν μπορούν να έχουν οι φανοφύλακες μαζί τους την οικογένειά τους, ύστερα από δυο και τρία χρόνια άπόλυτης μοναξιάς, πολλοί απ' αὐτούς τρελλαινόνται, πέφτουν στη θάλασσα και πνίγονται!

Ο κυβερνήτης του ε' Αετού, ο πλοίαρχος Χένρυ Γούντλεϊ, δώ και λίγον καιρό, μόνον άνέφερε μία από τις πύλιντες περιπέτειες των Άμερικανών φανοφύλακων, την όποία και θα σας διηγηθώ: —Ο ε' Αετός, μόνον έλεγε ο σέρ Γούντλεϊ, είναι τὸ πιο καλό και τὸ πιο γρήγορο από τα πλοία της Υδρογραφικής Υπηρεσίας και γι' αὐτὸ όλο σχεδόν τον χρόνο ταξιδεύει. Ο περιορισμός του είναι να εφοδιάζι με νερό και με τρόφιμα τους φανοφύλακες πού ζουν μόνοι τους ή με τις οικογένειές τους στ' άποικιανή παραλία της Άμερικής. Πλησιάζει λοιπόν ως εκεί ρίχνει τις άγκυρές του κ' αν ο καιρός είναι καλός, με μία βάρκα μεταφέρει στην ξηρά ότι τους χρειάζεται. Όταν όμως είναι τρικυμία α-

κρού νησιού της Μανταλένα, στα παράλια του Καναδά. Αὐτὸ τὸ νησί τὸ τρικυρίζουν επικίνδυνα ύφαλοι κ' είναι συνεπώς ο φόβος κ' ο τρόμος των ναυτικών. Γι' αὐτὸ έχει έναν άρκετά δυνατό φάρο πού είναι ορατός από πολλά μίλια. Σ' αὐτὸν λοιπόν τὸ φάρο μένανε τέσσερες άνδρες και μία γυναίκα, η Μαίρη Χούδσον, κόρη του πύ μεγάλου από τους φύλακες. Όλοι την άγαπούσαν μά και την σεβόντουσαν γιατί ήταν δυνατή σαν άνδρας κ' έκανε τη διάρκεια της χωρίς καθόλου να δείχνει ότι κουράζεται. Τὸν περασμένο Πενάριό όμως ξέσπασε μία άγρια τρικυμία πού κράτησε τριάντα μέρες. Τα κύματα σαν θεόρατα βουνά χτυπούσαν τὸ φάρο και τὸν έκαναν να τρέμει. Μά τὸ φῶς του εξακολουθούσε ν' ανάβει κάθε βράδυ και να δείχνει τὸν δρόμο στους ταλμηρούς ναυτικούς. Οι φανοφύλακες βλέποντας αὐτὸν τὸν καιρὸ είχαν καταλάβει ότι ο ε' Αετός δ' άγορεύει να τὸς έπισκεφθῇ και να τὸς φέρη τρόφιμα. Έκαναν λοιπόν άποικονομία σ' αὐτά πού τους είχαν μείνει και τη νύχτα βγαίνουν έξω στη γέφυρα του φάρου και προσέχουν μήπως ακούσουν τις φωνές τίποτε ναυαγίων, όπως τὸς είχε τύχει πολλές φορές, για να τὸς σώσουν. Μία μέρα, ωστόσο ο ένας απ' αὐτούς έπρεσε άρρωστος. Η κατάσταση του ήταν σοβαρή: Είχε πάθει πυρε. Οι άλλοι σύντροφοί του πήγαν να τρελλαθῶν από τὸ φόβο τους. Δεν μπορούσαν να βγουν από τὸ κτίριο του φάρου γιατί θά τὸς παύοναν τα κύματα. Αν όμως μέναν πάλι εκεί πέρα, θά κολλούσαν κ' αὐτοί την τρομερή άρρώστεια. Τι έπρεπε να κάνουν; Στην άπελπίστα τους προσπάθησαν τὸ δεύτερο. Έμειναν στὸ φάρο. Και δεν άργησαν φυσικά ν' άρρωστήσουν κ' έ- κείνοι.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η κλασσική άφηρημάδα του Έντισον. Πώς, την ημέρα του γάμου του, ξεχάσε την γυναίκα του στὸ σιδηροδρομικό σταθμό. Οι μεγάλοι άνδρες και ο ύπνος. Συγγραφείς και έπιστήμονες πού εργαζόντουσαν τη νύχτα. Η «μεγαλοφυΐα» δεν γνωρίζει την κόπωση. Ιστορικοί άνδρες μέ... Ιστορικές μύτες. Η μύτη του Ροδέλφου των Άψβούργων και ο χωρικός. Ο μυταρξές έπίσκοπος, κτλ.

Ένας από τὸς πιο άφηρημένους άνθρώπους ήταν άναμφισβητήτως και ο μέγας εφευρέτης Έντισον. Είναι γνωστόν, μάλιστα πώς όταν παντρεύτηκε, ξεχάσε την γυναίκα πού πὸν τὸν περιέμενε στὸ σταθμό για να ξεκινήσουν για τὸ γαμήλιο ταξίδι και πήγε στὸ εργαστήριό του για να συνεχίσι τὰ πειράματά του. Οι γείτονές του, πού ήξεραν, ότι ο Έντισον είχε παντρευθῇ την ήμέρα εκείνη, όταν είδαν φῶς στὸ εργαστήριό του, παραξενεύτηκαν και τέλος, έπειδή νόμισαν ότι είχαν μπει μέσα κλέφτες, έτρεξαν εκεί όπλισμένοι και βόηκαν τὸν διάσημο έπιστήμονα να κατανέμεται με χιμικές αναλύσεις!

Κατὰ τὸ 1910, η Έταιρεία πού έκμεταλλεύονταν τότε τις εφευρέσεις του Έντισον, τὸν έκάλεσε στὸ έπίσημο γεύμα, πού έδινε κάθε χρόνο πρὸς τιμὴν του. Ο βοηθός του από τὸ πρῶτὸ ύπενθύμιζε, ότι τὸ γεύμα θά άρχιζε στις 5 τὸ απόγευμα κ' ότι θά έπρεπε να είναι έτοιμὸς και ντυμένος από τις 4 1/2. Ο Έντισον τὸν καθυσήμαζε, λέγοντάς του πὸς θά έτοιμαζόταν έγκαιρως, κ' ο βοηθός του έγγονιαστος, έφανε κατὰ τις 3 1/2, αφήνοντας τὸν εφευρέτην να συνεχίσι την εργασία του.

Κατὰ τις 5 ένας ύπνoρής είδοποίησε τὸν άφηρημένο σοφῶ, ότι έφτασεν ή ώρα τὸν γεύματος. Τότε ο Έντισον, νομίζοντας ότι είχε έτοιμασθῇ, παρουσιάστηκε στην αίθουσα τὸν γεύματος με τὴν μπλούζα του εργαστηρίου.

Τὸν έπόμενο χρόνο, όταν δόθηκε τὸ ίδιο γεύμα, ο Έντισον είχε γίνει άφαντος. Ύστερα από πολλές έρευνες τὸν ανακάλυψαν μέσα στην άποθήκη των κρασῶν του, όπου από την προηγούμενη μέρα καταγινόνταν μ' ένα πειράμα. Κατόπιν ο Έντισον ανέβηκε από τὰς λίγα, ενώ οι άλλοι έταγαν κ' έπιναν στην ύγεια του, ο σοφός έφεινθη της ακούμπησε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του και άτακομήθηκε!

Και μία πορθε ο λόγος στὸν ύπνο, σὰς πληροφορούμε, ότι οι περισσότεροι μεγάλοι άνδρες κοιμούνται έλάχιστα. Ο Μόζαρτ έμενε πολλές νύχτες στη σειρά ξάγρυπνος για να συνθέτῃ τὰ έργα του.

Ο Βύρων πάλι συχνότατα εργαζόταν ως τὰ χαράματα και πολλές φορές άδισκόπας μέρα και νύχτα. Είναι εξακριβωμένο, ότι τὸ έργο του «Μηνστή της Άδύου» τὸ

έγραψε, για να λησμονήσι ένα άτυχὸ έρωτά του, μέσα σὲ τέσσερες νύχτες, κατὰ τις οποίες δεν κοιμήθηκε ούτε στιγμή. Ο Καρδινάλιος Ρισελί έπεφτε και κοιμόταν στις έντεκα, τη νύχτα και ξυπνούσε στις δυο τὸ πρωί, για να ξεκινήσι την πολυπλοκή εργασία του. Οι δυο γλυκάτατοι και περιπαθέςτατοι ποιηταί, ο Άλφρέδος ντέ Μυσσέ κ' ο Έρρίκος Χάινε, έγραφαν τὰ έργα τους σχεδόν πάντα τη νύχτα.

Ο μέγας φυσιοδίφης Μπουφάν, πολλές φορές πεταγόταν απ' τὸ κρεβάτι του κ' έτρεχε στὸ γραφείο του για να γράφῃ τις ιδέες πού έμπνέονταν... στὸν ύπνο του!

Επίσης ο όνομαστός ζωγράφος έγραψε, για να λησμονήσι ένα άτυχὸ έρωτά του, μέσα σὲ τέσσερες νύχτες, κατὰ τις οποίες δεν κοιμήθηκε ούτε στιγμή. Ο Καρδινάλιος Ρισελί έπεφτε και κοιμόταν στις έντεκα, τη νύχτα και ξυπνούσε στις δυο τὸ πρωί, για να ξεκινήσι την πολυπλοκή εργασία του. Οι δυο γλυκάτατοι και περιπαθέςτατοι ποιηταί, ο Άλφρέδος ντέ Μυσσέ κ' ο Έρρίκος Χάινε, έγραφαν τὰ έργα τους σχεδόν πάντα τη νύχτα.

Ο μέγας φυσιοδίφης Μπουφάν, πολλές φορές πεταγόταν απ' τὸ κρεβάτι του κ' έτρεχε στὸ γραφείο του για να γράφῃ τις ιδέες πού έμπνέονταν... στὸν ύπνο του!

Επίσης ο όνομαστός ζωγράφος έγραψε, για να λησμονήσι ένα άτυχὸ έρωτά του, μέσα σὲ τέσσερες νύχτες, κατὰ τις οποίες δεν κοιμήθηκε ούτε στιγμή. Ο Καρδινάλιος Ρισελί έπεφτε και κοιμόταν στις έντεκα, τη νύχτα και ξυπνούσε στις δυο τὸ πρωί, για να ξεκινήσι την πολυπλοκή εργασία του. Οι δυο γλυκάτατοι και περιπαθέςτατοι ποιηταί, ο Άλφρέδος ντέ Μυσσέ κ' ο Έρρίκος Χάινε, έγραφαν τὰ έργα τους σχεδόν πάντα τη νύχτα.

Ο μέγας φυσιοδίφης Μπουφάν, πολλές φορές πεταγόταν απ' τὸ κρεβάτι του κ' έτρεχε στὸ γραφείο του για να γράφῃ τις ιδέες πού έμπνέονταν... στὸν ύπνο του!

Επίσης ο όνομαστός ζωγράφος έγραψε, για να λησμονήσι ένα άτυχὸ έρωτά του, μέσα σὲ τέσσερες νύχτες, κατὰ τις οποίες δεν κοιμήθηκε ούτε στιγμή. Ο Καρδινάλιος Ρισελί έπεφτε και κοιμόταν στις έντεκα, τη νύχτα και ξυπνούσε στις δυο τὸ πρωί, για να ξεκινήσι την πολυπλοκή εργασία του. Οι δυο γλυκάτατοι και περιπαθέςτατοι ποιηταί, ο Άλφρέδος ντέ Μυσσέ κ' ο Έρρίκος Χάινε, έγραφαν τὰ έργα τους σχεδόν πάντα τη νύχτα.

Ο μέγας φυσιοδίφης Μπουφάν, πολλές φορές πεταγόταν απ' τὸ κρεβάτι του κ' έτρεχε στὸ γραφείο του για να γράφῃ τις ιδέες πού έμπνέονταν... στὸν ύπνο του!

Επίσης ο όνομαστός ζωγράφος έγραψε, για να λησμονήσι ένα άτυχὸ έρωτά του, μέσα σὲ τέσσερες νύχτες, κατὰ τις οποίες δεν κοιμήθηκε ούτε στιγμή. Ο Καρδινάλιος Ρισελί έπεφτε και κοιμόταν στις έντεκα, τη νύχτα και ξυπνούσε στις δυο τὸ πρωί, για να ξεκινήσι την πολυπλοκή εργασία του. Οι δυο γλυκάτατοι και περιπαθέςτατοι ποιηταί, ο Άλφρέδος ντέ Μυσσέ κ' ο Έρρίκος Χάινε, έγραφαν τὰ έργα τους σχεδόν πάντα τη νύχτα.

Κατὰ τις 5 ένας ύπνoρής είδοποίησε τὸν άφηρημένο σοφῶ, ότι έφτασεν ή ώρα τὸν γεύματος. Τότε ο Έντισον, νομίζοντας ότι είχε έτοιμασθῇ, παρουσιάστηκε στην αίθουσα τὸν γεύματος με τὴν μπλούζα του εργαστηρίου.

Τὸν έπόμενο χρόνο, όταν δόθηκε τὸ ίδιο γεύμα, ο Έντισον είχε γίνει άφαντος. Ύστερα από πολλές έρευνες τὸν ανακάλυψαν μέσα στην άποθήκη των κρασῶν του, όπου από την προηγούμενη μέρα καταγινόνταν μ' ένα πειράμα. Κατόπιν ο Έντισον ανέβηκε από τὰς λίγα, ενώ οι άλλοι έταγαν κ' έπιναν στην ύγεια του, ο σοφός έφεινθη της ακούμπησε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του και άτακομήθηκε!

Και μία πορθε ο λόγος στὸν ύπνο, σὰς πληροφορούμε, ότι οι περισσότεροι μεγάλοι άνδρες κοιμούνται έλάχιστα. Ο Μόζαρτ έμενε πολλές νύχτες στη σειρά ξάγρυπνος για να συνθέτῃ τὰ έργα του.

Ο Βύρων πάλι συχνότατα εργαζόταν ως τὰ χαράματα και πολλές φορές άδισκόπας μέρα και νύχτα. Είναι εξακριβωμένο, ότι τὸ έργο του «Μηνστή της Άδύου» τὸ

έγραψε, για να λησμονήσι ένα άτυχὸ έρωτά του, μέσα σὲ τέσσερες νύχτες, κατὰ τις οποίες δεν κοιμήθηκε ούτε στιγμή. Ο Καρδινάλιος Ρισελί έπεφτε και κοιμόταν στις έντεκα, τη νύχτα και ξυπνούσε στις δυο τὸ πρωί, για να ξεκινήσι την πολυπλοκή εργασία του. Οι δυο γλυκάτατοι και περιπαθέςτατοι ποιηταί, ο Άλφρέδος ντέ Μυσσέ κ' ο Έρρίκος Χάινε, έγραφαν τὰ έργα τους σχεδόν πάντα τη νύχτα.

Ο μέγας φυσιοδίφης Μπουφάν, πολλές φορές πεταγόταν απ' τὸ κρεβάτι του κ' έτρεχε στὸ γραφείο του για να γράφῃ τις ιδέες πού έμπνέονταν... στὸν ύπνο του!

Επίσης ο όνομαστός ζωγράφος έγραψε, για να λησμονήσι ένα άτυχὸ έρωτά του, μέσα σὲ τέσσερες νύχτες, κατὰ τις οποίες δεν κοιμήθηκε ούτε στιγμή. Ο Καρδινάλιος Ρισελί έπεφτε και κοιμόταν στις έντεκα, τη νύχτα και ξυπνούσε στις δυο τὸ πρωί, για να ξεκινήσι την πολυπλοκή εργασία του. Οι δυο γλυκάτατοι και περιπαθέςτατοι ποιηταί, ο Άλφρέδος ντέ Μυσσέ κ' ο Έρρίκος Χάινε, έγραφαν τὰ έργα τους σχεδόν πάντα τη νύχτα.

Ο μέγας φυσιοδίφης Μπουφάν, πολλές φορές πεταγόταν απ' τὸ κρεβάτι του κ' έτρεχε στὸ γραφείο του για να γράφῃ τις ιδέες πού έμπνέονταν... στὸν ύπνο του!

Επίσης ο όνομαστός ζωγράφος έγραψε, για να λησμονήσι ένα άτυχὸ έρωτά του, μέσα σὲ τέσσερες νύχτες, κατὰ τις οποίες δεν κοιμήθηκε ούτε στιγμή. Ο Καρδινάλιος Ρισελί έπεφτε και κοιμόταν στις έντεκα, τη νύχτα και ξυπνούσε στις δυο τὸ πρωί, για να ξεκινήσι την πολυπλοκή εργασία του. Οι δυο γλυκάτατοι και περιπαθέςτατοι ποιηταί, ο Άλφρέδος ντέ Μυσσέ κ' ο Έρρίκος Χάινε, έγραφαν τὰ έργα τους σχεδόν πάντα τη νύχτα.

ΑΓΓΛΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

TOY R. M. AYRES

Ηταν μόλις δέκα τέτταλες χρονών, όταν άγαπήσε τον Άνδρέα Άρλινγκτον, τον νεαρό ήθοποιό που έμοιαζε στην όμορφη με τον Άδωνι.

Μιά μέρα, κρυφά από τους γονείς τους, η Προύντενς με μιά εξαδέλφη της, μερλίετση άπ' αυτήν, είχαν πάει στο θέατρο για να ίδουν κάποιο δράμα, το οποίο παιζόταν εκείνες τις μέρες, με μετρία επιτυχία, από μετρίου ήθοποιους. Στά διαλείμματα πουλούσαν δελτία με τη φωτογραφία του ήρωος, δηλαδή του Άρλινγκτον, κι η Προύντενς αντί ν' αγοράσει σοκολάτα, με το σελίνι που είχε μέσα στη τσάντα της, αγόρασε τέσσερες άπ' αυτές τις φωτογραφίες σε διαφορετικές στάσεις. Το δράμα που παιζόταν ήταν συναρπαστικό! Με άφάνταστη συγκίνηση, η Προύντενς παρακολούθησε την εξέλιξή του, κι όταν στο τέλος της τρίτης πράξης ή ήρωας έπεσε στην άρμαλιά του πολυθλασμένου ήρωος και με πνιγμένη φωνή του έλεγε: «Σ' αγαπώ!» η Προύντενς δεν μπόρεσε να κρύψει τον ένθουσιασμό της.

Αυθόρμητα σηκώθηκε δοθή, και μαζί με τους άλλους θεατές του ήρωος άρχισε να ζητωκραυγάζει και να χειροκροτεί. Αύτη ήταν η πρώτη φορά που είδε τον Άνδρέα Άρλινγκτον, όχι όμως κι η τελευταία!

Από τότε η Προύντενς μάζευε όλο το χαρτίλίκι της του μηνός και πήγαινε μιά φορά το μήνα στο θέατρο στο οποίο έπαιζε ο Άρλινγκτον. Συχνά μάλιστα, μαζί με μερικούς άλλους θαυμαστές του του έστηνε καρτέρι στην έξοδο του θεάτρου, για να μωροδέσει να τον ιδει κι από κοντά.

Μέσα σ' ένα ιδιαίτερο άλμπουμ, η Προύντενς, είχε συγκεντρώσει διάφορες φωτογραφίες του, και το άλμπουμ αυτό είχε γίνει ο πολυτιμότερος θησαυρός της!

Μιά μέρα η Πόλλυ, η εξαδέλφη της, που την περνούσε δυο χρόνια κι είχε πολύ μεγαλύτερα πείρα, τη ρώτησε γιατί δεν τού έγραφε. Κι' επειδή η Προύντενς άνοιξε διάπλατα τα μάτια της κι έλεγε πως ποτέ δεν θα τολμούσε να κάνει τέτοιο πράγμα, η Πόλλυ άναγκάστηκε τοίς δυνάμεις της, και με περιφρονητικό ύφος για την άπειρία της εξαδέλφης της, έλεγε:

— Πφφ! Τι παιδί που είσαι, καμμένη! Άλλά οι ήθοποιοι τρελλάινονται για θαυμασμό! Όσα κορίτσια θαυμάζουν έναν ήθοποιό, τού γράφουν, τού λένε πως τον αγαπούν και τού ζητούν τη φωτογραφία του. Δοκίμασε και θά ιδής!

Αυτοί οι άλλες μέρες πέρασαν, προτού η Προύντενς αποφασίσει να τού γράψει. Κι' άλλη μιά προτού στείλει το γράμμα της. Είχε σχε-

φθή πολύ, ώσπου να γράψει τα ακόλουθα:

«Αγαπητέ κύριε Άρλινγκτον. Μ' ή με πεκοξηλάσεις για την τόλμη μου, δεν ξέρω μάλιστα, αν στο τέλος αποφασίσω να στείλω το γράμμα μου. Ήθελα όμως να σάς πω, ότι είστε ο πιο όμορφος άνδρας, που είδα στη ζωή μου κι' ότι... σάς αγαπώ! Έχω είκουσι πέντε φωτογραφίες σας και μαζεύω το χαρτίλίκι μου για να έρωματά μιά φορά το μήνα στο θέατρο και να σάς θαυμάζω. Είμαι δεκαπέντε χρόνων. Θά με ευχαριστούσατε πολύ, αν μου στέλνατε μιά φωτογραφία σας, με λίγες λέξεις από το χέρι σας.

Προύντενς Φάρελλ»

Η Προύντενς πέρασε δυο νύχτες άπντίας. Κι' όταν, την τρίτη μέρα το πρωί, βρήκε ανάμεσα στην άλληλογραφία του πατέρα της ένα φάκελο με τ' όνομά της, τον άπασε και πήγε να κρυφθή στη κά-

Ο Άρλινγκτον είχε γίνει πια διάσημος ήθοποιός...

μαρά της για να τον άνοιξη. Ίδου τι διάβασε.

«Ο κ. Άνδρέας Άρλινγκτον στέλνει τούς χαριστικούς του και τις ευχαριστίες του στη μίς Προύντενς Φάρελλ. Έπίσης έσωκλείει μιά φωτογραφία του, όταν ήταν πέντε χρόνων και έλπιζει ότι θα της άρέσει.»

Αν της άρεσε λέει! Η Προύντενς μόνο που δεν τρελλάθηκε από τη χαρά της! Άμέσως έγραψε πάλι για να τον ευχαριστήσει πολύ, πολύ! Τρείς φορές μάλιστα ίσχυρότατα το «πολύ».

Φυσικά ο Άνδρέας δεν άπάντησε πια, γιατί τον άπασχολούσε εκείνη την εποχή μι' άχαριωμένη συνάδελφός του. Έντυχε μάλιστα, μαζί, σ' εδύ τους, να διαβάσουν το γράμμα της μικρής θαυμαστριάς του και γέλασαν με την καρδιά τους. Κατόπιν ο Άνδρέας έρριξε το γράμμα μέσα σ' ένα κιότι, διότι υπήρχαν κι' άλλα πολλά γράμματα θαυμαστών τ.υ.

Σιγά - σιγά ο Άρλινγκτον ά-

χισε να γίνεται γνωστός. Είχαν περάσει δυο χρόνια από τότε, κι η Προύντενς ήταν δέκα δικτά χρονών. Έξακολουθούσε να αγοράζει φωτογραφίες του, και να παρακολουθεί τ' ενδιαφέρον ήν άνοδού του στη δόξα.

Μά ή δόξα δεν ήρθε μονομιάς. Χρησίστεσαν χρόνια κοπιαστικές εργασίες, άπογοητεύσεων, ώς βίου να γίνει διάσημος!... Και σ' κάθε έργο, στο οποίο ο Άρλινγκτον εμφανιζόταν για πρώτη φορά, ή Προύντενς καθισμένη στην πρώτη σειρά της πλατείας, τον παρακολουθούσε στον νέο ρόλο του.

Είχε γίνει είκουσι - πέντε χρόνων κοπέλλα, όταν μιά μέρα διάβασε με φρίκη στην εφημερίδα:

«Σοβαρό δυστύχημα ατύχησι των. Τραυματισμός διασημού ήθοποιού».

Στην πραγματικότητα τα πράγματα δεν ήσαν τόσο σοβαρά, όσο τα παρίσταναν ή εφημερίδες. Ο Άρλινγκτον είχε μολωπισθή μονάχα, και ύστερα ένα νευρικό κλο-

νέλαση τύχη κι' αυτήν, άρνήθηκε την πρότασή του.

—Δεν σάς αγαπώ, έλεγε, δεν μπορώ να δεχθώ να γίνω γυναίκα σας!

Έκείνος φάνηκε σαν να ταράχθηκε και ρώτησε:

—Ίσως αγαπάτε άλλον;

—Ναι, άπάντησε ή νέα περφόρα. Άλλά δεν πρόκειται αυτός να με ζητήσει ποτέ σ' έγάμο!

Και τα χρόνια περνούσαν. Κι' άλλος κανείς δεν βρέθηκε να ζητήσει να ένωσή τη ζωή του, με τη ζωή της νέας. Είχαν περάσει είκουσι χρόνια από την ήμερα που είδε τον Άρλινγκτον για πρώτη φορά. Ήταν τριάντα πέντε χρόνων κι' ή άγάτη της, ο θαυμασμός της για τον ήρωά της δεν είχε λιγοστέψει καθόλου. Άλλοι όμως σ' εκείνον που θά τολμούσε ν' άναφέρη μπροστά της τα σκάνδαλα και τα έπεισόδια των οποίων ο Άνδρέας γινόταν συχνά ο ήρωας. Μ' άγανάκτηση διέψευθε τις κακολογίες αυτές κι' έλεγε πως ήσαν σποφάντιες εκείνων που ζήλευαν την δόξα του και την άπαράμιλλη τέχνη του!

Η Προύντενς είχε μείνει πια όλομύναχη στον κόσμο. Οι γονείς της είχαν πεθάνει, και τούσε τώρα άποτραβηγμένη σ' ένα μικρό, έξοχικό σπίτι. Πά να περνά τις άτέλειες, ώρες της μοναξιάς της, καθόταν κι' έλπιζε μάλιστα ευτυχία για τα παιδιά της, ένορίας κι' όλοι στη γειτονιά αγαπούσαν την άγαθή, ήσυχη, γεροντοκόρη.

Κάποτε διηγήθηκαν μπροστά της το τελευταίο σκάνδαλο του άγαπημένου της. Είχε φύγει με μιά παντρεμένη γυναίκα, μητέρα παιδιών, και δεν έπαιζε πια στο θέατρο. Μάλιστα τ' άκουσε αυτό ή Προύντενς έγινε κατακόκκινη από θυμό και φώναξε:

—Ψέματα! Αυτός ποτέ δεν θάκανε μιά τέτοια άτιμία!

Οι παριστάμενοι τη ρώτησαν με άπορία αν τον γνώριζε για να τον υπερασπίζεται έτσι, κι' εκείνη άπάντησε με γλυκύτητα:

—Βέβαια! Άπό μικρό παιδί τον γνώριζα!

Τέλος μιά μέρα, ή Προύντενς έμαθε πως ο Άρλινγκτον είχε καταστραφή οικονομικά και κανείς δεν ήξερε τί είχε άπογίνει...

Η Προύντενς δεν πήγε πια στο θέατρο. Δεν ήν ένδιέφερε πια. Άρκετοί καιρός είχε περάσει, όταν κάποιο δοάδι, ή Προύντενς, σαραντάρα πια, γηρασμένη έζησε χωρίς ήλιο, καθόταν κι' έλπιζε να κοντά στο άναμμένο τζάκι, όταν ένα δογγιό, μιά φωνή που ζητού από τη θέσι, της και να τρέξει να άνοξη την πόρτα.

Ένα χρόνο κατόπιν, ή νέα ήταν πια είκουσι έξη χρόνων και κάποιος τη ζήτησε σ' έγάμο. Ο ύποψιος γαμπρός ήταν ένα καλό κι' εύκατάστατο αλλήκαρι, όχι έρωτός όμως, κι' αυτό έκανε την Προύντενς να τον συγκινήσει με το ένδοξο της τον Άρλινγκτον. Και μολονότι παρουσιάζονταν έτσι μιά ά-

κοιμημένη στον τοίχο, ώχρος κι' αδύνατος στεκόταν ένας άνδρας ύψηλός, κακοντυμένος...

—Άλγο νερό... τράυλισε ο έγγονος. Δεν αισθάνομαι καλά...

Η φωνή του ξένου κόπηκε. Δεν

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΥΝ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΖΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ!

Η μυστηριώδης εξαφάνισις ενός νεαρού εκατομμυριούχου. Ποθεύσε να ζήση σάν φτωχός. Ο εκατομμυριούχος που έγινε σιδηροδρεμικός υπάλληλος. Ένας θαυόπλουτος πούλησε επί τριάντα χρόνια θεοφτώχης! Μιά εξωφρενική διαθήκη. Ο άλλος κάτοικος της παρά- γκας, κλπ.

Προό λίγων ετών ένας νεαρός εκατομμυριούχος της Νέας Υόρκης, ο Ρίτσαρντ Ρέινολντς, έξαφάνιστηκε μυστηριωδώς άπ' το μέγαρό του.

Η εφημερίδες άφιέρωσαν στην έξοδό της Νέας Υόρκης. Έαφινά μιά μέρα, άγνωστον για ποιόν λόγο, εξαφανίστηκε άπ' το πατρικό σπίτι, φόρεσε ρούχα φτωχικά, κι' άρχισε να ζή σάν φτωχός, με το όνομα Γουλιέλμος Σμιθ. Έπειτα από άρκετον καιρό, γνώρισε και μιά φτωχή έπίσης νέα, την παντρεύτηκε κι' έζησε μαζί της μέσα σ' ένα φτώχεια τραγική, χωρίς ποτέ να της φανερώσει την ταυτότητά του. Με τη γυναίκα του αυτή έκανε τρία παιδιά, άπ' τα όποια τα δυο πέθαναν σ' έλιγον καιρό, το δέ τρίτο, μιά κόρη, παντρεύτηκε κάποιον φτωχό θρυαφό.

Κανείς ποτέ δεν ύποπτεύθηκε, ότι ο Γουλιέλμος Σμιθ ήταν γνός

ότι τον ζητούν, ο νεαρός εκατομμυριούχος έξέφρασε την έλπίσή του για τον θόρυβο που έγινε γύρω άπ' την εξαφάνισή του, κι' έδήλωσε ότι έπειδή βαρέθηκε τη ζωή του πλουσίον, θέλησε να κάνει μιά διακοπή και να ζήση σάν φτωχός, άσματος και άγνωστος.

Ο Ρίτσαρντ Ρέινολντς όμως δεν είχε ο υνός εκατομμυριούχος της Νέας Υόρκης, που θαρεσπιμένος άπ' τα πλούτη και την πολυτέλεια, έπότησε τη φτώχεια.

Προό άρκετων ετών είχε εξαφανισθή κατά τον ίδιο τρόπο, ένας άλλος έπίσης νεαρός εκατομμυριούχος της Νέας Υόρκης, ο Τζών Μπρίεν, ένας άπ' τούς πιο φημισμένους γλεντζέδες τη Άμερικανικής μητροπόλεως. Η εξαφάνισις του είχε προκαλέσει ζήση συγκίνηση στην κοινωνία της Νέας Υνισι, που άναστατάσε τις εφημερίδες και την Άστυνομία. Έταρτίδες όλόκληρες ρεπόρτερ και ντέτεκτιβ κινητοποιήθηκαν προς θλύν καιρό ή έρευνες αυτές δεν έφρασαν κανένα αποτέλεσμα. Τέλος, ο νεαρός εκατομμυριούχος άνακαλύφθηκε στο Βάν Μπούρεν, μιά μικρή πόλη του Άράκansas, όπου έκανε τών υπάλληλο της εταιρείας των σιδηροδρόμων Μισσορι, με μισθό 125 δολλίων τον μήνα!

Όταν τον ρώτησαν γιατί εξαφάνιστηκε, τόσο μυστηριωδώς άπ' την Νέα Υόρκη, ο Τζών Μπρίεν άποκρίθηκε:

—Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Νεοίκοζέον κι' αυτού, ο όποιος έζησε τριάντα όλόκληρα χρόνια καταδικασμένος σε θεληματική φτώχεια.

Ο Τζαρντίν ήταν γνός ενός μεγαλοεργασταλάχου μουσικών άγγων της Νέας Υόρκης. Έαφινά μιά μέρα, άγνωστον για ποιόν λόγο, εξαφανίστηκε άπ' το πατρικό σπίτι, φόρεσε ρούχα φτωχικά, κι' άρχισε να ζή σάν φτωχός, με το όνομα Γουλιέλμος Σμιθ. Έπειτα από άρκετον καιρό, γνώρισε και μιά φτωχή έπίσης νέα, την παντρεύτηκε κι' έζησε μαζί της μέσα σ' ένα φτώχεια τραγική, χωρίς ποτέ να της φανερώσει την ταυτότητά του. Με τη γυναίκα του αυτή έκανε τρία παιδιά, άπ' τα όποια τα δυο πέθαναν σ' έλιγον καιρό, το δέ τρίτο, μιά κόρη, παντρεύτηκε κάποιον φτωχό θρυαφό.

Κανείς ποτέ δεν ύποπτεύθηκε, ότι ο Γουλιέλμος Σμιθ ήταν γνός

ότι τον ζητούν, ο νεαρός εκατομμυριούχος έξέφρασε την έλπίσή του για τον θόρυβο που έγινε γύρω άπ' την εξαφάνισή του, κι' έδήλωσε ότι έπειδή βαρέθηκε τη ζωή του πλουσίον, θέλησε να κάνει μιά διακοπή και να ζήση σάν φτωχός, άσματος και άγνωστος.

Ο Ρίτσαρντ Ρέινολντς όμως δεν είχε ο υνός εκατομμυριούχος της Νέας Υόρκης, που θαρεσπιμένος άπ' τα πλούτη και την πολυτέλεια, έπότησε τη φτώχεια.

Προό άρκετων ετών είχε εξαφανισθή κατά τον ίδιο τρόπο, ένας άλλος έπίσης νεαρός εκατομμυριούχος της Νέας Υόρκης, ο Τζών Μπρίεν, ένας άπ' τούς πιο φημισμένους γλεντζέδες τη Άμερικανικής μητροπόλεως. Η εξαφάνισις του είχε προκαλέσει ζήση συγκίνηση στην κοινωνία της Νέας Υνισι, που άναστατάσε τις εφημερίδες και την Άστυνομία. Έταρτίδες όλόκληρες ρεπόρτερ και ντέτεκτιβ κινητοποιήθηκαν προς θλύν καιρό ή έρευνες αυτές δεν έφρασαν κανένα αποτέλεσμα. Τέλος, ο νεαρός εκατομμυριούχος άνακαλύφθηκε στο Βάν Μπούρεν, μιά μικρή πόλη του Άράκansas, όπου έκανε τών υπάλληλο της εταιρείας των σιδηροδρόμων Μισσορι, με μισθό 125 δολλίων τον μήνα!

Όταν τον ρώτησαν γιατί εξαφάνιστηκε, τόσο μυστηριωδώς άπ' την Νέα Υόρκη, ο Τζών Μπρίεν άποκρίθηκε:

—Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

Είχα άνδιάνει πια να είμαι πλούσιος, να πηγαίνω στις έσπεριδες, και να παίζω μπριτζ. Δεν ήθα παροχωρούσα λοιπόν τη σημερινή ταπεινή μου θέσι, με τα 125 δολάρια, ούτε για τη μεγαλύτερη περιουσία του κόσμου!...

εγκατέλειπε το πατρικό του σπίτι, όταν ήταν νέος. Κι' έτσι κανείς δεν έμαθε, γιατί ο παράξενος αυτός εκατομμυριούχος καταδικάσε τον εαυτό του σε ισόβια φτώχεια.

Άλλος παρόμοιος τύπος, ήταν ο εκατομμυριούχος Λεφμπέρ, ο όποιος παρουσάστηκε μιά μέρα στο Παρίσι ως πάμπτοχος.

Κάποτε, προό ετών, στο βουλεβάρδο Ζουρντάν του Παρισιού οι διαβάτες σταματούσαν με περιέργεια μπρος σ' ένα σανιδένια φτωχική παρακούλα, χτισμένη μέσα σ' ένα μεγάλο κι' άκοινό οικόπεδο. Έπ' μιά εβδομάδα, στην κορυφή της σκάλας της παράγκας στεκόταν διαρκώς άκίνητος σάν μαρμαρο, ένας άντρας ήλικιωμένος και φτωχικά ντυμένος. Όποια ώρα κι' αν περνούσε κανένας από κει, θά τον έβλεπε στην ίδια πάντα θέσι, άκίνητον κι' άμικλητον. Πολλοί διαβάτες του μιλούσαν, τον ρωτούσαν, ότι έκανε εκεί, αλλά κανένας δεν λάβαινε άπάντησι. Ο παράξενος έκείνος άνθρωπος δεν ένοούσε να βάλει τα χέρια άπ' το στόμα του. Μόνον, πλάι στη σκάλα της παράγκας του, ήταν καρφωμένη μιά μεγάλη πινακίδα, στην οποία ήσαν γραμμένα τα έξης:

«Παρακαλείσθε να μ' ή μ' ο υ σ' άτάξετε τα τζάμια μου, και να μ' ή μ' ο υ ρίχνετε μπουκάλια στο κεφάλι μου!»

Όταν ή Άστυνομία αποφάισε να του ζητήσει έξηρήσεις, ο άνθρωπος αυτός έήλωσε — και το άπόδειξε — ότι άνομαζόταν Λεφμπέρ, ότι είχε άγοράσει το οικόπεδο έκείνο 80 χιλιάδες φράγκα, ότι ήταν εκατομμυριούχος, κι' ότι οι συγγενείς του ήσαν πού πλούσιοι άπ' αυτόν.

Τέλος, έλεγε πως είχε βαρεθή να ζή τη ζωή του εκατομμυριούχου, κι' αποφάσισε πια να ζήση σάν φτωχός, μέσα στη σανιδένια παράγκα του.

Έκεί πηγαίνε κάθε τόσο και τον έβλεπε ή μητέρα του. Κι' ενώ εκείνη καθόταν μέσα στην παράγκα, μιλώντας με τον γνός της, άπ' έξω την περίμενε ένα πολυτελές στατο αυτοκίνητο, στο όποιο έκτός του σάφου ύπρχε πάντα κι' ένας ύπρητης με πολυτέλη ούκοστολή!...

Να λοιπόν που τα πλούτη δεν είναι — όπως νομίζουμε — το άκρον άωτον της εύτυχίας στον κόσμο αυτό. Έχει κι' ή φτώχεια τις γλήρες και τις απολαύσεις της. Αυτό τολάχιστον άποδεικνύουν τα παραπάνω περιστατικά.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

THE DELLY

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και το χειρόγραφο της δυστυχισμένης Βαλερίας ξεακουθοόσε:

«... Αμέσως κατόπιν μ' ανέβασαν και μ' έκλεισαν μέσα σ' ένα δωμάτιο, πού τὰ παράθυρά του ἦσαν φραγμένα με σιδερένια κάγκελλα κι' ἐκεῖ μονάχα μ' ἔλυσαν και με ξεφίμωσαν».

«Όταν μούφερε νά φάω ἡ "Ελεν, προσπάθησα νά τῆς ἀποπιάσω καμμιὰ λέξι, μὰ στάθηκε ἀδύνατο. Στὶς ἐρωτήσεις μου, στὶς ἱκεσίες μου και στὶς ἀπειλές μου, ἔμεινε ἀμίλητη, ἀγαμία! Τὴν ἴδια ἀκριβῶς τακτική κράτησε πάντοτε ἡ θηριώδης αὐτὴ γυναῖκα ἀπέναντί μου. Μοῦ φερνότανε σὺν ᾠδῶν τρελλή κι' ὅταν κατηγοροῦσα τὸν κύριό της ἡ αὐτὴν, με χτυποῦσε με τὴν σασιστικὴ εὐχарίστησι».

«Όταν ἦρθε ἡ ὄγδοι ἡμέρα τῆς φυλακισέως μου, ζήτησα τὸ πρῶτ' με μιά ζῶλη τρομερὴ σὸ σκοτεινισμένο μυαλό μου και μιά κομμάρα ἀφάνταστη σ' ὅλο μου τὸ σῶμα. Προσπάθησα νά σηκωθῶ, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσα κι' ὅταν ἦρθε ἡ "Ελεν, δὲν μπόρεσα ν' ἀρθρώσω οὔτε λέξι. "Ε, τότε μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς ὅλ' αὐτὰ ἦσαν προμηνύματα θανάτου κι' ἐνοῦσα μενῶν χαρά, με τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γλύτωνα ἀπ' τὸ μαρτύριό μου».

«Υστερα ἀπὸ λίγο ξανάνοιξε ἡ πόρτα και μῆταν μέσα δυὸ ἄνδρες. Ἀνεγνώρισα στὸν ἕνα τὸν "Ομφρεῦ, ἀλλὰ ὁ ἄλλος μοῦ ἦταν τελείως ἀγνωστος. τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά. Ὁ ἀγνωστος αὐτὸς μοῦ εἶπε μερικὲς λέξεις, στὶς ὁποῖες δὲν κατόρθωσα ν' ἀπαντήσω. Κατάλαβα μόνο πὼς ἦταν γιὰ τὰς. Πρὶν νά φύγουν, τὸν εἶδα νά λέν κάτι στὸν "Ομφρεῦ και συγχρόνως νά κουνᾷ τὸ κεφάλι του ἀπὸ οἶκτο γιὰ μένα».

«Όταν ἔμεινα μόνη και πέρασε ὁκοκτὴ ὥρα, ἀσχισαν, σιγά-σιγά, νά ἐκπνέονται ἡ δυσνάμεις μου και νά ἐκκαθαρίζῃ ἡ σκέψι μου. Μποροῦσα πια νά μιλήσω και νά κινῶμαι! Καὶ πόλλες ἐξαῖθε μόνος του ἡ "Ομφρεῦ, μπόρεσα νά τοῦ ἐκφράσω ὅλη τὴν ἀγωνία μου και τὴν ἀπελπίσι πὺ ἐνοῦσα. Αὐτὸς με ἀκούει ἀπαθείτως και σὲ κάποια στιγμή με διακώμει και μοῦ εἶπε με ἀπαθείτως ἡρεμία:

«Ὁ γιὰ τὸν τοῦ Ρόκντον δι-

έγνωσε, ὅτι διατελεῖς σὲ κατάστασι ἡλιθιότητος. Αὐτὴ ἡ ἡλιθιότης διαδέχτηκε τὸν παροξυσμό τῆς μανίας, ἡ ὁποία με ἀνάγκασε νά σὲ μεταφέρω ἀπὸ τὸ σπῆρι τοῦ θεοῦ σου ἐδῶ. Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρός, γιὰ ὅλη σου τὴ ζωὴ, θὰ μένης κλεισμένη ἐδῶ μέσα. Ὁ σὲρ Σάρλ πέθανε, ὅπως σοῦ εἶπα. Εἶσαι κληρονόμος τῆς περιουσίας του, ἀλλὰ ἐπειδὴ βρίσκεσαι σὲ τέτοια διανοητικὴ κατάστασι, θὰ τὴν διαχειρίζουμαι ἐγώ».

«Κι' ἔφυγε, κι' ἀπὸ τότε δὲν τὸν ἐξαῖδα πια».

«Πόλλὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Μὰ δὲν ξέρω πόσα, γιὰτί εἶμαι τελείως ἀπομονωμένη. Ἡ "Ελεν οὔτε ἐφημερίδες μοῦ δίνει, οὔτε βιβλία. Οὔτε ἐργάσιον ἔχω, γιὰ νά ξεχνῶ. Ποτὲ δὲν βγῆκα ἀπὸ τὴ φυλακὴ μου και ἐδῶ μέσα δὲν ἔρχεται ἄλλος ἀπὸ τὴν "Ελεν. Προσπάθησα ἐπανειλημμένως νά τὴν ρίξω κάτ' ὡ καὶ νά φύγω, μὰ δὲν μπόρεσα. Ἡ "Ελεν, ἂν καὶ γρη῏, εἶνε δυνατότερη ἀπὸ μένα και ἐξ ἄλλου εἶνε πολὺ προσεχτικὴ. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα νά βγῶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο και δὲν ἀντέχω πια σ' αὐτὸ ἀλύττω εἶδος, πὺ μοῦ δίνει αὐτὴ ἡ βάνουσι γυναῖκα, ἐπει-

τα ἀπὸ κάθε ἀπόπειρά μου νά δραπετεύω. Γι' αὐτὸ, παραμονεύω συχνά πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα, με τὴν ἐλπίδα νά ἰδῶ κανένα και νά ζητήσω βοήθεια. Κανείς ὅμως δὲν φαίνεται ποτέ... Σκέφτηκα λοιπὸν νά γράψω αὐτὰ και νά τὰ κρύψω ἔτσι, πὺ νά μὴν τὰ ἰδῇ ἡ "Ελεν».

«Ἀλήθεια! Πόσα χρόνια πέρασαν;... Πόσα;... Ἡ ὕγεια μου κλονίστηκε. Ὑποφέρω ἀπὸ πονοκεφάλους. Ἐχω κρίσεις ἀτελπίσας και ἔπειτ' ἀπ' αὐτές, αἰσθάνομαι μιά γενικὴ κατὰπτωσι τῶν διανοητικῶν καὶ σωματικῶν μου δυνάμεων! Ἀναρωτιέμαι συχνά: «Γιατί δὲν με δολοφονεῖ, ὅπως ἐδολοφόνησε τὸ θεο μου;» Μερικὲς φορές πάλι αἰσθάνομαι νά κλονίζεται τὸ μυαλό μου, νά σκοτεινιάζουν βαθειά ἡ σκέψεις μου και ροθαίμην τρελλαθῶ!...»

«Μὰ θὰ γίνω πραγματικῶς τρελλή;... Ναί! Θὰ τρελλαθῶ!... Ἀλλὰ πρὶν τρελλαθῶ, κρύβω αὐτὸ τὸ χαρτί μέσα σὲ μιά μπουτίλα και τὸ ρίχνω ἀπ' τὸ παράθυρο κάτω σὲ μερικὰ χαμόδεντρα και λουλούδια, πὺ τὰ βλέπω με δυσκολία ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς κολάσεως μου. Ἐλπίζω πὼς, μιά μέρα, κάποιος ξένος θὰ τὸ βρῇ και θ'

ἀποσπᾷ τὴν μάσκα ἀπ' αὐτὸν τὸν δαίμονα!

ΒΑΛΕΡΙΑ ΜΠΑΡΦΟΡΝΤ

XII

Ὁ γραφικὸς χαρακτήρ τῆς Βαλερίας Μπαρφορντ ἦταν λεπτός κι' ἡ γραμμὲς τόσο κοντὰ ἡ μιά με τὴν ἄλλη, ὥστε με μεγάλη δυσκολία μπορούσε κανεὶς νά διαβάσῃ τὸ γράμμα αὐτό. Ἡ Ὁριέττα τὸ διάβαζε και σὲ κάθε γραμμὴ τοῦ ἀνατρίχαιζε. σύγκορμη. Ὅταν τὸ τελείωσε, κρύος ἰδρώτας περιέλουσε τὸ μέτωπό της και δὲν μπορούσε οὔτε νά κινήθῃ, οὔτε νά μιλήσῃ, οὔτε και νά σκεφθῇ ἀκόμη!... Τὸ μυαλό της ἦταν θολό, συγχυσμένο, ἀνάστατο. Πέρασσαν λίγες στιγμές, κατὰ τὶς ὁποῖες τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν λαχανισμένη ἀναπνοὴ τῆς δὲν φανέρωνε ὅτι ζοῦσε.

Σιγά-σιγά ἡ δυστυχισμένη νέα ἄρχισε νά συνέρχεται και νά σκέφτεται:

«Α! δὲν εἶνε δυνατόν! Ὁχι! Ὁχι! Ἡ δυστυχισμένη ἡ Βαλερία ἦταν τρελλή! Ὁ "Ομφρεῦ Μπαρφορντ δὲν μπορούσε ποτὲ νάνα ἕνας τόσο ἀπαίσσιος κακοῦργος!»

Κι' εἶχε δίκιο ἡ Ὁριέττα, πὺ δὲν πίστευε σὲ μιά τέτοια φρικτὴ καταγγελία, γιὰτί ἡ κατηγορία ἦταν ἀναμφισβήτητος τρελλὴ και γιὰτί ὁ κατηγορούμενος ἦταν πραγματικῶς ἕνας τελείως ἄνθρωπος! Τὸ ἡθικὸ ὅψος τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὸ ἀνεγνώριζαν ὅλοι, ὅλος ὁ κόσμος!

Μὰ, ἂν ἦταν;... σκέφτηκε ἄξαφνα. Ἄν ἦταν, ὅπως τὸν κατηγοροῦσε ἡ σύζυγός του!... Ἀν... Τότε!... Ἀ, ὅχι! Δὲν μπορεῖ! Δὲν εἶνε δυνατόν! Δὲν μπορεί νά γελιέται ὅλος ὁ κόσμος στὴν ἐκτίμησί του!... Μόνον ὁ λόρδος Σέσμπουρτ εἶχε ἀντίθετη γνώμη. Ἀλλὰ γι' αὐτὸν ὁ Μπαρφορντ μοῦ εἶπε φανερά πράγματα! Ἐτοί ἐξηγεῖται ἡ παραφροσύνη τῆς γυναικὸς μου με τὰ ἐγκώμια τοῦ ἄλλου κόσμου πρὸς τὸν "Ομφρεῦ!... Ἀ, βέβαια! Ἐτοί εἶνε!... Δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἕνα γνωστικὸ και δίκαιο ἄνθρωπο νά βαυλίζει στὶς καταγγελίες μιᾶς τρελλῆς και στὶς κολάσεις ἑνὸς ἀνθρώπου, σὺν τὸν Βάλτερο!... Κι' ἡ Ὁριέττα, νοιώτοντας κτὶ εἶχε πείσει τὸν ἑαυτοῦ της, ἔκανε νά σκεφθῇ νά νά περπατήσῃ, νά δροσισθῇ, νά νά ξεγυμνάσῃ! Μὰ τότε ἀκούθηκε ἄσπασμα σὸ νοῦ τῆς μιά σκέψι τρο-

μερή:

—Και γιὰτί ὁ Βάλτερ νά εἶνε ἀκριβῶς ὅπως τὸν παρέστησε ὁ "Ομφρεῦ; Γιατί νά μὴ παραδέχῃ κανεὶς, ὅτι ὁ Μπαρφορντ εἶνε ἕνας ὑπολὸς συκοφάντης;

Μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ, ἡ Ὁριέττα κλονίστηκε σύγκορμη.

—Ὁ, θεέ μου! ψιθύρισε, ἀγωνιώντας. Πὼς νά τὸ ἐξακριβώσω αὐτὸ;... Πὼς θὰ τὸ μάθω; Ἡ ὥρα τοῦ γάμου πλησιάζει!... Εἶνε ἀδύνατον νά ὑποφέρω τὴ φρικτὴ αὐτὴ ἀμφιβολία!...

Στάθηκε λίγες στιγμές σιωπῆς κι' ἔπειτα ξαναψιθύρισε με δέος:

—Φαίνεται, ὅτι ἡ δυστυχισμένη ἡ Βαλερία ἦταν μιά μάρτυς!... Ἡ ἀφήγησί της εἶνε ἀληθινή! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός... Ἀ! Εἶνε τρομερό!... Ἀνηκουστα φρικτό!... Ὁ, σὲ ποιά παγίδα ἔχω πέσει;...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκούστηκε τὸ τρίξιμο μιᾶς πόρτας, πὺ ἀνοίξε ἀπότομα ἐκεῖ κοντὰ κι' ἡ Ὁριέττα, σφίγγοντας μέσα στὴ φύχτα της τὸ γράμμα τῆς Βαλερίας Μπαρφορντ, ἀπογκράστηκε μ' ὅλη της τὴν προσοχή. Ἀκουσε γυναικεῖο βᾶσιμα και συνεπέρανε, πὼς ἦταν ἡ "Ελεν, ἡ ὁποία θὰ ἐρχόταν νά τὴν εἰδοποιήσῃ, ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἱεροτελεστίας ἔφτασε.

—Ὁ, πὼς θὰ τὸν ἀποφύγω αὐτὸν τὸν φρικτὸ γάμο; εἶπε τότε μόνη της. Θὰ πῶ ὅτι ἄλλαξα γνώμη!... Ὅτι δὲν μπορῶ ν' ἀποφασίσω ἀκόμη!... Θὰ ζητήσω μάλιστα ἀπὸ τὸν πάστορα νά με ὀδηγήσῃ σὸ μοναστήρι τῶν Βενεδικτίνων, πὺ εἶνε ἕνα μίλι μακριὰ ἀπ' τὸ Ἀλμπελ!... Ναί, αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος τρόπος... Ἡ μόνη διέξοδος!

Κι' ἀφοῦ ἔβαλε τὸ χειρόγραφο μέσα στὴν τσέπη της, συγκέντρωσε ὅλη της τὴ θέλησι και σηκώθηκε. Ἦταν ὥρα. Δὲν πέρασε οὔτε στιγμὴ και φάνηκε ἡ "Ελεν.

—Εμένα ζητᾷς, "Ελεν; φώναξε ἀπὸ μακριὰ ἡ Ὁριέττα με τρεμάμενη φωνή.

—Μάλιστα, δεσποινίσι! ἀπάντησε ἡ ἡλικιωμένη ὑπρέτρια, πλησιάζοντας.

Και μόλις στάθηκε μπροστὰ στὴ νέα, τῆς εἶπε:

—Δεσποινίσι, ὁ κ. Οὐλσων ἦρθε!... Αἰσθάνεσθε ἀκόμη ζῶλη, δεσποινίσι;... Βλέπω τὸ πρόσωπό σας κάπως χλωμό!... Ναί! Δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτοῦ μου πολὺ καλά! ἀπάντησε ἡ Ὁριέττα, προφέροντας ξεχωριστὰ κάθε λέξι.

Και συγχρόνως σκέφτηκε:

—Μήπως μούδωσαν κανένα ναρκωτικὸ; Κι' ὅχι μόνο τώρα, μὰ και τὴν βραδεῖα πὺ ἔφτασα; Δὲν ἀποκλείεται νά τὸ κάνουν αὐτὸ, γιὰ νά μὴν μπορῶ νά σκεφτῶ. Ἐτοί θάνα, γιὰτί ἀλλοιώτικα δὲν ἐξηγεῖται τὸ ὅτι αἰσθάνομαι συχνά ζάλες σὸ μυαλό μου.

Ἡ "Ελεν ὡδήγησε τὴν Ὁριέττα σὸ χῶλ κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὸ μεγάλο σαλόνι, ὅπου περιμέναν ὁ "Ομφρεῦ και ὁ Πάστορ και μαζὺ τους ὁ Μάριο με τὸν Ντράκ, οἱ ὁποῖοι θὰ χρησιμοῦσαν γιὰ μάρτυρες τοῦ γάμου.

Μόλις ἐμφανίστηκε ἡ Ὁριέττα, τὴν πλησίασε ὁ κ. Οὐλσων κι' ἀφοῦ τὴν χαιρέτησε, τῆς εἶπε:

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος, μὲς Φαρνέλλα, πὺ διᾶλεξε ἐμένα ὁ κ. Μπαρφορντ γιὰ νά εὐλογῇσῃ τὴν ἐνωσί σας... Δὲν ὑπάρχει σύζυγος καλύτερος, περισσότερο ἀξίος τῆς ἐμπιστοσύνης και τῆς ἐκτιμήσεως μιᾶς νέας γυναίκας. Κοντὰ του, θὰ λησμονήσετε τὰ ἀτυχήματα και τὶς ἀπογοητεύσεις σας, γιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ μίλησε προηγουμένως.

Ἡ Ὁριέττα ἔριξε ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα στὸν πάστορα, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας γέρος με ὕψος γλυκύτατο και ταπεινὸ κι' ἔπειτα εἶπε μέσα της καταφοβισμένη:

—Θὰ δεχτῇ τάχα, νά κάνῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσω, ὅταν ὁ κ. Μπαρφορντ θὰ θέλῃσῃ νά μοῦ ἐπιβληθῇ; Δὲν τὸ πιστεύω... Τὸν θεωρεῖ, ὅπως ὅλοι, ἕναν τέλειον ἄνθρωπο!

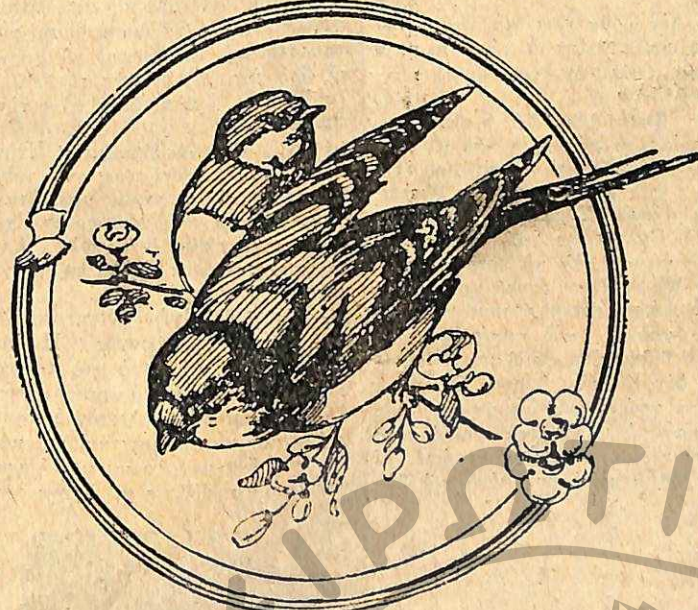
Μὰ ὁ φόβος αὐτός, ἀντὶ νά

γυμνασθῇ, Ὁριέττα! τῆς εἶπε ἀμέσως, πλησιάζοντάς τιν ὁ "Ομφρεῦ.

Και τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι. Ἐκείνη συγκέντρωσε ὅλες της τὶς δυνάμεις γιὰ νά μὴν τ' ἀσπάζῃ, σκέφτηκε πὼς δὲν ἔπρεπε νά τὸν κάνῃ νά ὑποπτεῖται ὅτι μεσολάβησε κατὰ τὸ σκεπτικὸν ὅτι τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ τόσο ἀποτόμως ἀπόφασιν.

—Παιδιάστικα πράγματα και φαντασιοπληξίες, παιδί μου!... συνέχισε ἐκεῖνος. Μοῦ εἶνε λοιπὸν ἀδύνατον νά δεχτῶ τὴν ἀρνησί αὐτὴ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσι πὺ μοῦ δώσατε.

—Κι' ὅμως, εἶνε ἀνάγκη νά τὴν δεχτῇτε, κύριε! τοῦ ἀποκρίθηκε με ἀποφασιστικὸ τόνον ὁ "Ομφρεῦ. Καὶ μάλιστα, ἐπειδὴ δὲν μπορῶ, δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται πια νά μείνω περισσότερον στὸν πύργον σας, παρακαλῶ τὸν κ. Οὐλσων νά με πάρῃ μαζὺ του και νά με ὀδηγήσῃ σὸ Μοναστήρι τῶν Βενεδικτίνων, ὅπου ἀπεφάσισα νά μείνω λίγον καιρό!

Και γύρισε ἀμέσως πρὸς τὸν πάστορα και προσήλωσε τὰ ἱκετευτικά βλέμματά της ἐπάνω σὸν ταραγμένο πρόσωπό του. Ὁ ἀγαθὸς και ἀσυνήθιστος σὲ τέτοιες σκηνὲς πρεσβύτης, γεμάτος κατὰπληξι και δισταγμό, ἐτραύλισε:

—Ἀλλὰ, τέκνον μου!... Ἐχέτε δώσει ὑπόσχεσι στὸν κ. Μπαρφορντ!...

—Ναί, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, κύριε! Ἀλλὰ τώρα, ἀφοῦ σκέφτηκα καλύτερα, ἀναίρῶ αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσί μου!

—Ναί!... Ἀλλὰ δὲν ἔχετε πείρα και δὲν συλλογίζεσθε... ὅτι φύγατε ἀπὸ τὸ Φάλστον-Χάλλ και καταφύγατε ἐδῶ;... Ἀρχίσε νά λήθῃ τότε με ἡρεμὴ φωνὴ ὁ "Ομφρεῦ. Ὅτι ζητεῖτε τόσες μέρες σὸν σπῆρι μου; Δὲν ξέρετε, ὅτι αὐτὸ μόνο ἀρκεῖ νά καταστρέψῃ τὴν ὑπάλληψί σας, ἂν δὲν με παντρευτῇτε;

Ἡ Ὁριέττα, μόλις ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔγινε πελιδνὴ και τραβήχτηκε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω. Τὰ τρομαγμένα βλέμματά της ἦσαν προσσηλωμένα στὸν πάστορα, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε με τὴν στάσι του, ὅτι ἐπεδοκίμαζε τὸν Μπαρφορντ.

—Βλέπετε, ἐξακολούθησε ὁ "Ομφρεῦ. Ἄν ἀθετήσετε τὸ λόγο σας, θὰ κάνετε μεγάλο κακό! Ἡ ἀθέτησις τοῦ λόγου σας, θὰ σᾶς ρίξῃ στὴν ἀτιμωσί... και μέσα στὴν πὺ συνηγὴ ἀπελπίσι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν εὐτυχία πὺ ὀνειρεύτηκα! Δὲν θέλω νά πιστέψω, ὅτι θὰ ριψοκινδυνεύετε ὅλ' αὐτὰ, γιὰ μερικὲς ἀνόητες ἰδέες, χωρὶς νάχετε κανένα σοβαρὸ λόγο!

Ἡ ἄλγεια ἐφώτισε σὺν ἀσπαστῇ τὸ νοῦ τῆς Ὁριέττας τὴ στιγμὴ αὐτὴ. Σκέφτηκε ὅτι ὁ ἀδελφὸς Μπαρφορντ τῆς εἶχε στήσῃ παγίδα, ὅτι θὰ εἶχε κανονίσει ὅλα ἔτσι, πὺ νά μὴ μπορῇ νά τοῦ ξεφύγῃ! Κι' ἡ σκέψις αὐτὴ χαλῶδωσε τὴ θέλησί της. Ἀπεφάσισε νά φύγῃ, κλονώντας ὅτι μὴ μπορούσε, με κάθε θυσία, ἀπ' τὸ καταρμένον ἐκεῖνο σπῆρι.

—Θὰ ριψοκινδυνεύω! ἐδήλωσε με σταθερὸ και ἐπίσημο τόνον, ὅτι μὴ μπορῶ νά μείνω σὲ μόνον γιὰ ν' ἀποφύγω ἕναν κίνδυνον, ὅσο τρομερὸς κι' ἂν εἶνε αὐτός!... Ὁ κόσμος ἄς με κρίνῃ ὅπως θέλῃ, μοῦ ἀρκεῖ ὅτι ἡ θάχῃ τὴ συνείδησί μου ἡσυχία και τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ με προστατεύῃ!

—Εἶσαι μιά ἐγωίστρια! τῆς φώναξε ἀμέσως ὁ Μπαρφορντ πρᾶγμα... Ἀλλὰ ἐλπίζω, χωρὶς στὴν ἐξαιρετικὴ εὐφροσύνη σου και τὴν εὐθυμία τῆς ψυχῆς σου, νά μὴν ἐπιμείνης πὺ αὐτὲς τὶς παράξενες ἰδέες!... —Ἐχω λάθει ἀμετάτρεπτη ἀπόφασιν, κ. Μπαρφορντ! ἐδήλωσε ἀμέσως ἡ Ὁριέττα, κοκκινίζοντας ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησί της. Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ παραξενιά, ἀλλὰ γιὰ μιά ὀριστικὴ, καλὰ ζυγισμένη ἀπόφασιν.

—Ἐδίστασα πολὺ πρὶν πῶ τὸ ναί... κι' ἀπὸ τότε ἀντελήφθην πὼς δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι γιὰ γάμο! —Αὐτὰ εἶνε παιδιάστικα πρά-

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHAEL ARLEN

...Κ' ΕΓΩ Σ' ΑΓΑΠΩ!

φίλος μου Βαλεντίνος. Τσάμπερ κα-
τοικούσε με
τη γυναίκα
του σ' ένα
μικρό διαμέ-
ρισμα κοντά
στο Μπέρ-
κλεϊ Σκουέρ.

Η Βαλέρια
ήταν μιὰ σωστή κουκλίτσα! Εί-
χαν παντρευτεί από αγάπη και πέ-
ρασαν μονοιασμένοι τα τρία πρώτα
χρόνια του γάμου τους. Κατάπιν
 όμως άρχισε η γρίνια! Κι' ο λόγος
ήταν ότι ο Βαλεντίνος ήθελε ένα
παιδί, ενώ η Βαλέρια δεν το ήθε-
λε...

Έκείνο το βράδυ είχαν μαλώσει
πάλι για το ίδιο ζήτημα κι' όταν
κόπησαν στο τραπέζι για να δει-
πνήσουν, ήσαν κι' οι δυο άμυλητοι.
Όση ώρα θρηνούσαν η υπηρέτρια
στην τραπέζα δεν αντίλαλζαν
παρά μονάχα μιὰ-δυο λέξεις, κα-
τόπιν όμως, όταν έμειναν μόνοι
τους, η Βαλέρια ρώτησε απότομα:

—Γιατί δεν μιλάς; Τι μούτρα
είνε αυτό;

—Εγώ κάνω μούτρα; μουρμού-
ρισε ο Βαλεντίνος.

—Αν νομίζεις πως έχεις ευχα-
ριστο φρος, γελίσε! απάντησε η
γυναίκα του.

Και ξαφνικά ξέσπασε σε άκρα-
τη γέλια.

—Κατάρα! Και πάλι κατάρα!
φώναξε τότε ο Βαλεντίνος και,
έξαλλος πιά, πέταξε την πετσέτα
του άπάνω στο τραπέζι, σηκώνθηκε
άναποδονιγώντας την καρέκλα
του, βγήκε από την τραπέζα και
μετά ένα λεπτό βρόδνησε πίσω
του ή εξώπορτα του σπιτιού. Η
Βαλέρια έμεινε άπαθής στη θέση
της κι' εξακολούθησε να τρώει το
φρούτο, ενώ κάτω στο δρόμο ά-
κουγότανσαν τα βήματα του Βα-
λεντίνου καθώς απομακρινόταν.

Μάταια όμως η νεαρή γυναίκα
προσπάθησε να διατηρήσει την ψυ-
χωραμία της. Τα κεφάλια που έ-
τρωγε την έτταναν και τέλος ση-
κώθηκε από το τραπέζι...

Στο διάστημα αυτό, ο Βαλεντι-
νος τράβηξε ίσια στο σπίτι του
κηδεμόνος του. Ο κ. Λάνσελοτ ή-
ταν φίλος του πατέρα του κι' όταν
πέθαναν οι γονείς του Βαλεντίνου,
έκείνος παρέλαβε στο σπίτι του τον
μικρό όρφανό, τον μεγάλωσε, φρόν-
τισε για την περιουσία του και τη
μόρφωσή του, κι' επειδή δεν είχε
παιδιά κι' ήταν χήρος, άρρωσώθηκε
σ' αυτό το παιδί και τ' αγάπησε
σάν να ήταν δικό του. Ο κ. Λάν-
σελοτ, πριν από άρκετά χρόνια, εί-
χε πει, μιὰ μέρα, στην Βαλεντίνου:

—Παιδί μου, πιθανόν να σου
τύχει καμιά φορά κανένα περιστα-
τικό, για το οποίο να μη τολμάς
να ζητήσεις τη συμβουλή άλλου.
"Αν τυγχόν ποτέ βρεθείς σε τέτοια
θέση, έλα σε μένα!

Αυτά τα λόγια του κηδεμόνος
του θυμόταν τώρα, ο νέος καθώς
χτυπούσε άναπόμονα το κουδούνι
της πόρτας του κ. Λάνσελοτ.
Ο κ. Λάνσελοτ καθόταν στην

τραπέζα και τελείωνε το γεύμα
του την στιγμή που ο Βαλεντίνος
μπήκε στο δωμάτιο.

—Άλλό, Βαλεντίνε! Τι συμβαί-
νει κι' έρχεσαι τέτοια ώρα;

—Θέλω να σ'άς συμβουλευτώ!
έβρε ο νέος δύσθυμος.

—Α! έτσι! Τότε κάθισε να
απ' πρώτα ένα ποτηράκι μπράν-
τυ!

—Τέρνεο! έπρόσθεσε ο οικο-
δεσπότης, άπειθυμήμενος στο γέρο
ύπνρητή του. Φέρε μας το μπου-
γάκι με το μπράντυ και άφρσε μας
κατόπιν μόνους μας να κουβεντιά-
σουμε.

Ο Βαλεντίνος διηγήθηκε τα
παράνομά του στον κηδεμόνα του.
Ο κ. Λάνσελοτ περπατούσε επάνω
κάτω μέσα στο δωμάτιο, και φαί-
νόταν σκεπτικός. Τέλος, είπε:

—Μπορώ να σου διηγηθώ μιὰ
καλύτερη ιστορία από τη δική
σου!

—Δεν ήρθα εδώ να ν'ά με κο-
ροϊδέψετε! έπε ο νέος, πεισώγ-
μένος. Θέλω να ξέρω αν έχω δι-
κη ή όχι!

—Όταν λέω, ότι η δική μου
ιστορία είναι καλύτερη από τη δική
σου, το λέω γιατί η δική σου έχει
τέλος, ενώ η δική σου είναι άτελει-
στη ακόμα. Συμφωνείς, παππού;

Ο Βαλεντίνος δεν απάντησε,
μόνο γέμισε πάλι το ποτήρι του.

—Είσαι είκοσι έννιά χρόνια κι'
η Βαλέρια είκοσι τσάρις. Έβρε
τα χρόνια που παντρευτήκατε.
'Εσύ θέλεις ένα παιδί κι' η Βαλέ-
ρια δεν το θέλει ακόμα. Συμφωνώ
με τη γνώμη σου, ότι αν οι γονείς
άργούν να φέρουν τα παιδιά τους
στον κόσμο, θα έχουν γεράσει, δ-
ταν θα μεγαλώσουν αυτά και δεν

θα προφθάσουν να συμμερισθούν
τις χαρές τους... Η θεωρία σου
είνε σωστή, ενώ η Βαλέρια...

—Η Βαλέρια ούτε συζητεί καν.
Γελά μονάχα και μ' έννευρίζει!

—Πώς να συζητήση, αφού έχει
άδικο! Και για να γελά πούς ξέ-
ρει πως της παρουσιάζεις τη σκέ-
ψη σου!

—Αλλά, Θεέ μου, προσπαθώ να
είμαι λογικός! μουρμούρισε ο νέος.

—Άκουσε, παιδί μου! έπε άρ-
γά ο κ. Λάνσελοτ. Έγώ παντρευ-
θηκα δυο φορές...

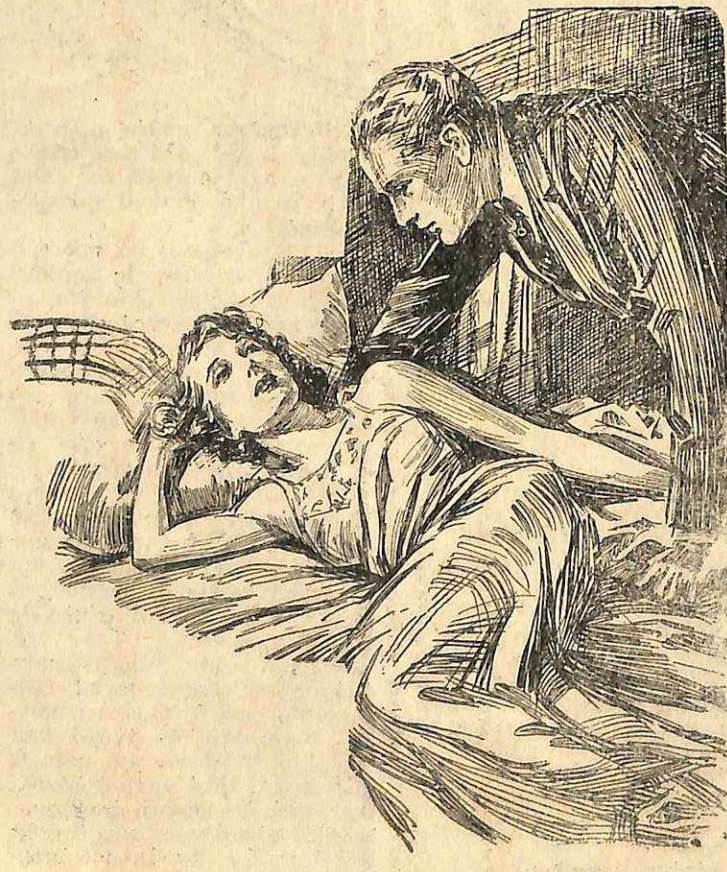
—Δυο φορές! Έκανε με άπορία
ο Βαλεντίνος. Δεν το ήξερα αυτό...

—Μάλιστα! Ήμουν πολύ νέος
την πρώτη φορά, πιά νέος από σέ-
να, και την αγαπούσα τρελλά την
γυναίκα μου... 'Επειδή ήμουν σο-
βαρός νέος, πήρα το γάμο μου σ'ά
σοβαρά. Μετά δυο χρόνια ένοιωθα
τόν έαυτό μου δυστυχί γιατί δεν
είχα παιδί. Η γυναίκα μου, ήταν
νεωτότη, ήθελε να διασκεδάση, να
στολιστεί, να ταξειδεύη, να χαρή
τη ζωή της. Μ' έννοιε!

—Φυσικά! Άκριβώς σαν την
Βαλέρια!

—Ναι, σαν τη Βαλέρια! Στην
άρχη ήμουν περήφανος για το-
ς θιμάμους της γυναίκας μου, ήταν
πρωταθλήτρια στο τέννις, κι' είχε
λαμπράς επιτυχίας στο γκολφ. Άλ-
λά ύπόρχουν όρια σ' όλα τα πράγ-
ματα.

—Ναι! Κι' εγώ έφθασα σ'ά έ-
σοχα όρια της υπομονής! Η Βα-
λέρια δεν μιλάει παρά για τέννις
και για γκολφ, και τα «ρεκόρ» της!
...Σε πιστεύω! Λοιπόν η γρι-
νια άρχισε μεταξύ μας και μιὰ μέ-
ρα μετά ένα μεγάλο κανακά, η γυ-
ναίκα μου σηκώθηκε κι' έφυγε και

—Γιατί να μην είμαι εδώ ;... ρώτησε η Βαλέρια.

δεν έπέστρεψε πιά!...

Ο κ. Λάνσελοτ κύτταξε τον νέο,
μά ο Βαλεντίνος δεν άντελήφθη
το επίμονο βλέμμα του γέρου φί-
λου του. Με τη φαντασία του, έ-
βλεπε τη Βαλέρια να φεύγη από
το σπίτι για να μη επιστρέψη ποτέ
πιά. Τέλος μουρμούρισε:

—Χμ! Ναι! Πιθανόν να συμ-
βή κι' αυτό!

—Ασφαλώς θα συμβή! έξακο-
λούθησε ο κ. Λάνσελοτ με άπά-
θεια.

—Είπε άναπόφευκτο νομίζω! έλ-
πε ο Βαλεντίνος. Όταν μιὰ γυ-
ναίκα γελά και κοροϊδεύει για το
ιερότερο πράγμα, το ευγενέστερο
αίσθημα ενός ανθρώπου, η αγάπη
χάνεται! Αυτή με τον τρόπο της
σκοτώνει την αγάπη!

—Αυτό συνέβη και σε μένα ά-
κριβώς! Νόμιζα πως δεν την αγα-
πούσα πιά και πέρασε ένας όλο-
κληρος χρόνος χωρίς να την ιδώ.
Τότε επενέβησαν οι γονείς της,
που ήσαν άνθρωποι αγαθοί και
πρακτικοί. Έβρισκαν πως άδικα χά-
ναμε τα νειάτα μας και με συμ-
βούλευσαν ή να συμφιλιωθώ με την
κόρη τους ή να την χωρίσω. Τους
έλετα πως άφρηνα αυτήν ν' άποχα-
ρίσθω. Έξελιξη πεισιωμένη έπέμενε
να χωρίσουμε. Έτσι πήραμε το
διαζύγιο!...

Λίγους μήνες κατό-
πιν ξαναπαντρευτήκα. Διάλεξα μιὰ
σοβαρή νέα, με τη σκέψη να δώσω
μιὰ καλή μητέρα σ'ά παιδιά μου.
Όπως ξέρεις, έχω μεγάλη περιου-
σία και το όνειρο της ζωής μου
ήταν να δημιουργήσω μιὰ ευτυχι-
σμένη οικογένεια, ν' άποκτήσω έ-
να γιό, τον οποίο θα καμάρωνα
και θα είχα σύντροφο σ'ά γεράμια-
τά μου!

Μα ο Θεός θέλησε αλλιώς! Η
γυναίκα μου πέθανε σ'άν τοκετό
και το παιδί γεννήθηκε νεκρό! Η
λύπη μου ήταν αφάνταστη, όχι
μόνο διαλύόντουσαν έτσι τα ήνειρά
μου, μιὰ έγανα και μιὰ πολύτιμο
σύντροφο. Ταξείδεψα για να ξε-
χάσω τον καϊμό μου.

Τέλος πήγα σε μιὰ κοσμική πα-
ραλία για να περάσω λίγες μέρες.
Κατέλυσα στο καλύτερο ξενοδοχείο
και μετά το πρόγευμα κατέβηκα να
περπατήσω στην άμμουδιά. Ένα
χαριτωμένο αγοράκι έπαιζε εκεί με
τη νταντά του. Έπιασα φίλια μ'
αυτό κι' έπαιξα μαζί του. Σκε-
πτόμουν πόσο ευτυχής θα ήμουν,
αν είχα ένα τέτοιο αγοράκι, όταν
το παιδί σηκώθηκε ξαφνικά και έ-
τρεξε κοντά στους γονείς του, οι
οποίοι πλησίαζαν προς το μέρος
μας. Με κατάληξε άναγνώρισα
τότε την πρώτη γυναίκα μου! Ένώ
διατηρούσε όλη την όμορφιά της
και τη χάρι της, είχε τώρα ένα
ύφρος σοβαρό, μετομημένο. Μόλις
πώς δεν είχα πάψει να την αγα-
πάω! Άπό το βλέμμα της καπά-
λα πώς κι' αυτή μ' αγαπούσε,
άλλά κατάλαβα συγχρόνως και την
άπόφασή της να πνίξη το αίσθημά
της και να μείνει πιστή στο καθή-
κον της. Η άξιοποίητά μου, κι'
η άνατροφή μου μ' έκαναν να συμ-
μορφωθώ με τη βοήθη παρακλησί-
της. Ο άνδρας της ήταν ένας κα-

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΕΝΤΚΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΣΟΥ

104

τώσης, δυστυχισμένη:
Κεθός ο Βασιλός σταματούσε σαστισμένος, ο Ζούμποφ έσκυψε πάνω άπό
την κοπέλλα, έκοψε τ' άσμά της, την άνασφάλκε, σκέπαζε με την μπλεπέρνα
της την γυμνότητά της κι' έπειτα πρόσταζε:

—Φωνάξετε εδώ όλο το χωριό!

Η πλατιά γέμισε γρήγορα άπό μουζικούς σιωπλούς, που τους μάξιμαν έ-
κελ με τις μπαγιονέτες και πού έδειχναν σ'ά πρόσπιά τους την άναμονή μις
κανούργιας δυστυχίας. Ο Ζούμποφ είχε άνεθ' πάλι στο έλκυβρό του.

Μιὰ συγκρατημένη συγκίνησι έκανε τ'ά θέλαρά του ν' άνοιγκλείων. Τ'ά
χλωμασμένα χείλη του ήσαν σφιγμένα. Μέσα σ'ά μάτια του έλαμπε η άποφασι-
στικότης τού άρχηγού, η ήδονή τού παίκτου, η τρέλλα τού ανθρώπου που ριψο-
κινυνεύει τη ζωή του. Όταν η φωνή του άντήχησε, δεν ήταν πιά μεταλλική, μά
φλογερή άπό πάθος, άπό παράκλησι κι' άπό κρυφό φόβο.

—Άδελφοί, έπε, θέλω να σ'άς κάνω μιὰ μεγάλη έξομολόγησι. Θά με κρίνετε
κατόπιν, γιατί παραδίδωμαι σ'ά σ'άς. Σ'άς παρουσιάζω σ'άν κλέφτης και σ'άν δι-
μιος. Ήμουν πράγματι, το όμολογώ. Μά μάθετε, πως δ,τι έκανα τ'ά έκανα άνα-
γκαστικά. Όταν απρώγητε το όλογό σας μπροστά, θαδίζε. Έτσι έβγινε και με
μένα. Και κάτω, στην πολίτεια, με πρόστασαν να πάρω τ'ά σ'ά και να σκο-
τώσω α'αυός που θα μούφραναν δυσκολίες.

Προσπάθησα να έμπελώσω τη διαταγή τους. Μά η συνείδησί μου μιλάει τώ-
ρα πολύ δυνατά και δεν έχω πιά τ'ά θάρρος...

Και σ'άς, σ'αράντες μου, παλινκαρία μου, σ'άς που είσαστε μουζικοί σ'άν
κι' α'αυός εδώ, δεν είνε άλλθεια πως νοιώθετε ντροπή για δ,τι κάνατε... Δεν είν'
άλλθεια πως πονέσατε καθώς πατόνατε διά της βίας τ'ά σ'ά και τ'ά σ'ά μ' έπιδω-
κιμάζατε αν τ'ά ξαναγύριζα στο χωριό;

—Ναι, άδελφοί, ξαναπαίρτε τ'ά σ'ά και σ'άς παρακαλώ να με συχωρέσετε
που τόλμησα να σ'άς τ'ά άγγίξω!

Μουρμούριζα καταπληγμένος διέτρεξαν τ'ά πλήθος. Τ'ά κεφάλια άναρρόβη-
θηκαν ύψιστα, μά προσεχτικά και συγκινημένα. Κ' οι στρατιώτες άκούγαν κι'
α'αυός παθητικά. Όταν τ'ά μορφόρτα τελείωσε, είχαν νοιώσει έξαφνα τα κεφάλια
τους θραειά, τ'ά πόδια τους κοιμένα. Ένοιωθαν μιὰ άηδία όμοια μ' αυτή που έρ-
χεται μετά τ'ά κόρο κι' αυτή τη θλίψη που τρωπώνει πάντα μέσα στην κούρασμέ-
νη σάρκα. Μέσα σ' αυτή τη σύγχυσι, την καμωμένη από μιὰ σκοτεινή τύψη, τ'ά
λόγια τού Ζούμποφ θρήνησαν γόνιμο έδαφος.

Έκείνος εξακολουθούσε να μιλά, χωρίς να καταλαβαίνει συχνά τί έλεγε, ει-
λικρινής άπό τον πολύ τελητό έρεθισμό τού, παραδομένος σ' αυτό τ'ά εαυτοικό
δαίμονα και σταματώντας κάθε πόσο σ'άν μάθε να τ'ά άκούσι. Δαίμονα που,
θρηνημένος άπό τις παλινές Σλαβικές παραδόσεις, άπό την άνάντη των λατών
ήρώων, ύπερερεθισμένος άπό τ'ά κίνδυνο, άπό τη θέλησι να τ'ά ζυμώνη στην, συγλό-
κείμ του τις ψυχές, έβρισκε και τ'ά ύπαγόρευε λέξεις που άναστατώναν, αναγλό-
νιζαν και φανταζόναν.

—Η καρδιά μου μάτώνει για σ'άς, άδελφοί, έλεγε. Είμαι σ'ά διάβασί σας,
σ'αυός με, αν θέλετε, μά άκούστε με πρώτα. Μηχανεύονται την καυστροπή
σας σ'ίς πελτείες, θέλουν όλα σ'ά τ'ά άγαθά να τ'ά μοιράσουν σ'αυός έργατες
Προσέχετε! Άν δεν άντισταθείτε, σ'ά λίγο δεν θα έρθουν λιγοστοί στρατιώτες όπως
τώρα, μά όλόκληρα συντάγματα. Θα λεηλατήσουν τ'ά χωριά σας, θα σ'άς εξα-
ναγκάσουν να καλλιεργήτε τη γή για τ'άς τ'άς τεμπέλικες έργατες ή, ακόμα χειρό-

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΕΝΤΚΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΣΟΥ

97

γούδια τ'άν ταιγγάνον, τη μέθη, τις άπραγματοποιήτες και τρέλλες έπιθυμίες που
πλημυρίζαν τις στιγμές εκείνες τ'ά σπ'θος του μέχρι διαρρήξεως.

Συνκρίνοντας με την τωρινή του μέθη, α'αυές τις παλινές έντυπώσεις, ο Ζού-
μποφ γιά πρώτη φορά, κατάλαβε.

Ο ικανοποιημένος άπό τη μετρίότητά τους, δεν ήταν
παρά μιὰ μάσκα. Η ζωή που ζούσε χ'άς άκόμα δεν ήταν παρά ένα κάλυμμα, τ'ά
όποιο είχε πετάξει και πού κείτοταν, μακριά κιόλας, στο δρόμο της ζωής του.
Κάτω άτ' αυτό, χαλινωγόμενος, μά ζωντανός, μαξιμένος και περιμένοντας την
κατάληλη ώρα, κοιόταν ο άληθινός έαυτός του, σ'άν ένα πλάσμα θολό, άγριο,
έχρηταγο, να δράση, να δεσπόση, διαψασμένο για περιπέτειες, για έλευθερία, ένα
πλάσμα που τ'ά είχαν θρέψει σε μακρινούς α'άνες οι Μογγόλοι κατακτητά.

Λοιπόν, αυτό τ'ά πλάσμα μιλούσε, άπαντούσε κι' ο Ζούμποφ τ'ά άκουγε με
μιὰ σοβαρή ικανοποίησι. Τ'ά χαμένα χρόνια, έπρεπε να ξανακερδίση θ'άζοντας τ'ά
ρυθμό της ζωής του. Έπρεπε να έπωφεληθ' των γεγονότων για να ζήση πυρε-
τώδως. Προπάντων έπρεπε να είνε έλεύθερος, γιατί η πνοή της έλευθερίας τ'όν
είχε παρασούρει σ' α'αυτά τ'ά καμινά.

—Φανέσαι θλιμμένος, άδελφέ Φέντκα, τού έλεπε ένας έργατης. Μήπως φοβάσαι;
—Νά φοβήθω; Νά φοβήθω; έπατέλασε ο Ζούμποφ σ'άν να μην καταλάβαινε
α'αυή τη λέξη.

Και έξοπισσε σ' ένα γέλιο, μέσα στο όποιο ύπ'ρχε τόσο τρέλλα, ώστε ο έρ-
γάτης τ'αφ'ήχηκε π'άσο.

Αυτή ήταν η τελευταία άσυλλόγηστη πράξι τού Φέντορ 'Ιθάνις. Η φυσική
του मुखрής διεύθυνε κιόλας τις καινούργιες του όρέξεις, τ'ά διαωγές μυαλό του
έρρβυμζε τις άκάνονιστες κινήσεις της καρδιάς του.

Ένοιωθε τ'όν έαυτό του πανούργο, δυνατό, επικίνδυνο για όλους και, ρίχνον-
τας ένα γαλήνιο θάξιμα στους συντρόφους του που εξακολουθούσαν να τραγου-
δούν με φωνή κουρασμένη κιόλας, τ'ους περιφρόνησε.

III

Χάρη στην ψυχραιμία του, την γοργή του άντλησι, τη σκληρότητά του, ο
Φέντορ 'Ιθάνις έβγινε ο κομισαρίος Ζούμποφ.

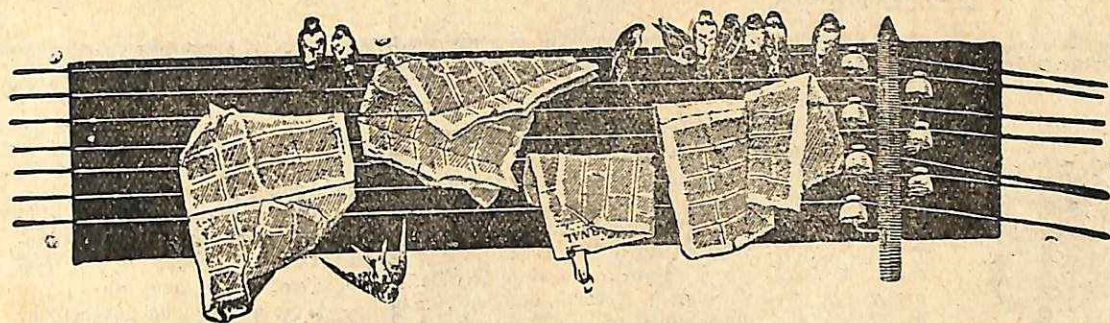
Κι' όταν ήρθε, μαζί με τ'ά χειμώνα, η σιτοδεία, τ'ά άνάθεσαν να έπιτάξη τ'ά
στάρι στο χωριό Ναγκόνγιε.

Παρ' όλη τη γοργή α'αυή εξέλεξι τού, ο Ζούμποφ ήταν δυσαρεστημένος. Η
άγρια άνεξέλεγκτη που η έπανάστασι είχε ύποσχεθ' στην άρχη, δεν ύπ'ρχε πιά.
"Έπειτ' άπό μερικές έδομάδες, μιὰ άυστηρή πειθαρχία άκόνιζε τη δουλεία τού
καθενός! Φανταστικά ύποταχτικός, ο Φέντορ 'Ιθάνις Ζούμποφ πνιγόταν.

Κι' α'αυή άκόμα η άποστολή του, τού ήταν φριχτή. Κι' όμως πόσο θά την ά-
γαπούσε αν προερχόταν άπό την ίδια τη θέλησι του, πόσο θά ήθελε να επιδράμη
να γίνη εκεί ο κύριος για μερικές ήμέρες. Μά τ'ά να σέρνη πίσω του ένα μικρό
στράτευμα, δεν άξίζε περισσότερο άπό τ'ά να μαθαίνη μαθηματικά σ'ά παιδιά.

Γι' α'αυό τ'ό λόγο, μέσα στο έλκυβρο με τ'ό όποιο ταξείδευε έπικεφαλής μις
έκατοντάδος περίπου καθ'αλλήληδων, τ'ό πρόσωπό του δεν φανέρωνε παρά κού-
ρασι κι' άπθια.

Σ' την άπέραντη πεδιάδα που έλαμπε κάτω άπ' τον ήλιο, τ'ό χωριό διαγράφη-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τι είναι δημοσιογραφία. Πώς την χαρακτηρίζει ένας Αμερικανός δημοσιογράφος. Πώς ρε-κλαμαρίστηκαν οι «Αθλίοι» του Βίκτωρος Ουγκώ. Τα δάκρυα των τυπογράφων. Οι νεκροί της Πολωνίας και τα «πορθημένα» τους. Μία πονηριά των Πολωνών χωρικών. Πώς δημιουργήθηκαν διάφορες μέδες, κλπ.

«Ενας διάσημος Αμερικανός δημοσιογράφος του περασμένου αιώ-
νος, έδωσε τον ακόλουθο ορισμό
της δημοσιογραφικής ειδήσεως:
«Εάν ένα σκυλί δαγκώσει έναν
άνθρωπο, αυτό δεν αποτελεί ειδήσι
άξια να γραφεί στην εφημερίδα.
Αν όμως ένας άνθρωπος δαγκώ-
σει ένα σκυλί, αυτό αποτελεί δη-
μοσιογραφική ειδήσι μεγίστης ση-
μασίας»!

Ποίν από ένα σχεδόν αιώνα, εί-
χε αναγγελθῆ με παταγώδη ρε-
κλάμα η έκδοσις ενός νέου έργου
του Ουγκώ. Η ημέρα όμως, γιά
την οποία είχε αναγγελθῆ η έκ-
δοσις, έφτασε και τὸ ἔργο δὲν είχε
ἐκδοθῆ.

Μιά ἡμερίδα τότε, ἔστειλε
κάποιον συντάκτη της, καὶ ζήτησε
συνέντευξιν ἀπ' τὸν ἐκδοτῆ.

—'Αλλοίμονο, κύριε! ἀποκριθῆ-
κε ἐκεῖνος τραβώντας τὰ μαλλιά
του. Δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ πειὰ, πότε
θα ἐκδοθῇ αὐτὸ τὸ βιβλίον.

—Γιατί; Μήπως ὑπάρχουν τί-
ποτε ἐμπόδια ἀπ' τὸν συγγραφέα;

—Ὅχι γιὰ τὸ Θεὸ!... Τί εἶνε
αὐτὰ πού λέτε;... Τὰ ἐμπόδια προ-
έρχονται ἀπ' τοὺς τυπογράφους!...

—Μὰ ἀπεργίεις τυπογραφί-
δὲν ἔχομε...

—Ποὺς σὰς μιλεῖ, κύριε, γιὰ
ἀπεργί-;

—Μὰ τότε λοιπόν; ρώτησε ἑ-
θαίμως πειὰ ὁ συντάκτης.

—Οἱ τυπογράφοι μας εἶνε ἀδύ-
νατον νὰ ἐργαστοῦν ὅπως πρέπει!...

—Περίεργο!... Καὶ γιατί;...

—Τὴν ὥρα πού στοιχειοθετοῦν,
κάθονται καὶ διαβάζουν οἱ ἀφελό-
ταιμοὶ καὶ αὐτὸ τὸ διαβολοβιβλίον τοὺς

συνκινεῖ τόσο πολὺ, ὥστε κλαίει
ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ θάνατον!...

—Μποροῦν νὰ ἐργαστοῦν!... εἶπε,
ἀπὸ τέλους, με σοβαρὸ ἔμφρο ὁ ἐκ-
δοτῆς.

—Ἐννοεῖται, ὅτι ὕστερα ἀπὸ τέ-
τοια ἐπιτήδεια ρεκλάμα πού τῇ δι-

κάναν; Θέλω αὐτὰ τὰ παιδιὰ νὰ
ζήσουν εὐτυχισμένα!... Ὅσο γὰρ τὰ

παραμύθια πού διηγῆθηκαν γιὰ τὴν
μητέρα του, πιστεύω πὺς ἡ ψυχὴ

της θὰ με συγκωρῆσι, ἦταν φρονί-
μη καὶ λογικὴ γυναίκα, καὶ ἔπειτα

αὐτὰ τὰ εἶπα γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παι-
διοῦ της!... Εἶπε νὰ φέρουν ἀπο-
τέλεσμα!...

—Ἐπειτα, ἱκανοποιημένος ὁ γέρος
κ. Λάνσελοτ, πῆγε καὶ κοιμήθηκε.

ἑπτά, ἔμπροσθεν τοὺς κοιμισμένους
γιὰ νὰ τοὺς τρομάξουν κλπ. κλπ.

Γιὰ νὰ καταπραΰνουν λοιπόν καὶ
οἱ Πολωνοὶ χωρικοὶ, συνηθίζουν,

ὅταν τὸν θάβουν, νὰ βάζουν στὶς
τσέπες τὸν ἑνα πρὸν χρημάτων!...

Ὅταν μετὰ τὸν παγκόσμιο πό-
λεμον ἡ ἄξια τοῦ Πολωνικοῦ μά-
κου είχε ἔσειται τόσο πολὺ, ὥστε

μετὰ μεταλλινὴ δεκάρα ν' ἀγο-
ράζῃ κανένας δισεκατομύρια χαρ-
τίνα μάρα, οἱ νεκροὶ Πολωνοὶ ἐ-
πῆγαν στὸν Ἄλλον κόσμον...δι-

σεκατομμυριοῦχοι!...

Ἐδὼ καὶ λίγα χρόνια ὅμως, τὸ
Πολωνικὸν μάρο ξαναπῆρε σχεδόν

τὴν παλὰ του ἄξια, καὶ οἱ χωρικοὶ
βάζουν λιγοστὰ μάρκα στὶς τσέπες

τῶν νεκρῶν τους. Φαίνεται ὅμως,
ὅτι ἡ τοιγυντὴ αὐτὴ — ὅπως

γράφει μιά Πολωνικὴ εφημερίδα —
κάνει νὰ θυμῶνουν οἱ νεκροὶ, οἱ

ὅποιοι ἀσχίσαν νὰ γυρίζουν στὰ
χωρὰ τὸν καὶ νὰ παιδεύουν τοὺς

συγγενεῖς τὸν!...

Γι' αὐτὸ, οἱ χωρικοὶ τῆς Πολω-
νίας — καὶ ἰδίως τῶν ἐπαρχιῶν

τῆς Μαζουρίας — ψάχνουν μετὰ κά-
θε τρόπο νὰ θροῦν ἀπ' τὰ παλαιὰ

ἔξεσμένα χάρινα μάρα, γιὰ νὰ
ἐξαπαθῶν πάλι ἑκατομύρια στὶς

τσέπες τῶν νεκρῶν τὸν. Ἐννοεῖ-
ται, ὅτι ἡ ζήτησις αὐτὴ ἔχει ὡς

ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκοτῇ κάποια ἄ-
ξια τὰ ἔξεσμένα αὐτὰ χαρτονομί-
σματα!...

Ἀδελφοὶ λοιπόν, γιὰ τοὺς κατό-
χους τῶν...

Ὁ διάσημος ἱστοριοδίφης Οὐγ-
κος Καπταίν, καθηγητὴς τοῦ Πα-

νεπιστημίου τῆς Γένας, εἶχε τὴν ὁ-
ποιον νὰ ἐξασκῶν πού δρεψί-

λονται μερικὲς μέδες τῶν περασμέ-
νων αἰώνων.

Ἔτσι, τὰ περίφημα κολλάρια
εκατονταίνων πού φοροῦσαν ἡ με-

γάλαις ἀργόντισσες τῆς εποχῆς τῆς
Ἀναγεννήσεως, τὰ πρωτοφόρεσε

μιά ὁρσία Γαλλίς ποιητρίσσα, εὐ-
νοσημένη τοῦ Ἐρρίκου 2ου, γιὰ νὰ

κρύβῃ τὸ λαμό της, πού ἦταν λι-
γάκι ἀσχημος. Σιγά-σιγά δὲ τὴν

μιμήθηκαν ὅλες ἡ κυρίες τῆς Αὐ-
λῆς.

Ὁ Λουδοβίκος 14ος, ἐπειδὴ εἶ-
χε μιά μεγάλη σκὴν στὸ κεφάλι του,

ἐπένοησε τὶς τεχνητὲς περρούκας,
τὶς ὁποῖες ἐπὶ ἑκατὸ καὶ πλέον ἔτη

φοροῦσαν οἱ εἰσαρκίδαι τῆς Εὐ-
ρώπης.

Τὰ ἀπειρήγλα γυναικεῖα ταιοῦ-
νια, τὰ γνωστὰ μετὰ τὸ ὄνομα «τα-

κούνια Λουί-Κένες», τὰ λανθάρσε ἡ
μαρκησία Πομπαδούρ, ἡ διάσημη

εἰδωμένη τοῦ Λουδοβίκου 15ου.

Ἐπειδὴ παρ' ὅλη τὴν ὡμορφίαν τῆς

εἶχε πολὺ κοντὸ ἀνάστημα.

Τὶς μακρὲς φούστες μετὰ τὴ με-
γάλῃ σκέρᾳ, τὶς ἐπένοησαν μερικὲς

ἀριστοκρατίδες τῆς Αὐλῆς τοῦ Λου-
δοβίκου 14ου, γιὰ νὰ κρύβουν τὰ

πόδια τους πού ἦσαν ὑπερβολικὰ
δυσμορφα.

Τὰ γυναικεῖα περιλάμπα τὰ φο-
ροῦσαν ἡ κυρίες τῆς Αὐλῆς τοῦ

Ἐρρίκου 2ου, γιὰ νὰ μιμήθουν τὴν

βασιλίσσα, ἡ ὁποία τὰ φοροῦσε ἐ-
πειδὴ εἶχε λαμό πολὺ μακρὸν.

λὸς καὶ εὐγενὴς ἄνθρωπος. Ἔτσι
γυνήκαμε τρεῖς ἀγαπημένοι φίλοι
καὶ μονάχα ὁ πρόωρος, ξαφνικὸς
θάνατός τους μᾶς χώρισε παντο-
τεινᾶ... Μὲ λίγα λόγια αὐτὴ εἶνε
ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς μου. Δὲν εἶνε
ὁρσία;

—Ὁρσία!... Τραγικὴ θέλετε
νὰ πῆτε.

—Ὅχι! Ἐγὼ τὴν βόισκω ὁρ-
σία! Γιατὶ ἔξασα νὰ σοῦ προ-
σῆσω πὺς ὁ δεύτερος σύζυγός τῆς
γυναίκας μου ἦταν ὁ Λώρενς
Τσάμπερ, ὁ πατέρας σου...

—Θεέ μου!... Ὄστε, μποροῦ-
σατε νὰ εἰστε σεῖς ὁ πατέρας
μου!

—Ναί, καὶ θὰ ἦσουν τώρα ὁ γιὸς
μου! Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶνε σχε-
δὸν τὸ ἴδιο τώρα; Ἐγὼ σὲ ἀνέ-
θρεψα, φρόντισα γιὰ σένα, μόνον
πού ἴσως δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ
σε συμβουλευῶ σὰν ἀληθινὸς πατέ-
ρας...

—Ὦ! Μὴν τὸ λέτε αὐτὸ! Ἐ-
χετε ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ με
θεωρῆτε ὡς γιὸς σας, ὕστερα ἀπὸ
ἄσ' ἀνάστε γιὰ μένα!

—Τότε, παιδί μου, μὴν εἶσαι ἀ-
νόητος!

—Ἀλλὰ... τραύλισε ὁ νέος σα-
στισιμένος, ἡ Βαλέρια θὰ νομῆ
πὺς ὑποχώρησα καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια
μου...

—Ἡ ἀξιοπρέπεια σου θὰ διπλα-
σιασθῇ! Μὴ ξεχνᾶς, Βαλεντίνε,
πὺς μὴ γυναίκα γιὰ νὰ γίνῃ μη-
τέρα ὑποφέρει πολὺ περισσότερο
ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ ἐπομένως ἔχει
δικίον νὰ θέλῃ νὰ χαρῇ πρῶτα δυο-
τοῖα χρόνια, ξεννοιαστὴ καὶ ἐλευ-
θερῇ...

Ὅταν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του,
ὁ Βαλεντίνος ἀνοῖξε τὴν ἐξώπορτα
μετὰ τὸ κλειδί του, καὶ με χτυποῦ-
δι ἀνέβηκε σιγὰ τὶς σκάλες. Ἦ-
ταν μὴ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, τὸ
σπίτι ἦταν βυθισμένον στὸ σκοτάδι,
κανένας ἦχος δὲν ἀκουγόταν. Χλω-
μός, μετὰ μὴν κρυφὴ ἀγωνία μήπως
δὲν βρῇ πειὰ τὴ γυναίκα του στὸ
σπίτι, ὁ Βαλεντίνος μπῆκε στὴν
κρεββατοκάμαρα. Καὶ τὸ δωμάτιο
αὐτὸ ἦταν σκοτεινόν. Οὔτε ἡ ἀνα-
πνοὴ τῆς Βαλέριας δὲν ἀκουγόταν
μέσα στὴν ἀπόλυτὴ ἡσυχία.

—Ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνα-
στέναξε ὁ Βαλεντίνος.

Ὅχι! ἀνοστήθηκε ἡ φωνὴ τῆς
νέας. Γιατὶ με ἔπλησες;

—Δόξα νῆχ ὁ Θεός! Ὄστε εἶ-
σαι ἐδὼ Βαλέρια! Πὺς τοῦμαξα!

—Ἀλλὰ γιατί νὰ μὴν εἶμαι ἐ-
δὼ; Βαλεντίνε, τί ἔπαθες; Γιατὶ
τρομάξες; Ποῦ ἤθελες νὰ εἶμαι;

—Ὅποτε ἡ Βαλέρια, ἐνὺ με σαστι-
σμένο βλέμμα τὸν κύτταξε.

—Σ' ἀγαπῶ τελλὰ, Βαλέρια! εἶπε
ὁ νέος ἀπότομα.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἄπλωσε τὰ
χέρια της καὶ τραβήξε κοντὰ της,
καὶ ψυθύρισε στ' αὐτὸν:

—Ἐλα, ἀγαπημένε μου, καὶ ἐγὼ
σ' ἀγαπῶ τελλὰ, Βαλεντίνε!

Ὅταν ἔφυγε ὁ Βαλεντίνος, ὁ κ.
Λάνσελοτ ἔμεινε ἀκοιμητὸς ὥρα δυ-

μισιμῆς σὲ σκέψεις, κατόπιν ἀσ-
χίσε νὰ θηματίζῃ μέσα στὸ δω-
μάτιο, ἐνὺ μουμουρίζε:

—Δὲν ἤξερα ὡς τώρα, πὺς εἶ-
χα τάλαντο μυθιστοριογράφου!

Διαβόγια, δεύτερος γάμος... ἀφθό-
να ψέμματα! Μὰ τί μποροῦσα νὰ

Περασμένο ἔπ' τὴν εἰρηνεία του ἑνα νέο παλῆγκρι ἀπάντησε, τολαντεύόμε-
ον ἀκούοντα ἀπάνω στὰ κοντὰ πόδια του:

—Τίς φάνουμε νὰ μιλάει ὅταν ἔχουν δικίον.

Ἐνας ψιθύρος ἐπιδοκιμασίας ἔκανε νὰ σαλέθουν τὰ χεῖλη τῶν μουζίκων πού
ἔμειναν ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη κλειστά.

—Σωστὰ μὴντες, Γκρίσοι! φώναξε.

Δὲν ταυριζοῦσε στοὺς κουτούρε νὰ μᾶς προστάζουν!

—Ἀς γυρίσῃ ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἦρθε!

Ἡ γροθὶς σφυγνόντουσαν, τὸ μῖσος ἔκρηψε τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν, ἡ ἀνέ-
σες πῶ γοργὰ θάβωναν τὸν παγυμένον ἄερα.

Ὁ Ζούμπωφ ἔξέτισε τοὺς ἀδελφούς του, ρίχνοντάς τους μιά διαπεραστικὴ μα-
τιά. Ἐκτός ἀπὸ καμμιὰ δεκαπενταετία ἐργατῆς καὶ μερικὸς ἐπιγυγνῆματιες στρα-
τιῶτες, ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν χαμηλώσει τὰ κεφάλια καὶ κροτοῦσαν τὰ τουφέκια
τους με χέρια πλάσφα. Ἄν ἡ σελήνη περπατοῦσαν, τὸ μικρὸν τοῦ στρατεύματος
θὰ λύνε.

Στάθηκε τότε πρὸς τὸ ἔλακτρο πού ἀκοινοῦσε τὸ δικὸν του καὶ μέσα
στὸ ὅποιο κἀνῆλθον ὁ Ἰβάν καὶ ὁ Κορμάς, παλῆγκρι μετὰ ἀδελφούς, κοιμουντοῖ
δοκιμασμένοι. Καθὼς τοὺς ἔγνεψε ὁ ἀρχηγὸς τοὺς σήκωσαν γοδῆματα ἑνα κά-
λυμμα πού σκέπαζε τὴ μέση τοῦ ἀμαξιοῦ τοὺς καὶ ἑνα πολυδάκρυο λαδομένο, λα-
μπρὸ, ἔστρεψε πρὸς τὴν πλάτεια τὸ μικρὸν μαῖον τοῦ στήθους.

Στασιασμένο, μὴ τολμῶντας νὰ καταβῇ, τὸ πλῆθος κύτταξε, ἐνὺ ὁ Ζούμπωφ
πρόσταξε:

—Καθένας στὴν καλύβια του! Θὰ κάμω τὴν ἐπιτάξιν, μόνος μου.

Οἱ μουζικοὶ καταβῆσαν ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπακού-
σουν. Μὰ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ παρῶνταν τὸ στᾶν τοὺς πού τῶνχαν στείλει, θέρπει, ἀ-
λάσει μετὰ τὸν κόπο τοὺς, τοὺς ἰδρωτῆς τοὺς, ἦταν τόσο ἀφάνταστη, ὥστε στραφο-
γύριζαν στὴν θέα τοὺς χωρὶς νὰ φέρουν.

Μιά ὀργή, γεμάτη μυστικὸ ἀναγνώρισμα, ἔκανε τὸν Ζούμπωφ νὰ τρέμῃ. Καὶ
πρόσταξε:

—Τρέμει, Κορμά!

Ὁ ἐργάτης, χωρὶς νὰ θιασῇ, ἀκούμπησε τὸ χεῖρ του στὴν σκαθόνη. Μερικὰ
κραυγαλίσματα ἀκούστηκαν... Κι' ἑνας τρομερὸς πανικὸς σκούπισε τὴν πλάτεια.

Μὰ ὁ Κορμάς, παρ' ὅσο τὸ φάσμα τοῦ καὶ τὴν περιφρόνησι τοῦ πρὸς τοὺς
μουζίκους, δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ρίξῃ ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ σάκκα, πού μὴρμηκιάζε
σὲ λίγων θημάτων ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν. Εἶχε σκεπασθῇ πᾶνω ἀπ' τὰ κεφάλια.

Αὐτὸς ὁ διαταγὸς τοῦ ἔκανε τὸν Ζούμπωφ νὰ φροδῇ.

Ἀρπάξε τὸν περιστροφὸν τοῦ καὶ τὸ δέξιασε ἀπάνω στοὺς μουζίκους πού σκρό-
πιζαν. Ἐνας χωρικὸς ξεφώνισε μετὰ τὸ μπράτσο σπασμένο. Ἐνας ἄλλος λύνει
στὰ δυὸ χτυπημένους στὴν κοιλιά. Κραυγὲς ἀκούστηκαν. Αὐτοὶ πού δὲν εἶχαν πη-
γυθῇ, φώναζαν πῶ δυνατὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους:

Δολοφόντοι!

—Ἄποτες!

—Ὁ κερραυδὸς τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς χτυπήσῃ!

Ἡ διαπεραστικὴς φωνὴ τῶν γυναικῶν ὑπερβυδόντουσαν σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὁ-
χλόην.

Μὰ ἑνα οὐράλισμα ζώου σκέπασε τὸ θόρυβο. Στὴ μέση τῆς πλάτειας, στρι-
φογύριξε ἑνα σκυλὶ, χτυπημένο θανάτῳ.

Κι' ὅταν οἱ μουζικοὶ σκορπίστηκαν, δὲν ἔμεινε πειὰ μὴν στὰν ὅλον τοῦ
Ζούμπωφ, παρὰ ἑνα δυστυχισμένο σκυλῆκα μετὰ τὰ πόδια ἀλύγιστα πού ὄφνε νὰ
φύγῃ ἀπ' τὸν ῥυγχὸς τοῦ δὸν ζῶν τοῦ ἀπόμενε.

Τότε ὁ Ζούμπωφ διέλεξε, ἀνέμεσα στοὺς ἐρρωμένους φρουρούς, αὐτοὺς στοὺς
ὁποίους εἶχε μεγαλύτερη ἐμπιστοσύνη καὶ τοὺς ἔπρεπε μὲτ' αὐτὸν πρὸς τὴν καλύ-
βια, ἀπὸ πρὸν γινόμενης φωνῆς στὸν Κορμά μετὰ τρόπο πού ν' ἀκούσθῃ ἀπ' ὅλους:

—Μὲ τὴν πρώτη ὑποπτικὴ κίνησι, ρίξε.

Ἡ ἔρευνα ἔγνε μεθοδική. Ὅλες ἡ καλύβες κέχθηκαν ἡ μιά κατόπιν τῆς ἄλ-
λης. Ἐπειδὴ οἱ μουζικοὶ ἀργόσαν ν' ἀνοίξουν, οἱ στρατιῶτες παραβῆλιναν τὶς πόρ-
τες, χτυπώντας τες μετὰ τὶς μπόστες τους καὶ τοὺς ὑποκοπνόντους τῶν, ἔπαρναν τὸ
στᾶν καὶ τὸ σῶμαξαν στὴν πλάτεια.

Ὁ Ζούμπωφ στεκόταν στὴν εἰσοδὸν κάθε καλύβας καὶ τὴν μῆτιν τοῦ ἀνέκα-
ζαν τοὺς συντρόφους τοῦ νὰ εἶνε σκλήροι. Ἡ φλόγα τοὺς πού καρφωνόταν ἀπάνω
τους, σκόρπησε τὸν οἶκτο πού οἱ παλῆγκρι αὐτοὶ χωρικοὶ θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ νοιά-
σουν γι' ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων καταβῆλιναν καὶ τὸν πόνον καὶ τὴν ἀναισθησία.
Μιά μονάχα ἐπιθυμία εἶχε τώρα: Νὰ τελεῖανον τὸν γρηγορότερον αὐτὴ τὴν φρικτὴ
βουλεύει. Ἡ κινήσις τοὺς γινόντουσαν ἀνυπόμονες, κτηνώδεις. Γιὰ νὰ θροῦν μιά
δικαιολογία νὰ χτυπήσουν, ἐπὶ τῶνδε, προκαλοῦσαν τὴν ἀντίστασι. Σὲ λίγους,
θλαστήμας καὶ θῆνη ἀντηγόσαν ἀπὸ τὶς καλύβες. Κι' ὁ Ζούμπωφ, με λόγια,
μετὰ γυνήματα, ἐπέβη τὸ κτηνώδες ἐνστικτο πού ἐμπνέει τόσο γρήγορα σ' ἀπὸλοι-
κά τῶνδε, γιὰτὶ ἔνοιωθε ὅτι μετὰ κάθε κτηνώδεια τοὺς οἱ στρατιῶτες ἔβεναν πε-
ρισσότερον τὴν τύχην τοὺς μετὰ τὴν δικήν του.

Ἐνας μόνον ἀνθρώπος ἀντιστεκόταν σ' αὐτὴ τὴν τεχνικὴν μανία, ποῦλοιαζε μετὰ
μυχανική. Ἦταν ἑνα νεαρότατο παλῆγκρι, ὁ Βασίλης, τόσο κοντὸς στὸ μπόι,
πού οἱ οὐντροφοὶ τοῦ τὸν ἔλεγον ν' αἶν καὶ πού κρατοῦσε τὸ τουφέκι του ὅπως
θὰ κρατοῦσε ἑνα δρεπάνι ἡ μιά δικέλιδα. Μιά ἐξασκημένη γλῶσσα κοινοῦσε μέσα
στὶς κόλφες τῶν ματιῶν του. Ὁ θρόνος τῶν χτυπημένων καὶ τῶν στεναγμῶν,
τὸν ἔκανε νὰ μορφαῖ. Τοῦ κάκου ὁ Ζούμπωφ τὸν μαστίνωνε μετὰ σαρκασμοῦ καὶ
με θροισίαι. Ἐκεῖνος περιωριζόταν νὰ σκιδῇ τὴν ραχὴν τοῦ μ' ἐγκαρτερίσῃ.

Ἦρθε μάλιστ' αὐτὴν πού ὁ Ζούμπωφ λῆγ' ἔλπε νὰ τὸν χτυπήσῃ.
Ε

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

“ΚΥΡΙΕ, ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΤΕ ΜΕ !...”

γραφικής Έταρίας, ο κ. Γκιερρόν, έδειχνε τις μεγάλες έγκυρότητες των έργοστασίων του.

Ο Ραφαέλ ντε Φερτάνς, με την έλπίδα να ξεφύγει, επέταχυνε το βήμα του, αλλά ο διευθυντής τον φώναζε :

—Ελάτε, αγαπητέ Φερτάνς, να κάνετε τη γνωριμία μερικών Άμερικανών θαυμαστών σας. Είναι ο κ. Μπάλινγκτον, ο μεγάλος διευθυντής της Νέας Υόρκης, και η κόρη του, η μίς Άραμπέλα Μπάλινγκτον, η οποία έχει ξετρελλαθεί μαζί σας !...

Ο Φερτάνς υποκλίθηκε βαθεία και χαϊρώθηκε.

Η μίς Άραμπέλα, μια πολύ χαριτωμένη νέα, ήταν μόλις είκοσι χρόνων, ήλιοκαμένη, υψηλή και καλοσχηματισμένη με μάτια όμοια κι' έξινα. Μιλούσε καλά τα γαλλικά με μια έλαφρά ξενική προφορά, γεμάτη χάρι κι' αφέλεια. Αμέσως άρχισε να εμπιστευτεί στον νέο τις σκέψεις της, και τις ιδέες της :

—Ξέρετε, μίστερ ντε Φερτάνς, είνε καιρός τώρα που σας θαυμάζω. Η συμπαινώτισσέ μου έχουν τη φωτογραφία σας στην κιάρα τους. 'Α ! τι θαυμάσιος πού είστε στο ε' Ερωσ και θάνατος με τη στολή του αξιωματικού τών Ουσσάρων...

Ο Φερτάνς ήταν συνθησιμένος στα κομπλιμέντα και στο θαυμασμό των γυναικών, ώστε τα λόγια της νέας δεν τον έκαναν εντύπωση. Ότε τον τραβούσε εξαιρετικά η νεαρή αυτή Άμερικανίς.

Γι' αυτό σε λίγο χαϊρώθηκε τους ξένους με την πρόφασι πώς ήταν καλεσμένος σε γένια. 'Αλλά, όταν βγήκε από το έργοστάσιο με το ιδιόκτητο αυτοκίνητό του, η μίς Άραμπέλα τον περίμενε στην είσοδο και τον σταμάτησε.

—Ο πατέρας μου, σύμφωνα με την παράκλησή μου, επέστρεψε μόνος του στο Παρίσι με το αυτοκίνητό του. Θα μου κάνετε, πιστέψω, τη χάρι να με συνοδεύετε ως το ξενοδοχείο το «Κοντινάντ».

—'Αλλά, δεσποινίς, διόλου... λυπούμαι ! είπε ο νέος νευριασμένος.

—Ω ! δεν θα καθυστερήσετε καθόλου... Περγώνοντας με αφήνετε στην πόρτα του ξενοδοχείου, έπαινε η νέα.

Ο Ραφαέλ με τη σκέψη πώς πιθανόν ο κύριος Μπάλινγκτον ήταν κανένας από τους μετόχους της Έταρίας και φίλος του Γκιερρόν, δεν τόλμησε να αρνηθεί. Η νέα μπήκε, στο αυτοκίνητο και κάθισε κοντά του.

Επί αρκετή ώρα, οι δύο νέοι δεν μιλούσαν. Ο Ραφαέλ προσποιόταν πως ήταν απασχολημένος με τη διεύθυνση της μηχανής. Τέλος η νέα δεν βόσταξε περισσότερο κι' άρχισε να λέει :

—Τι εύτυχης πού είμαι γιατί σας γνώρισα ! Αυτή η διαδρομή, που κάνω μόνη μου μαζί σας είνε ένα όνειρό μου πού, επί τέλους, πραγματοποιήθηκε !

—'Αλλά γιατί τόση έπαθυία να με γνωρίσετε ;

—Γιατί είστε όμοιος, και γιατί παίζετε στον κινηματογράφο... απάντησε η νέα με αφέλεια και κατόπιν πρόσθεσε. Πόσες γυναίκες θα έχετε γνωρίσει ;

—Όχι και πολλές ! απάντησε ο νέος αψηφισμένος.

—Ω ! τον ψεύτη ! φώναξε η νέα. Τότε γιατί δεν παντρεύεστε ;

Ο Φερτάνς γέλασε ειρωνικά. Μήπως μπορούσε ν' άνιξη σε μια γυναίκα αποκλειστικώς, αυτός που χιλιάδες γυναίκες τον προσκυνούσαν κάθε βράδυ μπροστά στην δόνη, σ' όλες τις άκρες της γής !

—Εγώ, εξακολούθησε η Άραμπέλα, λατρεύω τον κινηματογράφο. Αν θέλατε να με παντρευήτε, θ' αντιμετώπιζα εύχαρις τους δλους τους κινδύνους !...

—Γρήγορα θα μετανοήνατε... —Νομίζετε ;

—Ε, λοιπόν, παντρεύεστε ;

—Να της πής πώς έφυγα για ταξίδι ! είπε ο νέος νευριασμένος. Τρενθήτε με και θα ιδείτε. Έχω προβάει ένα εκατομμύριο δολάρια. Ο πατέρας δεν μου αρνείται τίποτε !

Ο Ραφαέλ δεν απάντησε. Είχαν φθάσει πια μπροστά στο ξενοδοχείο και, καθώς η νέα κατέβαινε από το αυτοκίνητο, νότισε : —Λοιπόν δεν μου απαντήσατε, να ή δχι ;

—Να της πής πώς έφυγα για ταξίδι ! είπε ο νέος νευριασμένος.

Τρενθήτε με και θα ιδείτε. Έχω προβάει ένα εκατομμύριο δολάρια. Ο πατέρας δεν μου αρνείται τίποτε !

Ο Ραφαέλ δεν απάντησε. Είχαν φθάσει πια μπροστά στο ξενοδοχείο και, καθώς η νέα κατέβαινε από το αυτοκίνητο, νότισε :

—Λοιπόν δεν μου απαντήσατε, να ή δχι ;

—Τι παιδί πού είστε ! Σκεφθήτε και φανίτε φρόνιμη. Χαίρετε, μίς Άραμπέλα Μπάλινγκτον !

Προτού απομακρυνθεί, η νέα έσφιξε το χέρι του νέου και αποφασιστικά, με σταθερά φωνή, ενώ τον κύτταζε κατάματα, είπε :

—Άξιο το πρωί θα ζητήσω την απάντησή σας, τηλεφωνικώς. Αν θέλετε, ζητήσατε πληροφορίας για μένα από τον κ. Γκιερρόν.

Κατά τη διάρκεια της βραδείας ο Ραφαέλ ντε Φερτάνς, θυμήθηκε με δυό φορές την τολμηρή νέα με την αφελή πρότασή της και κατόπιν την έλασε. 'Αλλά την επομένη το πρωί, την ώρα που προγεμνιζόταν, του τη θύμισε ο υπηρέτης του, όταν τον άνηγγειλε πώς η μίς Μπάλινγκτον τον ζητούσε στο τηλέφωνο.

Ο γόης της δόνης, απάντησε ανυπόμονα :

—Να της πής πώς έφυγα για ταξίδι !

Ο Ραφαέλ δεν άκουσε πια να γίνεται λόγος για την Άραμπέλα Μπάλινγκτον. Τρεις μήνες κατόπιν έλαβε μια ευχτήριο κάρτα της για τα Χριστούγεννα. Έγραφε από το Λονδίνο. Από ευγένεια της απάντησε. Η ζωή εξακολούθησε ή ίδια πάντοτε. Έργασία, ταξίδια, γλέντια ! "Όλο το μεγαλείο κι' η αθλιότητα μιας λαμπρής καριέρας. Μίσση, δημοσιότητα, κουραστικές επαναλήψεις αποτυχημένων ταινιών, έρωτες έφημεροι, πλήξεις, ή ίδια ζωή πού επαναλαμβάνεται καθημερινώς. Κι' ο καιρός περνάει, λίγες άστρες τριέχες φάνηκαν στους κροτάφους του, κι' η καρδιά του γόητος πού δεν ένοιωσε κανένα βαθύτερο αίσθημα να τη κάνει να χτυπά πιο δυνατά, άρχισε κι' αυτή να γηράσκει.

Και τότε, χωρίς να ξέρη κι' αυτός γιατί, ο Ραφαέλ άρχισε να θυμάται τη μικρούλα Άμερικανίδα, η οποία κάποτε με την αφέλεια των είκοσι χρόνων της, του είχε προσφερθεί.

Τέλος δεν βόσταξε πια, και μια μέρα ζήτησε να μάθει από τον κ. Γκιερρόν τι είχε απογίνει η μίς Άραμπέλα. 'Αλλά κι' αυτός δεν ήξερε τίποτε σχετικώς. Ο κ. Μπάλινγκτον είχε φύγει από τη Νέα Υόρκη και ταξίδευε χρόνια τώρα. Τότε ο Ραφαέλ έγραψε στο ξενοδοχείο, στο Λονδίνο, από το οποίο η Άραμπέλα του είχε γράψει κάποτε. 'Αλλά ούτ' εκεί γνώριζαν την διεύθυνσή της. Κι' ο Ραφαέλ αποκαρδιωμένος έπαψε πια να την αναζητεί. Η απογοήτευσή είχε κάνει το πρόσωπό του να πάρη μια έκφραση μεταβολής κι' αυτό του έδωσε ένα νέο γόητρο.

Η άφημεριδής έγραφαν πώς αγαπούσε μια περιγίαισα, ότι είχε μάλιστα αποκτήσει μαζί της ένα παιδί, το οποίο μάλιστα με έλαρα μυστικότητας. Οι φίλοι του πάλι έλεγαν πώς ζούσε με μια από τις παλινές αγάπες του. Και κανείς δεν μπορούσε να φαντασθεί πόσο ένοιωθε τη μοναξιά του, τώρα που γεροντούσε.

Ο Ραφαέλ ήταε σαραντάχρης πια. Άλλοι νεότεροι κινηματογραφικοί άστέρες τον είχαν παραγκωνίσει. Η φωτογραφία του, πού άλλοτε γινότανταν ανάρπαστες, τώρα σπάνιζαν.

Μια μέρα, βαρυστημένος, ο Ραφαέλ έφυγε για την Κιανή Άκτι. —Θά φύγω ! Θά πάω να ξεκουραστώ ! είπε στους φίλους του.

Ήταν χειμώνας. Από το ξενοδοχείο της Νίκαιας, όπου κατοικούσε, ο καλλιτέχνης κύτταζε ώρες δολιχρές τη θάλασσα και θυμόταν την Άραμπέλα !...

—Αδύνατο, περπατούσε στον παραλιακό δρόμο, με την ψυχρή γεμάτη από θλιβερές σκέψεις.

Κάποτε μπήκε στο Καζίνο, πλησίασε μηχανικά ένα από τα τραπέζια του μακαρά κι' έπαιξε. Έγασε χίλια πεντακάσια φράγκα κι' απομακρύνθηκε. 'Αλλά ξαφνικά στάθηκε ακίνητος. Σ' ένα από τα τραπέζια του παιχνιδιού είχε διακρίνει την Άραμπέλα Μπάλινγκτον. Ήταν ώραότερη από ποτέ. Διατηρούσε την ίδια λεπτότητα, αλλά το σώμα της ήταν σχηματισμένο, είχε χάσει την παιδική ατέλεια. Τα μάτια της διατηρούσαν το ίδιο ευθύμο βλέμμα μόνο που καμιά φορά το βλέμμα της γινόταν μονομιάς σοβαρό.

Με ψυχραιμία, μηχανικά, η Άραμπέλα έπαιξε χωρίς πάθος, σαν μια γυναίκα πού τίποτε δεν την συγκινεί. Ο «εγκρουπέρ» άδωνε μπροστά του τις μάρες των δεκά χιλιάδων φράγκων, χωρίς ή έλαχιστή σύστασις του προσώπου της να φανερώση ταράχη.

Ξαφνικά, τα μάτια της ανίσχυσαν το έπιμονο βλέμμα του Ραφαέλ. Τον αναγνώρισε αμέσως, αλλά δεν έδειξε ούτε με την παραμικρή κίνησι πώς είχε αναγνωρίσει την παρουσία του. Με την ίδια ά-

—Να της πής πώς έφυγα για ταξίδι ! είπε ο νέος νευριασμένος.

Τρενθήτε με και θα ιδείτε. Έχω προβάει ένα εκατομμύριο δολάρια. Ο πατέρας δεν μου αρνείται τίποτε !

Ο Ραφαέλ δεν απάντησε. Είχαν φθάσει πια μπροστά στο ξενοδοχείο και, καθώς η νέα κατέβαινε από το αυτοκίνητο, νότισε :

—Λοιπόν δεν μου απαντήσατε, να ή δχι ;

πάθεια, εξακολούθησε να παίζει... Φοβερά ταραγμένος ο Ραφαέλ σωριάστηκε στην πρώτη πολυθρόνα πού βρέθηκε κοντά του. Μισή ώρα πέρασε, ίσως και περισσότερο, χωρίς ν' αντιλαμβάνεται τί γινόταν τριγύρω του.

Νόμιζε πώς τον τύλιγε ένα πυκνό σύννεφο. Ήταν βέβαιος πώς σε λίγο η Άραμπέλα θα πήγαινε κοντά του. Κι' αυτός την περίμενε με λαχτάρα, σαν τον πληγωμένο πού νοιάζει πώς δεν γλυτώνει τον θάνατο.

Τέλος η Άραμπέλα φάνηκε. Το περιπόνημά της ήταν ήρεμο, άφελές.

—Καλημέρα, κύριε ντε Φερτάνς. Πώς είστε ;

Από τον άδύφορο, ήσυχο τόνο της φωνής της, ο Ραφαέλ κατάλαβε πώς το παρελθόν είχε σβήσει οριστικώς. Ταπεινωμένος, πονεμένα, μη ξέροντας τί να πη, τραύισε :

—Δεν αλλάζατε διόλου !

—Σας είχαριστώ ! απάντησε έκπληκτος η Άραμπέλα, πού τον έκανε να πονέσει.

Άλλά ο Ραφαέλ ήθελε να μάθει περισσότερες λεπτομέρειες της ζωής της.

—Παντρεύεστε, είπε η νέα.

Πάνε πέντε χρόνια τώρα. Ίσως μάλιστα να γνωρίζετε τον άνδρα μου...

—Τον άνδρα σας... επανέλαβε ο Ραφαέλ, ασπασμένος.

—Ναι, είνε ένας Άγγλος. Ο σερ Ρόναλντ Λή, της «Μετροπόλεϊ» των Κόμπανς.

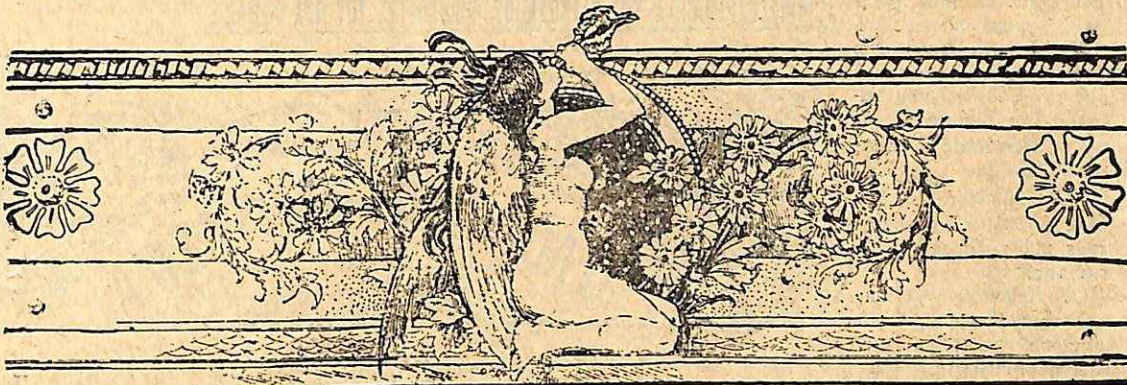
Νεώτατος κι' όμοιος, ο σερ Ρόναλντ Λή ήταν ένας από τους Άγγλους βασιλείς του σιδήρου. Η περιουσία του ήταν ανυπολόγιστος. Σιωπηλός ο Ραφαέλ ντε Φερτάνς την κύτταζε. Τέλος η Άραμπέλα διέκοψε τη σιωπή.

—Φεύγω, καλέ μου φίλε, πηγαίνο να δοκιμάσω πάλι τη τύχη μου. Ένω η νέα απομακρύνόταν, ο καλλιτέχνης νόμιζε πώς δολιχρό το οικοδόμημα του Καζίνο θα γκρεμιζόταν βρόνχο του ! Σηκώθηκε άργα και βγήκε από την αίθουσα...

Την επομένη, ο Ραφαέλ επέστρεψε στο Παρίσι. Το παράξενο ήταν πώς ένοιωθε τον εαυτό του ξελαφρυνμένο, σαν να είχε φύγει ένα βάρος από την καρδιά του. Από τότε ούτε ζήτησε πια να συναντήσει την Άραμπέλα. Με αφάνταστη αποφασιστικότητα άρχισε πάλι να εργάζεται και να διεκδικεί τα προτεία μπροστά στα έκτυπλικά φώτα του «Σπούντι».

Εξακολούθησε να παίζει τους νεανικούς ούλους. Άλλάξε μάλιστα τον τρόπο του, στο παίξιμό του. Οι φίλοι του, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν κι' έγω, αναγορεύουν πώς ο Ραφαέλ ντε Φερτάνς ξανάβησε κατά δέκα χρόνια !

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απόλυτους Ικανοποιητικές τιμές παιδικά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δολικληρές βιβλιοθήκες. Γράψατε : «Οικογένεια», Λέκκα 7, Αθήνα.

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΑ ΤΕΡΑΤΑ

Ποιοι άνθρωποι είνε πραγματικώς άγριοι. Οι 9 πρώτοι άνθρωποι του Τυρέλου και της Έλβετίας. Ο Έλβετος Πέτρος Χάμελ πού έγινε δημόσιος δέσας. Ένα ανθρωπόμορφο θηρίο. Όπου το τέρας σπάει τα δεσμά του. Η εξέγερσις των περιέργων αυτών φαινομένων, κτλ.

Οι επιστήμονες, κι' όταν μιλούσαν για τους ιδιαιτερείς της Άμερικανίας και της Πολωνίας, δεν τους ονομάζουν ποτέ άγριους.

Άγριους τους αποκαλεί μονάχα το πολύ κοινό. Τους ονομάζει δέ έτσι, γιατί την εποχή κατά την οποία τα απομακρυνόμενα αυτά μέλη του κόσμου δεν ήσαν άνομη προσία, παρά σε έλαχίστους μόνον εξερευνητές, ήταν πολύ φυσικό ή θεά των ιδανών πού κατοικούσαν σ' αυτά, ανθρώπων έντελως διαφορετικών από μας, να προκαλή μια έντύπωση αγριότητας. Τώρα όμως πού και ή πιο άπομεινέ νομής της γής έχουν εξερευνηθεί λεπτομερέστατα, και πού χάρις στα άφθονα μέσα της συγκοινωνίας τα ταξίδια σε όλα τα μέρη του κόσμου είνε εύκολώτατα, ή αντίληψή μας περί των άνομων άγριών έρχουν αλλάζει έντελως.

Κι' αυτό γιατί έχει άποδειχθεί, ότι και οι πιο πρωτόγονοι λαοί άκόμη έχουν περάσει σε καλύτερες ή νεώτερες εποχές ένα στάδιο πολιτισμού, και ότι ή τωρινή κατάσταση των δεν είνε παρά μια παρακμή φυσική, πράγμα πού συμβαίνει άλλοτε σε όλους τους λαούς.

Αντίθετα προς τους άγριους αυτούς, καμιά φορά συναντούμε και στους πιο πολιτισμένους λαούς άκόμη, ανθρώπους πού μπορούν με όλη τη σημασία της λέξεως να χαρακτηρισθούν ως άγριοι.

Στο Τυρόλο έφαρνα, και σε πολλές επαρχίες της Έλβετίας, σε χωριά πού πάντως, μπορεί κανείς να συναντήσει συχνά άνομα πλάσματα, πού είνε τόσο καθυστερημένα σωματικώς και διανοητικώς, ώστε ν' αναρωτιέται κανένας μήπως είνε υπολείμματα μιας φυλής άγριών, ή οποία είχε ζητήσει άλλοτε σ' αυτά τα μέρη. Ένας Έλβετος σφόδρα ισχυρίζεται ότι οι άγριοι αυτοί χωριάζονται μάλιστα τόσο πολύ αναμεταξύ τους, ώστε μπορούν να μάς δώσουν τα στοιχεία για να φανταστούμε τη σύστασι της φυλής, στην οποία άνήκαν, και πού έχει τώρα εξαφανιστεί.

Ένας άπ' αυτούς ήταν και ο περιήρημος Πέτρος Χάμελ, πού έζησε κατά την 18η εκατονταετηρίδα. Ο Έλβετος αυτός βρέθηκε σε ηλικία 13 ετών από έναν χωριάτη, την ώρα πού έτρεχε έντελως γυμνός μέσα στα χωράφια. Είνε πολύ άνεπτυγμένη την άκοή, αλλά δεν μπορούσε να μιλήσει. Είχε κινήσει στην έποχή του, την περιέργεια όλου του κόσμου, και τον πήγαν άκόμη και στον βασιλέα Γεώργιο του Άννοβόρου, και στο Λονδίνο. Έζησε 73 χρόνια, και δεν κατόρθωσε στο διάστημα αυτό να μάθει ούτε μια λέξη !

Επίσης ένας άλλος άγριος, πού ζή στην εποχή μας, είνε ο Άλέξανδρος Άσκόλ, άπ' το Άμπον, και δεν μπορεί ούτε να μιλήσει, ούτε να καταλάβη όσα του λένε.

Το περίεργο είνε, ότι και οι γονείς και τα άδελφια του άγριανθρώπου αυτού είνε έντελως ήγειυς και φυσιολογικοί άνθρωποι.

Αυτοί οι δυο πού αναφέρουμε, δεν και διανοητικώς ήσαν όμοιοι με τα άγρια θηρία, όστόσο σωματικώς δεν διέφεραν και πολύ από τους άλλους ανθρώπους.

Ένας άλλος όμως άγριος, ο παθιανθρώπος της νήσου Βόρνεο, έχει κι' έσωτερικώς την εμφάνισι άγριού ζώου. Αυτός είνε σήμερα δώδεκα ετών, έχει τριέχες σε όλο του το σώμα, τα αυτιά του είνε πελώρια κι' εξαιρετικά εκκίνητα, κι' έχει πολύ άνεπτυγμένη την όσφρησι και την άκοή του. Επίσης είνε εκκίνητος σαν πίθηκος.

Πώς εξηγούνται τα φαινόμενα αυτά ;

Οι περισσότεροι επιστήμονες διατείνονται ότι ή άγρια κατάσταση αυτών των ανθρώπων οφείλεται σε άσθένεια ή σε έλλειψη ανάπτυξης του θυροειδούς αδένος. Στους τόπους δέ πού παρατηρούνται αυτά τα φαινόμενα, έχει εξετασθεί το νερό κι' έχει άποδειχθεί ότι περιέχει έλάχιστο ιώδιο, πού είνε απαραίτητο για την ανάπτυξη αυτού του αδένος.

Έτσι, οι άγριοι αυτοί άνθρωποι δεν είνε τίποτε άλλο παρά άξιο λυπητοί άρρωστοι. Κι' ως έδώ μέν, τα πράγματα πάνε καλά. Τι να πει κανείς, όταν άκούει, ότι δέκα κατώρθωσε να λυθεί, και τότε άρχισε να τρέχει μονοκροτώντας άγρια στους δρόμους του χωριού του, και να επιτίθεται έναντιον των χωρικών. Στο τέλος κατόρθωσαν να τον πιάσουν, και άφου τον έπέβαλαν σε ιατρική εξέταση, τον έστελιν στη Βουδαπέστη. Έτσι έή άκοή. Περισσότερα με τα τέσσερα, τριέρι δ, τι του πέσει στα χέρια—φυσικά, και έσα ξανά άκόμη—

Όταν δηλαδή βρεθεί ο τρόπος, χωρίς στον οποίο θα μπορούμε να δώσουμε στον άδενά αυτόν την ανάπτυξη πού θέλουμε, τότε θα ιδούμε τα σωλιά να μιλούν δυό-τρείς ξένες γλώσσες, και τις γάτες μας να συγκρίβουν το σπύτι !...

Μη χειρότερα...

Μη χειρότερα...

θόρυβο που έκαναν ή δυο κόρες μπαίνοντας μέσα, φώναξε με φωνή πνιγμένη από την αγωνία.

— Όχι ! όχι ! είν' αδύνατο ! μια μητέρα δεν μπορεί να διαλέξει ανάμεσα στα παιδιά της ! Διπλήτητε με ! Μου συντριβετε την καρδιά.

Η Ζωακίνα την έσφιξε στην αγκαλιά της, ψιθυρίζοντας της τρυφερά :

— Μητέρα μου ! Μητέρα μου !

— Ώ ! Έκανε η ντόνα Μέντσια παλεύοντας με τη φρόνη του έρι-άλτη. Δεν πς άκουσε πού μου λένε : Μητέρα μου ! Μητέρα μου ! κ' η δυο... Ώ !... ω !..

— Κυρία... ελπε η Λίλιας με τη σειρά της.

Τα βλέφαρα της ντόνας Μέντσιας μαζεψήκαν κ' έκλεισαν, α-φθονος ιδρώτας έτρεχε στους κορ-τάφους της και όλο το δύνάτο, το δυστυχισμένο κορμί της έτοιμε σπασμοδικά. Ήταν το ξύπνημα.

Ξανόνοιζε τα μάτια της πού ά-μέσως έδειξαν μια παθητική χαρά στο αντίκρουσμα των δυο κοριτσιών και γέμισαν δάκρυα.

— Λευκή ! Πολυαγαπημένη μου Λευκή ! ψιθύρισε ρίχνοντας τα δυο ψυχρά χέρια της γύρω από το λαιμό της Λίλιας. Έον ήσουν εκείνη πού ήθελεν να σέ πάρουν πρώτη.

— Καλή μου μητέρα, της είπε σιγά-σιγά η Ζωακίνα, ξιπνήστε.

— Ξιπνήστε, κυρία, είπε πιο σιγά η Λίλιας.

Μια αναπνοή πέρασε όλο το κορμί της ντόνας Μέντσιας.

— Δεν έχω λοιπόν ξιπνήσει ακόμα ! ; έρωταίσε.

Η Ζωακίνα γέμισε το μέτωπό της φιλήματα, ενώ η Λίλιας έξε-στασαν τα χέρια της μέσα στα χεί-λη της. Έξαφνα τραβήχτηκε πίσω απότομα. Σκέπασε με τα δυο χέ-ρια της το πρόσωπό της κ' ένας ολοθυγός ξέσπασε το στήθος της.

— Η Λευκή ! είπε, κατάρβαθα στενάζοντας. Ώ, είνε τόσος καρδός πού η Λευκή έχει πεθάνει...

Δέν μίλησε πια. Έμεινε μερι-κός στιγμές έτσι άκίνητη και σάν θυσιάζομένη μέσα στην οδμή της.

Η δυο νέες, σεβόμενες τον ψι-χυκό αυτό σπαργμό της μαρκησί-ας, έμειναν άφωνες σάν κ' αυτήν. Πέρασαν δυο-τρία λεπτά κ' η ντό-να Μέντσια άρπασε να πέσουν τα χέρια της από το πρόσωπό της, στο όποιο μολοντί τώρα προσπαθούσε να χαμογελήσει, στάλασαν ακόμα δάκρυα.

Η μαρκησία ήτανε πολύ άλλαγ-μένη. Έμειναν πού την γνώριζαν σάν πύργο των Γιουαντελούς την ήμερα του τραγικού έκείνου γάμου, όπου η επιβίωση προσεγγίζει διαδέ-χτηκε από χαοτικές γαυήλια έμ-βαπτοία, δέν θα υπολόγιζαν τώρα, να την αναγνωρίσουν. Όστόσο τα συντηρημένα της χαρακτηριστικά διατηρούσαν ακόμα την άνωροιά της-περίφρανης και γλυκειάς ελαφρό-σεως των.

Με την βοήθεια της Ζωακίνας, ή όποια την έβλεπε γλυκά, άναση-κόθηκε στο κορβότι της. Η Λί-λιας στεκόταν λίγο παράμερα κρα-τώντας το χέρι της στην καρδιά της. Η μαρκησία την έβλεπε κον-της κ' έφερε το μέτωπό της στα χείλη της.

— Δέν ήλπιε να σ' αγαπή τό-σο, παιδί μου, της είπε. Κανείς

σάν κόσμο δέν με κάνει να χύνω τόσα δάκρυα, δσα εσύ.

— Και στην καρδιά μουάει με την πολυαγαπημένη μου Λευκή, έ-πε η Ζωακίνα για να την υπερα-σπαστεί.

Όστόσο ήξερε ότι η Λίλιας δέν είχε ανάγκη να την υπερασπιστεί κανείς στη ντόνα Μέντσια. Μα σ' (αυτό το άλλοκοτο πλάσμα κρυβόταν μια υπέροστη καλωσύνη. Κανείς δέν ήξερε ακόμα όλο το βάθος της ψυχής της Ζωακίνας.

Η ντόνα Μέντσια είχε στηρίξει τα δυο χέρια της στους ώμους της Λίλιας. Την έκτύπαζε, κλαίγοντας.

— Κάποτε, είπε διατυπώνοντας τη σκέψη της, όταν τα χειμωνιάτικα πρωινά, την ώρα πού ξυπνούσα, κ' η λάμπα ήταν ακόμα άναμμένη, η Λευκή έρχόταν κοντά στο κορβό-τι μου. Έτσι φώτιζαν τότε ή άνταίγιες του φωτός τις φτωχές υποκόλες των μαλλιών της, έτσι τα φώτιζαν ή στεγνές άχτίδες της λάμπας... άκριβώς το ίδιο. Μικρή μου, άσένα δέν θάπρεπε να σ' ά-γαπώ, γιατί αν ο πόνος μου μπο-ρούσε νάχει κάποια παρηγοριά ή παρούσα σου μόνο φτάνει για να τον άναεωνή άδιόκατα.

— Κυρία... έ-κανε να πη ή Λίλιας.

— Σώπα! φώ-ναξε ή μαρ-κησία τραβών-τας την προς αυτή με κίνημα γεμάτο πάθος. Θά μου πης ό-τι δέν θα ξα-νάσθης πια ;

Θέλω να ή-πο-πέρω έτσι, έ-γώ. Είσαι πο-λύ νέα και δέν ξέρεις πια ή με-ρά ύπάρχει με-σα στο μαρτι-ριό μου. Θέλω να σέ βλέπω πάντοτε, Λί-λιας, φτωχό και-δί. Πάντοτε !

Τάξε μου πώς δέν θα μās έγ-καταλείψης και —Μητέρα !... Μητέρα !... ψιθύρισε ή Ζωακίνα.

— Ποτέ, κυρία, άποκρίθηκε ή Λί-λιας, πού έκανε προσπάθειες για να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

Η μαρκησία πήρε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια κ' έφε-ρε το μέτωπό σφιχτά στα χείλη της. Τα μάτια της κοιτούσαν προς τον ούρανό και μια έκσταση την είχε κυριεύσει.

Τα μάτια της Ζωακίνας χαμή-λωσαν κ' ένας πνιγμένος λυγμός ξέφυγε από τα χείλη της.

— Μητέρα !... Μητέρα !...

Η κόρη των Κάμπαλ θα έδινε ό-τι είχε αυτή τη στιγμή για να πάρη από τη μητέρα της ένα τέ-τοιο φίλημα.

Αυτό το φίλημα στην ξένη βά-στηξε παραπολι για μια μητέρα, σ' ένα όποιος το πλεονό στεκόταν ή ίδια της κόρη. Έξαφνα κ' ένα κίνημα ή ντόνα Μέντσια άπόβησε τη Λίλιας και είπε με μια παράξενη ύπαιρσία, πού την προκαλούσε κά-ποια τύχη της :

— Κι' εσύ, Ζωακίνα, δέν ξεχασαι να με φιλήσης ;

Την έβαλε κ' εκάθησε στο κορβό-τι δίπλα της. Άρχισε να την χαϊδεύη, και να τη φιλή, με τα χάρδια της και τα φιλά της τάδινε τώρα με κάποια άσηρημάδα.

— Αγαπημένα μου παιδιά, είπε άνασπώντας σάν να είχε κάνει γοήγορα ένα όρόμο πού την είχε κουράσει, ένα όνειρο, το ίδιο πάν-τοτε, είνε αυτό πού θα με σκοτώ-ση... Μια γυναίκα άγνωστή—Θεέ μου ! τι τρομερό και άστυρό είνε το πρόσωπό της ! — έρχεται σάν βίτνο μου άδυσώπητη σάν τη Μοί-ρα και με προστάζει να διαλέξω μια από τις δυο κόρες μου, τη Λευ-κή ή τη Ζωακίνα... Τη Λευκή τη βλέπω πάντα ζωντανή σ' αυτό μου εό όνειρο, μα βλέπω και τον θάνα-τό να παραμονεύη πίσω από την πόρτα, με χέρι άπειλητικό και ά-χόρταγο έτοιμο ν' άρπάξη μια από τις δυο μου κόρες...

— Ένώ μιλούσε ή μαρκησία το δόντια της χτυπούσαν και τα μαλ-λιά της σαλεύανε στο υέτωπό της.

— Ελπε φριχτό ! είνε φριχτό ! φώναξε σάν να την παρακα-λούσε και στο ξύπνιο της ή οπτασία του όνείρου της.

— Μητέ ρα μου, ελπε ή Ζωακίνα σφίγ-γοντας το χέ-ρι της πού έ-τρεμε άπάνω στην καρδιά της, πρέπει να το ξεχάσης αυ-τό. Τι σημασία μπορεί να έχη ένα όνειρο ;

— Τα όνειρα έρχονται καμ-μιά φορά σάν προηγή σ' α-τα ;... άρχισε να λέη ή ντόνα Μέντσια, μα σ' άπάντησε για να έξοκολου-θήση με μια βαθύτατη πύ-κρα :

— Μια παρηγοριά ύπάρχει σ' αυ-τό. Δέν μπορεί νάνα προημύμια, γιατί δέν μπορώ πια να διαλέξω. Ό Θεός δέν μου έχει άφήσει τό-ρα παρὰ μια μόνο κόρη.

Το κεφάλι της έγειρε από την άπελπισία της. Μέσα στη σιωπή, πού έπακολούθησε, άκούστηκε ή φωνή του γέρο-σταυλίτη Άνδρέα, ή όποιος είχε πλησιάσει και είχε, κρατώντας στα χέρια το καλαβά-κι της Λίλιας :

— Αν μου έπατρέπετε να μιλήσω θα πού μ' όλο τον σεβασμό πού τα-ιριάζει σ' ες κυρίες μου θιέινε πο-λύ ννωστό πώς τα όνειρα πού έλ-πει κανείς μετά τα μεσάνυχτα δέν έχουν καμμία σημασία και δέν υπο-λούν να πούν τίποτε για το μέλ-λον. Εόδεθα άρετά γαλικά στη ξωή μου, δίνοντάς τα για να μου έξηγοήν τα όνειρά μου και κ' όλο, πού τίποτα από δσα μου έπαι-δαν δέν πού συνέβη ός τώρα, εν τούτοις, σ' άσπεύω στα όνειρα... Μά ό ντόν Μανουέλ Σεγγινάλλας πού ήταν ό

πρώτος γιατρός του Πλουσίου Άν-θώπου, τον καιρό πού όλα πήγα-ναν καλά στην Ίσπανία, μου έλε-πε ότι όλοι οι έφιάλτες και τή κακά όνειρα προέρχονται από το στομά-χι, όταν είνε άδειο. Λοιπόν, αν θέ-λετε να κοιμάστε ειρηνικά, πρέπει σ' αποσπάσω άπ' αυτό ένα μέρος για τις προσωπικές ανάγκες του φτωχού δευτέρου σταυλίτη της.

Η Λίλιας, άφού άφογκράστηκε λίγο, έτρεξε προς το δικιά παρά-θυρο, πού έβλεπε στο όρόμο πού διάσχιζε το δύνω. Έπειτα όγρη-κε σάν άκουσε έκώστη και κτύπαξε. Είλε άνα σκοτεινό όγκο πού προ-χρούσε γοργά μέσ' στην νύχτα.

Το φρεγγάρι είχε πια βασίλ-πει, όστόσο αυτή μπορούσε να δια-κρίνη μέσα σάν πύνα σκοτιάς, τη στιγμή πού ό κινούμενος όγκος περνούσε κάτω απ' τις επάλξεις του πύργου, τέσσερις άνθρωποις πού ένα όλιγαριθμό στρατεύματα τους έφεραν άπολωμένους άπάνω σ' ε-φορεία.

Η Λίλιας μπήκε πάλι μέσα και έλεγε στη μαρκησία φιλώντας της το χέρι :

— Κυρία, δέν είστε πια χωρίς φίλους μέσα στο καταφύγιό σας κ' αυτοί πού πέσαν αγνώνουν για το καλό σας. Τώρα θα μου έ-πατρέψετε να φύγω κ' όταν ξανα-γυρίσω ή δοκιμασία σας θα πλη-σιάζουν προς το τέλος τους. Χαί-ρετε.

— Θά μās άφήσης πάλι, Λίλιας ! έλεγε με θλίψη ή μαρκησία. Πάν-τοτε άπουσιες και πάντοτε μυστή-στηρια !

Τράβηξε τη Λίλιας προς το στή-θος της, μα άμέσως στράφηκε ζω-ηρά προς τη Ζωακίνα και της είπε :

— Έον, τουλάχιστον μου μένεις πάντοτε !

— Πάντοτε, μητέρα μου ! άπάν-τησε ή Καμπάλλα πέφτοντας γο-νατιστή μπροστά της.

Όστόσο άκούστηκε τη Λίλιας πού διεθυνότανε προς την πόρτα και ή όποια της είπε καθώς τη γι-λούσε χαριετώντας την :

— Ό Έοκω ντε Σαμπανειλ έί-νε ελεύθερος τώρα, σενόρα, και ή άποστολή σας θα έκτελεσθή.

V

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Κατεβαίνοντας από το άνοιγμα έκείνο, άπ' το όποιο έβγαινε, την ώρα πού βράδαιε, ή στήλη του καπνού, πού είχε σκανδαλίσει τόσο τον Πίτι - Έστάς με την ειδικά της, έφτανε κανείς στα εύρυχωρα ύπόγεια της μονής του Άγίου Φραγκίσκου του Σορ πού χρησίμε-ψαν άλλοτε στους Γκαύρους Καλο-γέροντες την πιο πλούσια τάξη μονα-χών πού ύπήρχε στο βασίλειό της Λεόνης.

Μόλον πού στα μαγεύσεις αυτή διατηρούντο άόλημ ή περισσότεροι από τους φούροντες τον και ή καπνοδόχος των, παρ' όλα τα κυ-κλώπια τζάκια, όπου τόσες φορές είχε παρασκευασθή ή περίφημη έ-κατό λεύγες μαζούκι σούπα του μοναστηριού, εν τούτοις ύπήρχαν πολλές φωτιές άναμμένες άπάνω στο έδαφος του ύπογείου κ' επά-νω άπ' αυτές τρεμάσιες κατασρό-λες έβραζαν, τώρα στηριγμένες έ-πάνω σ' εσπασίλους.

Κομμάτι φυλή δέν είνε δεμένη τόσο έπάνω στα έθιμά της, όσο αυτή ή μυστηριώδης ράτσα των Ρομύ ή των Ρόμων πού τους ά-

πό τη μητέρα της, όταν ή κοι-θέντα τους, ειρηνική και γλυκειά, διακόμπε άξαφνα από ένα όρόμο πού έρχόταν απέξω. Έμιασε σάν το κανονικό κ' ύπόκοφο θόρυβο πού κάνει ένα στρατεύμα όταν βαδίζει, χτυπώντας τη γη με το ίσο του όχημα.

Η Λίλιας, άφού άφογκράστηκε λίγο, έτρεξε προς το δικιά παρά-θυρο, πού έβλεπε στο όρόμο πού διάσχιζε το δύνω. Έπειτα όγρη-κε σάν άκουσε έκώστη και κτύπαξε. Είλε άνα σκοτεινό όγκο πού προ-χρούσε γοργά μέσ' στην νύχτα.

Το φρεγγάρι είχε πια βασίλ-πει, όστόσο αυτή μπορούσε να δια-κρίνη μέσα σάν πύνα σκοτιάς, τη στιγμή πού ό κινούμενος όγκος περνούσε κάτω απ' τις επάλξεις του πύργου, τέσσερις άνθρωποις πού ένα όλιγαριθμό στρατεύματα τους έφεραν άπολωμένους άπάνω σ' ε-φορεία.

Η Λίλιας μπήκε πάλι μέσα και έλεγε στη μαρκησία φιλώντας της το χέρι :

— Κυρία, δέν είστε πια χωρίς φίλους μέσα στο καταφύγιό σας κ' αυτοί πού πέσαν αγνώνουν για το καλό σας. Τώρα θα μου έ-πατρέψετε να φύγω κ' όταν ξανα-γυρίσω ή δοκιμασία σας θα πλη-σιάζουν προς το τέλος τους. Χαί-ρετε.

— Θά μās άφήσης πάλι, Λίλιας ! έλεγε με θλίψη ή μαρκησία. Πάν-τοτε άπουσιες και πάντοτε μυστή-στηρια !

Τράβηξε τη Λίλιας προς το στή-θος της, μα άμέσως στράφηκε ζω-ηρά προς τη Ζωακίνα και της είπε :

— Έον, τουλάχιστον μου μένεις πάντοτε !

— Πάντοτε, μητέρα μου ! άπάν-τησε ή Καμπάλλα πέφτοντας γο-νατιστή μπροστά της.

Όστόσο άκούστηκε τη Λίλιας πού διεθυνότανε προς την πόρτα και ή όποια της είπε καθώς τη γι-λούσε χαριετώντας την :

— Ό Έοκω ντε Σαμπανειλ έί-νε ελεύθερος τώρα, σενόρα, και ή άποστολή σας θα έκτελεσθή.

από τη μητέρα της, όταν ή κοι-θέντα τους, ειρηνική και γλυκειά, διακόμπε άξαφνα από ένα όρόμο πού έρχόταν απέξω. Έμιασε σάν το κανονικό κ' ύπόκοφο θόρυβο πού κάνει ένα στρατεύμα όταν βαδίζει, χτυπώντας τη γη με το ίσο του όχημα.

Η Λίλιας, άφού άφογκράστηκε λίγο, έτρεξε προς το δικιά παρά-θυρο, πού έβλεπε στο όρόμο πού διάσχιζε το δύνω. Έπειτα όγρη-κε σάν άκουσε έκώστη και κτύπαξε. Είλε άνα σκοτεινό όγκο πού προ-χρούσε γοργά μέσ' στην νύχτα.

Το φρεγγάρι είχε πια βασίλ-πει, όστόσο αυτή μπορούσε να δια-κρίνη μέσα σάν πύνα σκοτιάς, τη στιγμή πού ό κινούμενος όγκος περνούσε κάτω απ' τις επάλξεις του πύργου, τέσσερις άνθρωποις πού ένα όλιγαριθμό στρατεύματα τους έφεραν άπολωμένους άπάνω σ' ε-φορεία.

Η Λίλιας μπήκε πάλι μέσα και έλεγε στη μαρκησία φιλώντας της το χέρι :

— Κυρία, δέν είστε πια χωρίς φίλους μέσα στο καταφύγιό σας κ' αυτοί πού πέσαν αγνώνουν για το καλό σας. Τώρα θα μου έ-πατρέψετε να φύγω κ' όταν ξανα-γυρίσω ή δοκιμασία σας θα πλη-σιάζουν προς το τέλος τους. Χαί-ρετε.

— Θά μās άφήσης πάλι, Λίλιας ! έλεγε με θλίψη ή μαρκησία. Πάν-τοτε άπουσιες και πάντοτε μυστή-στηρια !

Τράβηξε τη Λίλιας προς το στή-θος της, μα άμέσως στράφηκε ζω-ηρά προς τη Ζωακίνα και της είπε :

— Έον, τουλάχιστον μου μένεις πάντοτε !

— Πάντοτε, μητέρα μου ! άπάν-τησε ή Καμπάλλα πέφτοντας γο-νατιστή μπροστά της.

Όστόσο άκούστηκε τη Λίλιας πού διεθυνότανε προς την πόρτα και ή όποια της είπε καθώς τη γι-λούσε χαριετώντας την :

— Ό Έοκω ντε Σαμπανειλ έί-νε ελεύθερος τώρα, σενόρα, και ή άποστολή σας θα έκτελεσθή.

από τη μητέρα της, όταν ή κοι-θέντα τους, ειρηνική και γλυκειά, διακόμπε άξαφνα από ένα όρόμο πού έρχόταν απέξω. Έμιασε σάν το κανονικό κ' ύπόκοφο θόρυβο πού κάνει ένα στρατεύμα όταν βαδίζει, χτυπώντας τη γη με το ίσο του όχημα.

Η Λίλιας, άφού άφογκράστηκε λίγο, έτρεξε προς το δικιά παρά-θυρο, πού έβλεπε στο όρόμο πού διάσχιζε το δύνω. Έπειτα όγρη-κε σάν άκουσε έκώστη και κτύπαξε. Είλε άνα σκοτεινό όγκο πού προ-χρούσε γοργά μέσ' στην νύχτα.

Το φρεγγάρι είχε πια βασίλ-πει, όστόσο αυτή μπορούσε να δια-κρίνη μέσα σάν πύνα σκοτιάς, τη στιγμή πού ό κινούμενος όγκος περνούσε κάτω απ' τις επάλξεις του πύργου, τέσσερις άνθρωποις πού ένα όλιγαριθμό στρατεύματα τους έφεραν άπολωμένους άπάνω σ' ε-φορεία.

Η Λίλιας μπήκε πάλι μέσα και έλεγε στη μαρκησία φιλώντας της το χέρι :

— Κυρία, δέν είστε πια χωρίς φίλους μέσα στο καταφύγιό σας κ' αυτοί πού πέσαν αγνώνουν για το καλό σας. Τώρα θα μου έ-πατρέψετε να φύγω κ' όταν ξανα-γυρίσω ή δοκιμασία σας θα πλη-σιάζουν προς το τέλος τους. Χαί-ρετε.

— Θά μās άφήσης πάλι, Λίλιας ! έλεγε με θλίψη ή μαρκησία. Πάν-τοτε άπουσιες και πάντοτε μυστή-στηρια !

Τράβηξε τη Λίλιας προς το στή-θος της, μα άμέσως στράφηκε ζω-ηρά προς τη Ζωακίνα και της είπε :

— Έον, τουλάχιστον μου μένεις πάντοτε !

— Πάντοτε, μητέρα μου ! άπάν-τησε ή Καμπάλλα πέφτοντας γο-νατιστή μπροστά της.

Όστόσο άκούστηκε τη Λίλιας πού διεθυνότανε προς την πόρτα και ή όποια της είπε καθώς τη γι-λούσε χαριετώντας την :

— Ό Έοκω ντε Σαμπανειλ έί-νε ελεύθερος τώρα, σενόρα, και ή άποστολή σας θα έκτελεσθή.

από τη μητέρα της, όταν ή κοι-θέντα τους, ειρηνική και γλυκειά, διακόμπε άξαφνα από ένα όρόμο πού έρχόταν απέξω. Έμιασε σάν το κανονικό κ' ύπόκοφο θόρυβο πού κάνει ένα στρατεύμα όταν βαδίζει, χτυπώντας τη γη με το ίσο του όχημα.

Η Λίλιας, άφού άφογκράστηκε λίγο, έτρεξε προς το δικιά παρά-θυρο, πού έβλεπε στο όρόμο πού διάσχιζε το δύνω. Έπειτα όγρη-κε σάν άκουσε έκώστη και κτύπαξε. Είλε άνα σκοτεινό όγκο πού προ-χρούσε γοργά μέσ' στην νύχτα.

Το φρεγγάρι είχε πια βασίλ-πει, όστόσο αυτή μπορούσε να δια-κρίνη μέσα σάν πύνα σκοτιάς, τη στιγμή πού ό κινούμενος όγκος περνούσε κάτω απ' τις επάλξεις του πύργου, τέσσερις άνθρωποις πού ένα όλιγαριθμό στρατεύματα τους έφεραν άπολωμένους άπάνω σ' ε-φορεία.

Η Λίλιας μπήκε πάλι μέσα και έλεγε στη μαρκησία φιλώντας της το χέρι :

— Κυρία, δέν είστε πια χωρίς φίλους μέσα στο καταφύγιό σας κ' αυτοί πού πέσαν αγνώνουν για το καλό σας. Τώρα θα μου έ-πατρέψετε να φύγω κ' όταν ξανα-γυρίσω ή δοκιμασία σας θα πλη-σιάζουν προς το τέλος τους. Χαί-ρετε.

— Θά μās άφήσης πάλι, Λίλιας ! έλεγε με θλίψη ή μαρκησία. Πάν-τοτε άπουσιες και πάντοτε μυστή-στηρια !

Τράβηξε τη Λίλιας προς το στή-θος της, μα άμέσως στράφηκε ζω-ηρά προς τη Ζωακίνα και της είπε :

— Έον, τουλάχιστον μου μένεις πάντοτε !

— Πάντοτε, μητέρα μου ! άπάν-τησε ή Καμπάλλα πέφτοντας γο-νατιστή μπροστά της.

Όστόσο άκούστηκε τη Λίλιας πού διεθυνότανε προς την πόρτα και ή όποια της είπε καθώς τη γι-λούσε χαριετώντας την :

— Ό Έοκω ντε Σαμπανειλ έί-νε ελεύθερος τώρα, σενόρα, και ή άποστολή σας θα έκτελεσθή.

από τη μητέρα της, όταν ή κοι-θέντα τους, ειρηνική και γλυκειά, διακόμπε άξαφνα από ένα όρόμο πού έρχόταν απέξω. Έμιασε σάν το κανονικό κ' ύπόκοφο θόρυβο πού κάνει ένα στρατεύμα όταν βαδίζει, χτυπώντας τη γη με το ίσο του όχημα.

Η Λίλιας, άφού άφογκράστηκε λίγο, έτρεξε προς το δικιά παρά-θυρο, πού έβλεπε στο όρόμο πού διάσχιζε το δύνω. Έπειτα όγρη-κε σάν άκουσε έκώστη και κτύπαξε. Είλε άνα σκοτεινό όγκο πού προ-χρούσε γοργά μέσ' στην νύχτα.

Το φρεγγάρι είχε πια βασίλ-πει, όστόσο αυτή μπορούσε να δια-κρίνη μέσα σάν πύνα σκοτιάς, τη στιγμή πού ό κινούμενος όγκος περνούσε κάτω απ' τις επάλξεις του πύργου, τέσσερις άνθρωποις πού ένα όλιγαριθμό στρατεύματα τους έφεραν άπολωμένους άπάνω σ' ε-φορεία.

Η Λίλιας μπήκε πάλι μέσα και έλεγε στη μαρκησία φιλώντας της το χέρι :

— Κυρία, δέν είστε πια χωρίς φίλους μέσα στο καταφύγιό σας κ' αυτοί πού πέσαν αγνώνουν για το καλό σας. Τώρα θα μου έ-πατρέψετε να φύγω κ' όταν ξανα-γυρίσω ή δοκιμασία σας θα πλη-σιάζουν προς το τέλος τους. Χαί-ρετε.

— Θά μās άφήσης πάλι, Λίλιας ! έλεγε με θλίψη ή μαρκησία. Πάν-τοτε άπουσιες και πάντοτε μυστή-στηρια !

Τράβηξε τη Λίλιας προς το στή-θος της, μα άμέσως στράφηκε ζω-ηρά προς τη Ζωακίνα και της είπε :

— Έον, τουλάχιστον μου μένεις πάντοτε !

— Πάντοτε, μητέρα μου ! άπάν-τησε ή Καμπάλλα πέφτοντας γο-νατιστή μπροστά της.

Όστόσο άκούστηκε τη Λίλιας πού διεθυνότανε προς την πόρτα και ή όποια της είπε καθώς τη γι-λούσε χαριετώντας την :

— Ό Έοκω ντε Σαμπανειλ έί-νε ελεύθερος τώρα, σενόρα, και ή άποστολή σας θα έκτελεσθή.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό πλήθος αγωνιούσε και περιμένε βουδός. Νόμιζε πως, έστω και μία λέξις, έστω κι' ένα μουνιουριτό, μπόρουσε να ματαιώσει τη συγκλονιστική συνέχεια. Είχαν όλοι τώρα απόλυτη βεβαιότητα πως ο άδρατος δαιμόνας, ο κρυμμένος μέσα στον βάσκανο εκείνον τοίχο, δεν θ' άργουσε ν' άποκαλύψει στα γοητευμένα μάτια των τα άπόκρυφα μυστήρια του.

Ξαφνικά, όλοι άναστέναζαν βαρεία!...

Ξαφνικά, όλος ο κόσμος, ο τόσο συγκρατημένος, βουδός, προσεχτικός και σοβαρός, ξέσπασε σε αλλόφρονα μουνιουριτά που άνέβηκαν στα ούράνια!

Ναί, εκεί επάνω, στο γυμνό τοίχο, πρόσβαλαν άπότομα, σαν να σπρώχτηκαν βίαια άπ' τα βάθη του Σκότους, έκατοντάδες, χιλιάδες ανθρώπων σε άφάνταστο συνωστισμό. Βλέποντας τους κανείς, νόμιζε πως κουνιόντουσαν χιλιάδες σκοτεινά λήκια, επάνω σε άπό μέρες έκτεθειμένο, στο ύπαιθρο ψοφίμι!...

Τό άπότομο και ξαφνικό της εμφάνισως της όπτασίας αυτής, ήταν εκείνο που προκάλεσε αυτή τη βίαιη συγκίνηση, στα πλήθη των θεατών. Τό άπότομο ξεπήδημα άπ' την Άνυπαρξία τόσων ζωντανών ύπάρξεων, συγκλόνισε όλων τις ψυχές. Μπροστά μας κι' άπάνω σ' αυτόν τόν τοίχο, ένας άλλος όχλος — πυκνός σαν κι' εμάς — άνατараζόταν με την ίδια σαν κι' εμάς συγκίνηση.

Όλοι μας κυριευθήκαμε τότε άπό μία άπερίγραπτη άγωνία. Μά συγκρατηθήκαμε πάλι, με χίλιες δυσκολίες και προσπάθειες: "Έπρεπε νά δοϋμε κι' άλλα!..."

Και σωπάσαμε, έπι τέλους. "Ιώως άκούγαμε και κάττι!..."

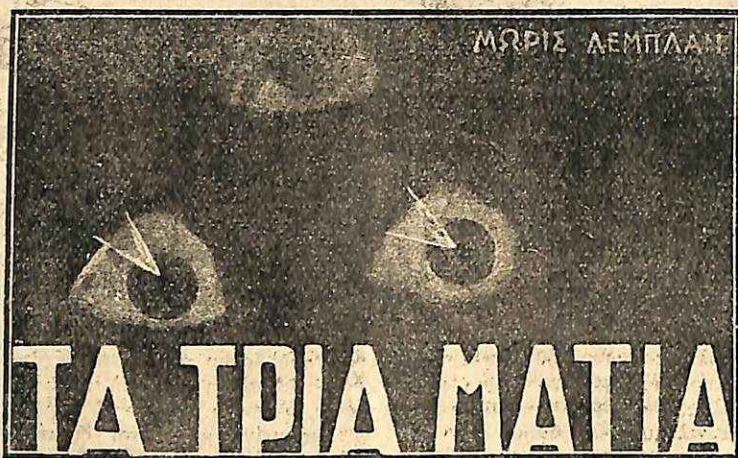
Τότε, εκεί κάτω — δεν τολμώ νά πώ "έκει στών τοίχο", γιατί ή κίνηση των άλλοκόντων αυτών φαινομένων ξεπερνούσε κατά πολύ τά όρια του και ξεχνόταν στο γύρω διάστημα! — εκεί κάτω, λέγω, άρχισε νά γίνεται μία θαυμαστή μεταβολή: "Ότι προηγούμενος μάς φαινόταν για χάος και για άταξία, μέσα στο πλήθος, εκείνο, άρχισε τώρα νά καθορίζεται, νά γίνεται κάτι θετικό και συγκεκριμένο.

Ναί... "Όλοι εκείνοι οι άγνωστοι της όπτασίας, άρχισαν νά πηγαίνονέχωνται κανονικά, φυσικά. Μία τεράστια οικοδομή που μόλις χτιζόταν, φάνηκε μπρός στα μάτια μας, κι' όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήσαν οι κάθε λογής και ειδικότητας εργάτες και τεχνίτες που την έχτιζαν!..."

Χμ... Δεν ήσαν ντυμένοι όμως, σαν σύγχρονοι άνθρωποι. Επίσης και τά σύνεργα της τέχνης τους, δεν ήσαν όμοια με τά δικά μας... Φαίνοντουσαν σαν άνθρωποι του Μεσαίωνα, που ζούσαν στο 1200 με 1300 μ. Χ.

Πολυάριθμοι καλόγεροι έπιστάτοϋσαν στη δουλειά. Έδιναν

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

διαταγές, σκαρφάλλωναν στο γιγάντειο οικοδόμημα, μετρούσαν διαστάσεις δώ κι' εκεί, και συχνά — στην άνυπομονήσά τους — δούλευαν κι' εκείνοι, σαν άπλοί εργάτες. Πιο πέρα, γυναίκες του λαού κερνούσαν τους εργάτες και τους διαβάτες κρασί, πλανόδιοι τροβαδούροι, ξελαρυγγιάζοντουσαν στο τραγούδι, παίζοντας κιθάρα, και πλήθος άπό ζητιάνους ή ταχυδακτυλουργούς άπλωναν τά χέρια τους για έλεημοσύνη, ή παραστάιναν μπρός σε περιέργους χασομέρηδες.

Ξαφνικά, άλλαξε δόλοτελα ή σκηνή της όπτασίας. Φάνηκε δηλαδή άπότομα τό οικοδόμημα εκείνο, χτισμένο κι' έτοιμο πια. Ήταν μία γοθική μητρόπολις, μία άπέραντη και μεγαλοπρεπής έκκλησία, με τους πύργους της, με τά καμπαναριά της, με τις πύλες της τις μεγαλοπρεπείς. Κι' εκεί, στα σκαλοπάτια της και γύρω άπ' τις θεώρατες μαρμαροκολώνες της, πλήθος άπό γλύπτες και μαρμαροτεχνίτες σκόλιζαν άγάλματα, ή στόλιζαν με μιλιχμπίδια κάθε πέτρα και κάθε άγκωνάρι αυτής της μητροπόλεως!

Μά δεν φορούσαν τά ίδια

Πέρασα μία νύχτα πυρετώδη...

θύν, ξαναζωντανεμένο, νεκρά ν' άστήμενό!

Σιγά-σιγά, οι αϊώνες κυλούσαν μπρός στα μάτια μας — επάνω στών τοίχο — και τό γοθικό αυτό άριστούργημα άρχισε ν' αλλάζει όψη. Ναί, πάλιωνε σιγά-σιγά κι' αυτό. "Η έποχές περνούσαν άπ' τη ράχι του, τό γερνούσαν, τό μαύριζαν, κι' άφηναν τά σημάδια του περασματος των. Μπροστά στην πλατεία του, πλήθη κόσμου περπατούσαν, άλλοι για τίς δουλειές τους, άλλοι — περιηγητά αυτοί — για νά τό θαυμάσουν, κι' άλλοι — τεχνίτες — που τό έπισκεύαζαν πότε-πότε. Και τά κοστούμια όλων τους, φανέρωναν τις διάφορες έποχές, τους διάφορους αϊώνες, που προηγήθηκαν και πέρασαν, ως δτου νά φθάση ή σύγχρονη έποχή.

"Ήρθε τέλος κι' αυτή. Στην άφίξι της, τό πλήθος των θεατών ένοιωσε ένα όδυνηρό σφίξιμο στην ψυχή του.

"Ήξερε, όλοι μας ξέρουμε, βλέπετε, — την τραγωδία της καταστροφής της μητροπόλεως των Ρέιμς άπ' τόν βομβαρδισμόν των Γερμανών!..."

Ναί, όλοι προαισθανόμαστε τώρα, αυτό που θα συνέβαινε, γιατί τό ξέραμε έκ των προτέρων. Μά πως μπορούσαμε νά φανταστούμε, τη φρίκη και τό μεγαλείο της καταστρεπτικής αυτής σκηνής!...

"Η βεβαίως πως θά την βλέπαμε όλοζώντανη σε λίγο, μάς έσφιγγε την ψυχή άπό άνυπομονήσά κι' άγωνία...

Κι' έπι τέλους... Την είδαμε... Έποχή σύγχρονη... Ο Παγκόσμιος πόλεμος έρμώμει την πλάσι, και σπέρνει παντού τό πένθος, τόν θάνατο, τη φωτιά, και την καταστροφή...

Μία όβδία σφυρίζει, και σκάζει άπάνω στο άριστούργημα... Μιά λάμψη... Καπνός... Και μία γωνιά του καμπαναριού της μητροπόλεως γκρεμίζεται με πάταγο!...

Δεύτερη όβδία... Τρίτη... Τέταρτη... Έσкаσαν κι' ή τρεις συγχρόνως, και τό μεσαιωνικό κειμήλιο πνίγηκε στών καπνό και στη σκόνη... Πέμπτη πέφτει κατάμεσης στών τρούλλο, και φλόγες ξεπηδούν ως τά ούράνια!

Τό άριστούργημα αυτό καίγεται πια, άπό μία άπληστη, δυνατή, πυρκαϊά...

Γύρω μου άπλώθηκε τώρα ύπόκωφο μουνιουριτό λυσσας και μίσους. Στο βάθος, τού όρίζοντος, αντικρύσαμε τώρα και τη Γερμανική πυροβολαρχία, που βομβάρδιζε την περήφανη και θρυλική μητρόπολ' μας. Γύρω της στεκόντουσαν, έκτός άπ' τους πυροβολητάς, και πλήθος στρατηγών.

Ξαφνικά, τό βουητό ενός αυτοκινήτου άκούστηκε κοντά τους. "Όλοι σάθηκαν άδύγιστοι, χαιρέτησαν με σεβασμό, και κάποιος κατέβηκε άπ' τό αυτοκίνητο, ο όποιος τους χαιρέτησε με χειραψία. Τούδωσαν τό τηλεσκόπιο, κύτταξε την όλοτελα σκατεμένη μητρόπολ' μας, που καίγοταν διαρκώς,

"Ήταν ο Καίζερ! Μόλις έβγαλε τό τηλεσκόπιο άπ' τά μάτια του, όλοι σκλήρηναν: Τά μάτια του αυτά έλαμπαν με την ίδια σκληρότητα, και με την ίδια ύπερηφάνεια με την όποία έλαμπαν πριν στών τοίχο τά Τρία έκείνα Μάτια...

"Αναγνωρίσαμε άμέσως στα δικά του, τά Τρία έκείνα Μάτια, τά μυστηριώδη, που άντ' έκρυσσε πριν άπό λίγη ώρα στών τοίχο!..."

Βροντάει άποδοκιμασίες και κατάρες συνάραξαν, τό άμφιθέατρο. Όλόκληρο τό πλήθος ήταν όρθιο τώρα, κι' έσφιγγε τις γροθιές του άγαναχτισμένο. Βριστές χυδαίες εσχύθηκαν άπό λυσσασμένα στόματα. Οι πιδ όρμητικοί, ώρμησαν για νά γκρεμίσουν τόν μαγικό τοίχο, που τους προσέφερε τέλειρο θέαμα. Μά οι άλγες ταξιδέτες του προνοητικού Μασσιναίξ έσπρωξαν και συγκράτησαν τους πιδ όρμητικούς...

Κι' έκείνος...

"Έκείνος ο άπάραχος ύμπερσάριος αυτών των ύπερφυσικών θεαμάτων, ο διαβολικός έκείνος Μασσιναίξ, πάτησε με τό χέρι του ένα κουμπί...

Κι' ή αύλας σκέπασε τόν τοίχο!...

!!!

Η ΜΟΡΦΕΣ

Την αύγή, που έπακολούθησε έπειτ' άπ' τό άξιολιμνόμενυτο αυτό γεγονός, έπλησαν άργά, έπειτα άπό μία νύχτα πυρετώδη, κατά την όποία μου φάνηκε πως άκουσα, δυο φορές, τόν ήχο πυροβολισμού.

"Εφιάλτες! μουρμούρισα, καθώς σηκώνόμουν. "Η όπτασία του βομβαρδισμού με βασάνισε και στών ύπνο μου.

"Η αυτοκαταλογίες μου αύτές, μου φαινότουσαν καλές. "Ές δυνατές συγκινήσεις του χθεσινού θεάματος, ή προηγούμενη συνάντησή μου με τη Βερναίξ, ή άγρία πάλη μου με τόν Μασσιναίξ, όλ' αυτά μαζί, ήσαν ύπεραρκετά για νά ξεκουρντίσουν έντελώς τό νευρικό μου σύστημα!

Καθώς όμως σηκώνόμουν, κι' έμπαινα τώρα στην τραπεζαρία, όπου με περιμένε έτοιμος ο καφές μου, μπήκε μέσα ο Μασσιναίξ τρεχάτος. Κρατούσε στα χέρια του ένα μάτσο έφημερίδες, τις όποιες έριξε επάνω στο τραπέζι, κάτω δε άπ' τό καπέλλο του ξεχώρισα έναν έπίδεσμο όλόγυρα στο μέτωπο και στο κρανίο του.

"Ήταν πληγωμένος, άρα γε; Έγινε λοιπόν καμιά φασαρία, έκει στο Περιπτερο, κι' ή πιστολιές που μου φάνηκε πως έπεσαν τη νύχτα, είχαν καμιά σχέση με τόν έπίδεσμο αυτόν;... Κι' έπεσαν άρα γε πραγματικά, δίχως νά είνε δημιουργήματα της ξαναμμένης φαντασίας μου;

Είδε τις άπορίες μου αυτές στο πρόσωπό μου, και άντελήφθη τό βλέμμα μου καρφωμένο στο κεφάλι του. Κατάλαβε, και μούπε:

"Ένοιωσ' σου... Δεν συμβαί-

νει τίποτα... Άπλως, χτύπησα άπό άπροσεξία μου στο κεφάλι!..."

Και δείχνοντάς μου ύστερα τις έφημερίδες, πρόσθεσε: — Διάθεσε καλύτερα αυτά έδώ... Θριαμβός!... Θριαμβός!... Αλωνία δόξα για τόν θείο σου!..."

Συγκράτησα την άηδία που νοιωθα, γι' αυτό τό παρεϊσάκτο και βδελυρό ύποκείμενο. Ο θρίαμβος του θείου μου — όπως έλεγε — ή σωτηρία της Βερναίξας μου, με ξανάγκασαν σε άπόλυτη σιωπή. Κι' έτσι, άνεχόμενος ο άρχιεπίσκοπος Μασσιναίξ, έκμεταλλεύονταν την κατάσταση με τούπε και με μία συναίσθησι ασφαλούς, τά όποια με έκνευρίζαν άφάνταστα!

Βρισκόταν στο στίτι του θωμάτος του, του μακαρίτη Νοέλ Ντορζερου, σαν νάταν στο δικό του, κι' ή άμέριμη συμπεριφορά του ήταν ένδειξις, ότι δεν με λογάριζε καθόλου όποις μπορούσα νά τόν βλάψω. "Όσ' τόσο, έκείνο τό πρωί, παρ' όλη την κοινότητα των τρόπων του, μου φάνηκε κάπως σκεπτικός, και πότε-πότε άφηρημένος.

—Ναί, ξεφώνισε σε μία στιγμή, μας αήτης, νάς τό κορμί του. Νικήσαμε... Και τη νίκη μας αυτή, την παραδέχεται όλος ο κόσμος...

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

θαία χέρια στο σκοτάδι που τους τριγυρίζει!...

Στάθηκε άπότομα άντίκρου, κι' έξακολούθησε: — Λοιπόν... Δεν καταλάβατε τίποτα άκόμη;... Μά αυτό κατάγει νόστιμο... Τώρα που ξέρω τό μυστικό όλων αυτών των θαυμασίων, δεν φαντάζεστε πόσο μου φαίνονται άπλά... Μά τό θεό νομίζω ότι κι' ο τίτλος άκόμη "εφεύρεσις" — που τούς έχουμε δώσει — μου φαίνεται κάπως ύπερβολικός... Διάδο... Μά δεν ξέρετε πόσο άπλό είνε τό πράγμα... Μπορεί νά είνε στο νόημα του παρευθός, κι' ο πρώτος τυχόν άκόμη... Χμ... Είμαι σίγουρος, πως πολλοί γρήγορα θά ξεψαχνίσουν τό κόσμος την ουσία σε όλο αυτό τό μυστήριο, με τό νά τό "υψή" διαρκώς, καθώς κάνει τά... Γρήγορα θ' άκούσουμε ανθρώπους νά μας λένε: "Ποιό;... Τό μυστήριο του Πιερίπτερου;... "Αμ' τόχω καταλάβει κιόλας, έγώ... Τόχω μανστίψει πια!... Καί μά την πίστι μου, θάχη δίκη... Δεν χρειάζεται και πολλή φιλοσοφία νά τό νοιώση κανένας!..."

"Ανασκήμασε τούς ώμους του. Ξανάπε βίαια: — Λίγο μ' ενδιαφέρει έπι τέλους, στο κάτω κάτω της γραφής... "Ας βοοϋν ό,τι θέλουν... "Ας άνακαλύψουν ό,τι θέλουν... "Ο χημικός όμοιος τύπος της συνταγής, άπαρά το σ, για νά πραγματοποιήσουν κι' έκείνοι αυτό τό θαύμα, βρίσκειται χαμένος στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

Καμμία παραφωνία, καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες. "Ενθουσιασμός και θαυμασμός στο καμμία έπιφύλαξις ή άποδοκιμασία, σε όλα αυτά τά άρθρα που άφιερώνουν για την έφεύρεσι ή έφημερίδες.

γίες, τις όποιες βρήκε ή Βερναίξ πια άπ' τό πορτραίτο του τοίχου... "Επομένως δεν έχετε νά φοβάστε από άντιπαλούς, οι όποιοι πιθανόν νά σας συναγωνιστούν, άναπαριστώντας κι' έκείνοι σε δικά των θέατρα, τις θαυμαστές αυτές όπτασίες... Δεκαπέντε ήμέρες άκόμη παραστάσεων, και θάχω τσεπώσει πια ένα έκατομμύριο φράγκα, ως κέρδη καθαρά...

"Ακόμα άλλες δεκαπέντε ήμέρες, και τό έκατομμύριο αυτό θά ζευγαρώσει με άλλο ένα άκόμα... Και τότε... τότε θά στρίψω, καλά Γαλλικά!..."

Μ' έπιασε άπ' τά δυο πέτα του γαϊκά του σασκακιού μου. Με κύτταξε κατάμματα, και με φωνή πιδ βαρεία κι' έπίσημη τώρα, εξακολούθησε: — "Όστε... "Η μυστική συνταγή, κι' όλα νά τ' άνακαλύψουν οι άλλοι, εκείνη θά μείνει άνεξιχνίαστη κι' άγνωστη, είνε άποκλειστικά δικό μου χτήμα... "Αν λείψω όμως, πως θά καταστή δυνατόν ν' άναπαρισταθούν στών τοίχο αυτές ή όπτασίες;... "Όχι... Δεν πρέπει νά σιμεί αυτό... Τά μυστικά θαυμάσια του Νοέλ Ντορζερου, δεν πρέπει νά σβύσουν μαζί μου... Σκέφτηκα λοιπόν έσας... Ναί, διάδολε... Πρώτα, εϊστε ο άνεψιός του... Κι' έπειτα, άναπάτε τρελλά τη λατρευτή μου κόρη Βερναίξ... Κάποια μέρα, κοντινή ή μακρινή, θά την παντρευτήτε... Κι' έπειδή για τό μέλλον της και για την εύτυχία της φροντίζω άποκλειστικά, δεν έχει σημασία αν τά συμφρονόντά της τά φροντίζετε έσείς ή έγώ... Άκούστε με λοιπόν, και χαράξτε στο μυαλό σας και τά παραμικρότερα άκόμη λόγια μου... Θά προσέξατε ασφαλώς, ότι ή βάση του μαγικού τοίχου είνε κάπως φουσκωτή... Λοιπόν είνε έτσι, προσέξτε δηλαδή έτσι, γιατί ο Ντορζερου τόν είχε χτίσει κούφιον έκει... Σε τρόπο, ώστε νά σχηματίξη ένα κρυφό κελλί, κάτι σαν μακρόστενη μικρή άποθηκούλα... Μέσα κεί, βρίσκονται διάφορα μπουκαλάκια με διάφορες έπίσης ουσίες γέμάτο τό καθένα τους... Επίσης και μία γαλκική λεκάνη... Μέσα σ' αυτή τη λεκάνη, άνακατεύουν λίγες άπό αυτές τις ουσίες τών μπουκαλιών, σε όρισμένες ποσότητες, και μέσα στο μείγμα αυτό προσθέτουν κι' ένα υγρό... Τό υγρό αυτό, είνε ακριβώς εκείνο που κατασκεύαζεται, σύμφωνα με τη μυστική συνταγή του θείου σας...

Και τότε, μία ή δυο ώρες πριν βασιλέμει ο ήλιος, βουτάν στο μείγμα αυτό ένα μεγάλο πινέλο, κι' δλείβουν ύστερα τόν τοίχο, σε πιδ κανονικά μπουροϋν... Για κάθε παραστάσι, χρειάζεται καινούργιο κατασκευασμένο μείγμα αν θέλουμε νά είνε εύκολοδιάκριτες, και ολοκαθάρους ή όπτασίες... Επίσης, πρέπει την ώρα του πασαλείματος του τοίχου με αυτή την αλοιφή, νά είνε έντελώς καθαρός ο ούσανός, και νά πέφτουν ή άχτίδες του ήλιου άνεμπόδιστα επάνω στην έπιφάνεια του τοίχου! ("Ακολουθεί)

Ο διάσημος Γάλλος γελοιογράφος Σέι (Αυτοσκατάρια)

μυστικό τ' άλλανθαστο, πού θα μάς κάνει να κερδίζουμε στο παίξιμο!...

Καθώς βλέπουμε, ο δόλιος Κογκολέν δεν είχε ξεκαταλείψει την ιδέα του. Έπρεπε σ' αυτή πεισματικά! Αφού βεβαιώθηκε, λοιπόν, πως ο αφέντης του κοιμότανε βαθύτατα, έγραψε τις περιφημες «πιστόλες» μέσ' στην τσέπη του, έβαλε το μανδύα του, βγήκε κρυφά από το πανδοχείο, χωρίς κανέναν να τον πάρη μυρουδιά, και μιά και δυό, τεντώνοντας τις άχαιμνες άριδες του, μ' ένα πλάτω χαμόγελο χαράς, κι' ίκανοποιήθηκε, στα χείλη του, έτρεξε, ίσια, κατά την πολιτεία. Με χτυποκάρδι, τράβηξε στη Γέφυρα—και σέ λιγάκι, χωρίς ν' αργοπορήσει, βρισκότανε μπροστά στη μικρή πόρτα του μάγου—μ' άλλους λόγους, του Λορέντζο...

Παίρνοντας, τώρα, πάλι απ' την άρχη, τα γεγονότα εκείνης της ημέρας, θα οδηγήσουμε τον αναγνώστη, πρώτα, στο μέγαρο Κοσινί. Η μεγάλη πόρτα είνε καλά κλεισμένη, στερεά μανταλωμένη από μέσα. Μέσ' στην αλλη, έξηνα ένοπλοι φρουροί, είνε με τάξι διαμοιρασμένοι σέ τρεις ούλαμους ξεχωριστούς, από είκοσι άνδρες τόν καθένα.

Κατά μήκος της μεγάλης σκάλας, μέσ' στους αντιθαλάμους, και σ' όλα τα δωμάτια, που οδηγούν ως τα διαμερίσματα του στρατάρχου και της στραρχίνας, οι συνηθισμένοι, γνωστοί μπράβοι είνε, δεξιά κι' αριστερά, κατανεμημένοι σέ όμιλους, από πέντε ή έξη ο καθένας, υπό τη γενική διοίκηση του Ρινάλντο και του Λουβινιάκ, του μόνου, δηλαδή, υπάρχοντος, που έχει άπομεινέι ζωντανός: Γιατί ο Ποντράνι κι' ο Μπαζόργκ είχαν σκοτωθί, καθώς γνωρίζουμε, στα περίεργα μεγάλα του Κοσινί—κι' ο Μονρεβάλ κι' ο Σαλάμπρ, στο Λονζιμώ, στή γνωστή μας περιπέτεια του γανιού του «Ανθισμένο»—Πανεραιοί.

«Ως κι' αυτόι οι υπήρτες του σπιτιού, οι λακέδες κι' οι θαλαμηπόλοι, με βγαλμένες τις χρυσές οικόστολες τους, και ντυμένοι φορεσιές δερματίνες, ήταν άπλωμένοι με πιστόλια, και είχαν πιάσει, μέσ' στους διαδρόμους, διάφορα έπικαιρα στρατηγικά σημεία με σκοπό καθαρό άμυντικό.

Η Λεωνόρα Γκαλιγκάι, στή γνωστή μας άγανη έκείνη αίθουσα, είνε όρθή, σιμά σ' ένα παράθυρο, σφίγγοντας σπασμαδικά, στο χέρι, το άναστημένο παραπέτασμα. Τά μάτια της είνε άπλανή και καρφωμένα στον έρμημο, αήτην την ώρα, δρόμο, με τά κλειστά, πέρα για πέρα, μαγαλαία. Αλλά την τρομαχτική έκείνη έρημια, την έρημια πού, συνήθως, κανείς βλέπει κάποιες μέρες άλέθρου και πολέμου, η Λεωνόρα ούτε την προσέχει: «Έχει τά μάτια την προσέχει: Έχει τά μάτια καρφωμένα μέσα στην ψυχή της. Υπολογίζει, συνδυάζει, ζετάζει όλες τις πιθανότητες του Γκιζ, όλα τά ένδεχόμενα έ-

κείνης της βραδειάς. Αν ο δούξ τά καταφέρει και πετύχει στήν τρελή άπόπειρα πού κάνει, ο Κοσινί είνε πια χαμένος...

Έλπίζει, μολαταύτα, πως τόν Γκιζ, έκείνη την κρίσιμη ή-μέρα, μπορεί νά τόν χτυπήσει καμιά σφαίρα! Έλπίζει πως μπορεί νά υποκύψει. Εξαιρικά, σέ κάποιο άγνωστο κακό!

Ναί, ναί, η Λεωνόρα περιμένει κάποια μυστηριώδη και θεϊκή επέμβαση, πού θα συντρίψει, θα εξαφανίση το δούκα έπάνω στην κατάλληλη στιγμή! Αλλά πώς θα γίνει, τάχα, με τί τρόπο, η εύεργετική αυτή «επέμβαση»;... Κι' η ίδια δεν τό ξέρει!

«Ω, νάταν έτσι, να συνέβαινε αυτό! Νάδιναν ο Γκιζ από τη μέση! Τί θρίαμβος λαμπρός για τόν Κοσινί! Όλα τάχει προετοιμασμένα. Διακόσιοι εύπατριδά, εξαγορασμένοι με χρυσάφι, ή με χίλιες ύποσχέσεις, ο καθένας, είνε δικοί της, έντελώς δικοί της. Δέκα αξιωματικοί της φρουράς του Λουβίνου, ύπακούουν στίς διαταγές της. Μόλις θελήσει, θα φύσσει δυνατά άπάνω στο μικρούλη βασιλιά, κι' η άσθενική έκείνη λάμψη, ή τρεμουλιαστική της βασιλείας, θα σβύση σαν τή σλόγα του κεριού για νά κάνει τόπο στήν άγέρωχη και πανίσχυρη βασιλίστα του Κοσινί. Κι' η ματιά της Λεωνόρας φλέγεται. Τ' όνειρο τού Γκιζ, έκείνη θα τό σβύση, ύποκαθιστώντας το με τόν Κοσινί τ' όνειρο! Τό τρομερό και ύπολογισμένο χτύπημα, πού πρόκειται ο δούξ νά καταφέρει, έναντίον της φθινόσυρης βασιλείας, θα τό αντίστροφή επιδέξια, και θα τό κάνει νά στραφή πρός όφελός της...

Ένας άναστεναγμός βαθύς φουσκώνει το γεμάτο πόθο στήθος της. Αφήνει, τότε, το παραπέτασμα νά πέση, κάνει λίγα βήματα πιά πίσω, γυρίζει το κεφάλι εξαφνικά κι' άπομεινέι έκθαμβη, μ' ένα δξύ χαμόγελο στα πελιδνά της χείλη! Κάποιος είνε, τώρα, μέσ' στην κάμαρη! Ένας άνθρωπος γονατίζοντας μπροστά της, πού, τη στιγμή πού γύρισε έκείνη το κεφάλι, έγειρε στο χαλί το μέτωπό του...

«Ο Μπελφεγκόρ! ψιθυρίζ' η Λεωνόρα. Και τά μάτια της πετούν μιάν άστραπή. Έπ' τέλος, Θεέ μου, έπ' τέλος! Θά μάθω τί άπόγινε έκείνη! Τί άπόγινε ο τρομερός ίππότης! Κάνει τρία βήματα γοργά κατά το μαύρο, και προστάζει έπιθλητικά:

—Σήκω άπάνω!

Ο μαύρος ύπακούει. Τόν ζετάζει με τό μάτι, μιά στιγμή. Ο Μπελφεγκόρ έχει άδυνατί-

σει. Μιά θλίψη ζοφερή και άπειρίγραφη θalώνει την άγριωπή ματιά του. Κι' έκείνος, τότε, μιά στιγμή, σηκώνει τά μάτια στην κυρία του, κι' έπειτα χαμηλώνει το κεφάλι, και με φωνή παράδοξα γαλήνια:

—Κυρία, λέει, έπειτ' απ' αυτό πού έκανα, δεν θα ξαναγύριζα ποτέ μου. Όχι γιατί φοβόμουν μήπως με τιμωρήσετε: Μακάρι νά με λύτρωνε ο θάνατος, μακάρι! Αλλά είδα τη ζωή σας πού κινδύνευε, ότι κάποιοι θέλουν νά σας σκοτώσουν. Γι' αυτό τό μπήκα απ' τη μυστική την πόρτα, κι' ήρθα, άμέσως, νά σας άναμώσω—κι' άφού ήρθε ή ώρα νά πεθάνω, νά σκοτωθώ ύπερασπίζοντάς σας...

Η Λεωνόρα, μπρός σ' αυτή την άφωσίσιμη, σ' αυτή την πίστη του σκυλιού, πού είχε άντικρύ της, μπρός σ' αυτή τη σκοτεινή άπόγνωση, πού ζωγραφίζονταν στο μαύρο πρόσωπό του, όν ένοιωσε καμμιάν άνατριχίλα. Τό ήξερε, ο μαύρος της άνήκε: Ήταν τελείως φυσικό νά σκοτωθί γι' αυτή. Πλησίασε κοντά σ' αυτόν, τούδαλε το χέρι της στον ώμο, και ρώτησε μ' άπότομη φωνή:

—Τί έκανες τήν κόρη και τόν άλλον;... —Τι έκανες τήν κόρη και τόν άλλον;... —Τους έλευθέρωσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

—Τους έλευθέρωσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, μπρός σ' αυτή την άφωσίσιμη, σ' αυτή την πίστη του σκυλιού, πού είχε άντικρύ της, μπρός σ' αυτή τη σκοτεινή άπόγνωση, πού ζωγραφίζονταν στο μαύρο πρόσωπό του, όν ένοιωσε καμμιάν άνατριχίλα. Τό ήξερε, ο μαύρος της άνήκε: Ήταν τελείως φυσικό νά σκοτωθί γι' αυτή. Πλησίασε κοντά σ' αυτόν, τούδαλε το χέρι της στον ώμο, και ρώτησε μ' άπότομη φωνή:

—Τί έκανες τήν κόρη και τόν άλλον;... —Τι έκανες τήν κόρη και τόν άλλον;... —Τους έλευθέρωσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Η Λεωνόρα, τη φορά αυτή, νιώθει κάποιαν έλαφρή συγκίνηση. Η άπλη κι' έλευθερώσα, είπε ο Μπελφεγκόρ.

Μιά στιγμή η Λεωνόρα άπομένει ζοφερή, βουθή και σκεπτική. Είνε βεβαία πως ο μαύρος δεν την πρόδοσε, ούτε είχε καν την πρόθεση αυτή—άλλ' ότι ύπηρεζε τό όργανο, άπλως, τό άσυνείδητο, της άπελευθερώσεως. Κουνάει το κεφάλι, και ψελλίζει:

—Λορέντζο! Λορέντζο! Η έπιστήμη σου, τό βλέπω, είν' άλάνθαστη!...

Έκείνη τη στιγμή, ο μαύρος συνεχίζει:

—Αν δεν είμαι σέ θέσι νά σάς πω ποιά ήταν ή φωνή πού μου τό πρόσταξε, μπορώ, όμως, νά σάς πω πού βρίσκονται κι' οι δυό!...

Η Λεωνόρα μπηχνει μιά τρομερή κραυγή. Αρπάζει το μαύρο απ' τά χέρια, και χλωμή, του λέει με παλμό:

—Μίλησε, κι' όλα σου τά συχωρώ! Μίλησε, και θα σέ κάνω πλούσιο!...

Δεν έχω ανάγκη από πλούτη, είπε ο μαύρος κουνώντας το κεφάλι. Μου φτάνει, μόνο, νά με συχωρέσετε. Η φωνή μου πρόσταξε νά τους έλευθερώσω, αλλά δεν μούβλεπε νά σιωπήσω. Κ' έξ άλλου... κ' έξ άλλου, πρόσθεσε ο μαύρος λυπημένα, μ' ένα λυγμό και μιά τρεμούλα στή φωνή, θέλω νά έκδικηθώ πού με κορόιδεψαν... Όχι, όχι, άς μήν τό συλλογίζομαι!... Την κοπέλλα, κυρία, θα τη βρήτε στήν «Κλέφτρα» Κίτς, τό χάνι του Μεντόν...

Έκείνη τη στιγμή, κάποιος κρότος έλαφρός άκούστηκε στήν πόρτα. Η Λεωνόρα, όμως, δεν τόν άκουσε. Κρεμότανε ολόκληρη στή χείλη του άράτη. Ο Μπελφεγκόρ τόν άκουσε, ωστόσο! Γυρίζει το κεφάλι του άνήγουρα, στήν πόρτα...

—Κι' ο άλλος! ρώτησε άνάσαστα έκείνη. Ο άλλος; Ο ίππότης Καπετάν;...

Ο μαύρος χαμηλώνει τη φωνή:

—Έφυγε απ' τό Παρίσι, λέει, κι' έπειτα ξαναγύρισε. Μιά μέρα τόν άπάντησα τυχαίως, τόν βρήκα στήν όδο τών Λομβαρδών. Τόν παρακολούθησα, και είδα πως καθόταν στήν όδο Βωζιράρ, στήν «Καλή»—Συνάντησέ τον, τό χάνι...

Η Λεωνόρα σέπαρε τό πρόσωπο με τά δυό τρεμουλιαστά της χέρια, σάν νάχε άπομεινέι θαμπωμένη. Κι' όταν πάλι τράβηξε τά χέρια της, τό πρόσωπό της ξαναπαρουσιάζεται τόσο φλογερό και λαμπρό, πού ο μαύρος τρόμαξε, κ' έκανε λίγο πίσω. Αλλά με μιά προσάθεια γενναία, η Λεωνόρα Γκαλιγκάι ησυχάζει.

—Καλά, λέει ψυχρά, δεν είνε ώρα, τώρα, νά ψάξουμε νά βρούμε ποιά ήταν ή φωνή πού σου τό πρόσταξε, —κι' αν ήταν τ' ουρανού ή της κολάσεως... Ηρθε, αυτό μου φτάνει. Αύριο θα τά ξαναμιλήσουμε. Αύριο, θα μου τά διηγηθής, αλλά με τό νι και με τό σίγμα, και τί συνέβη, τότε, στο ύπόγειο. Σήμερα, όμως, καθώς είπες πρό δλίγου, θέλουν νά με σκοτώσουν, δεν είν' έτσι!...

—Μιά φωνή άνώτερη, κυρία! Αυτό μπορώ, μονάχα, νά σάς πω, άκόμα κι' αν με ρίξετε μέσ' στα βασανιστήρια, άκόμα κι' αν με δέσετε.

(Ακούουθε!)

(Ακούουθε!)

(Ακούουθε!)

ΕΞΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΝ ταρρά-... του. Τά πονηρά και τά πνιγμένα γέλια της άδελφού της κυρίας Μπερνέλ και μιάς φίλης της κυρίας Ροκού, δεν τόν άφηναν νά καταλάβη, τι διάβαζε. Κι' έπειδή ήταν άνθρωπος εύσυνειδητος και σοβαρού χαρακτήρος, αν και νέος άκόμη—τριανταοχτώ μόλις χρόνων—ο Μιράλ είπε έλαφρά θυμωμένος στην άδελφή του:

—Μά τί έχετε λοιπόν και κρυφολέγετε;

Η κ. Μπερνέλ, βλέποντας τό συνωφρυνμένο μέτωπο του άδελφού της, δίστασε νά του δώση τις έξηγήσεις πού της ζητούσε. Λίγο μικρότερη απ' τόν λοχαγό και μοιάζοντας με τόν άδελφό της, σωματικώς, όσο δυό άδελφια μπορούσαν νά μοιάζουν μεταξύ τους, στόν χαρακτήρα όστόσο ήταν έντελώς διαφορετική απ' αυτόν. Τρελλά άγαπημένη από τόν πάμπλουτο άνδρα της, κακομαθημένη, χαϊδεμένη, είχε έναν εγωισμό, πού, χωρίς νά προσέχεται από κακία, έκανε έν τούτοις συχνά κακό σ' άλλους.

—Μιλούσαμε, του άπάντησε στο τέλος, νά τη δίδα Σεσίλ, τη δασκάλα τών παιδιών, και λέγαμε ότι ή κοπέλλα αυτή είνε τρομερά ρωμαντική. Η φίλη μου κι' εγώ τό ύποπτευόμαστε από καιρό, αλλά χθές βεβαιωθήκαμε, και ξέρεις πως;

Και καθώς ο λοχαγός, όλοενα πιδ συνωφρυνμένος, δεν έλεγε τίποτε, η κ. Μπερνέλ δεν κρατήθηκε και μέσα σέ μιά καινούργια έκρηξη γέλιου, συμπλήρωσε:

—Με τόν πιδ άναμφισήτητο τρόπο.

—Και σέ τί έγκειται ο ρωμαντισμός της; ρώτησε, μη μπορώντας νά συγκρατήση την περιέργειά του ο λοχαγός.

—Στό ότι είνε έρωτευμένη μαζί σου! Ναί, βέβαια, εξακολούθησε η κ. Μπερνέλ, ποτέπι νά είνε πολύ άνόνη ή φτωχή και άπροικη αυτή δασκάλα, γιά νά τολμήση νά ύψωση σάν μάτια της σ' έναν άντρα σάν κι' αένα... Πρόπει ν' είνε πολύ πιδ ρωμαντικότερη απ' ό,τι πιδ σαναζόμαστε. Όσο δέ γιά τόν έρωτά της προς εσένα, έχουμε άποβείσεις...

—Θάρελα νά μάθω, τί είδους άποδείξεις έχετε; ρώτησε ο λοχαγός, ο θυμός του όποιου ύποχωρούσε σιγά-σιγά στήν τερίεργεια.

—Απ' όλες τις φάρσες πού έκανα ως τώρα, είπε τότε η κ. Μπερνέλ, ή πιδ έξυπνη και ή πιδ πετυχημένη είνε ίσως αυτή, πού έπαιξα στή δίδα Σεσίλ. Χθές τό βράδυ, άφού κοιμήθη καν τά παιδιά και σ' άποσύρθηκες στο δωμάτιό σου, γιάτι

ήσουν άδιάθετος, ή δις Σεσίλ, ή όποια πλήττει στο σάλονι, όταν δεν βρίσκεσαι έξω έκεί, μου ζήτησε την άδεια νά πάη νά κάνει έναν μικρό περίπατο στο πάρκο, με τό φεγγάρι. Η παράκλησις αυτή μας έδωσε εύκαιρία, στή φίλη μου κ. Ροκού και σέ μένα, γιά νά παίξουμε τη μικρή φάρσα πού είχαμε έτοιμάσει πρίν από τρεις μέρες.

«Αφού έδωσα στή δίδα Σεσίλ την άδεια πού μου ζήτησε, έτρεξα άμέσως στην κάμαρά μου, και ζήτησα από την ύπηρέτρια τη στολή πού της είχα δώσει γιά σιδερώμα. Την έφόρεσα και είδα με χαρά μου ότι μου πήγαινε περίφημα, γιάτι είμαι λεπτή σάν και σέ-...»

...Η μικρούλα, άκούοντας τά θερμά λόγια μου, ανατρίχισε και άναστενάξε από εύχαριστηρι, πράγμα τό όποιον τόσο μ' ένθουσίασε, ώστε βρισκοντας ένα διαβολέμένο κέφι, την πλημύρισα με ύποσχέσεις και όρκους. Στο τέλος, αίσθανόμενη ότι ή συγκίνησις της είχε φθάσει στο κατακόρυφο, την τράβηξα άπαλά κοντά μου. Ξαφνιασμένη έκείνη, έκανε μιά άπελπισμένη κίνησι γιά νά φύγη. Αλλά τότε εγώ, της έπιασα τό χέρι, φιλώντας το άπαλά. Στο χάδι αυτό, τό πρώτο δίχως άλλο, τό μόνο πού της έκαναν στή ζωή της, ανατρίχιασε ολόκληρη και φώναξε με μιά φωνή, πού είνε άδύνατον νά σου την περιγράψω, φωνή τρομαγμένη, ικετευτική, αλλά και σθημένη από την εύχαρίστησι, συγχρόνως: «Ω, λοχαγέ!... Οταν είδε τόν Μιράλ, ο όποιος, όρθος, την χαιρετούσε, έδιστασε νά προχωρήσει, φανερά παραγμένη. Μιά κοκκινάδα ζωήρεψε τό όμορφό της, χλωμό και θλιμμένο πρόσωπο.

—Καθίστε, δεσποίνις, νά μάς κανέτε λίγη συντροφιά, είπε ο Μιράλ, βυθίζοντας στα μεγάλα φοβισμένα μάτια της κόρης τό ελκρινές και γλυκό του βλέμμα.

Η κοπέλλα, μετά δυσκολίας συγκρατώντας την συγκίνησις της, κάθισε, και εύθες σθεδόν ο λοχαγός εξακολούθησε:

—Θά ήθελα, δεσποίνις, νά σας ρωτήσω, πως σάς φάνηκε ο χθεανός σας περίπατος στήν δειδροστοιχία;

Ακούοντας τόν ύπαινιγμό αυτό, η κ. Μπερνέλ προσποήθηκε ότι βήχει, κρατώντας στο στόμα της τό μαντήλι της, γιά νά συγκρατήσει καλύτερα τό τρελλό της γέλιο, ενώ ή κακόμοιρη ή δασκαλίτσα, από κόκκινη πού ήταν, έγινε τρομερά χλωμή.

Ο λοχαγός την λυπήθηκε και πρίν αναθύρουν δάκρυα στα μάτια της, είπε δυνατά, γρήγορα, ό,τι είχε άποφασίσει νά της πη.

—Χθές στήν δεδροστοιχία πού σάς συνήνησα, με παρέσυρε τό αίσθημά μου και τά λόγια μου υπερέβησαν τά όρια του σεβασμού πού σας όφειλω.

Καθώς σταμάτησε στο σημείο αυτό, ο λοχαγός, η κ. Μπερνέλ έπαυσε νά χαχανίζει και σκέφθηκε:

—Μπα, μάς τά χαλάει ο άδελφός μου... Δεν παίξει καλά τό ρόλο του... Έπρεπε νά ής μιλή σιγά δήθεν γιά νά κρυφί από μάς... Θά υπερθευτή και θα καταστρέψη τη φάρσα μας...

«Αλλ' ο Μιράλ εξακολουθούσε:

—Νά γιατί, σήμερα πού είμαι κύριος του έαυτού μου, θέλω νά καθωρίσω την σημασία της χρεοπλησί μου έξομολογήσεως. Και αν σάς μιλώ υποστά στήν άδελφή μου, είνε γιάτι θέλω νά δώσω στα σημεινά μου λόγια, περισσότερη έπισιμότητα.

Τη φορά αυτή, η κ. Μπερνέλ πήγε νά πη στον άδελφό της:

—Παίξεις πολύ άσχημα τόν ρόλο σου... Δεν τόν κατάλαβες καθόλου. Τί είνε αυτά πού λές; Αλλά δεν ποόφτασε. Ο λοχαγός είχε βγάλει τη βέρα πού φορούσε στο πιδ μικρό του δάπεροχο!

Η ΔΥΟ ΦΑΡΣΕΣ

...Η μικρούλα, άκούοντας τά θερμά λόγια μου, ανατρίχισε και άναστενάξε από εύχαριστηρι, πράγμα τό όποιον τόσο μ' ένθουσίασε, ώστε βρισκοντας ένα διαβολέμένο κέφι, την πλημύρισα με ύποσχέσεις και όρκους. Στο τέλος, αίσθανόμενη ότι ή συγκίνησις της είχε φθάσει στο κατακόρυφο, την τράβηξα άπαλά κοντά μου. Ξαφνιασμένη έκείνη, έκανε μιά άπελπισμένη κίνησι γιά νά φύγη. Αλλά τότε εγώ, της έπιασα τό χέρι, φιλώντας το άπαλά. Στο χάδι αυτό, τό πρώτο δίχως άλλο, τό μόνο πού της έκαναν στή ζωή της, ανατρίχιασε ολόκληρη και φώναξε με μιά φωνή, πού είνε άδύνατον νά σου την περιγράψω, φωνή τρομαγμένη, ικετευτική, αλλά και σθημένη από την εύχαρίστησι, συγχρόνως: «Ω, λοχαγέ!... Οταν είδε τόν Μιράλ, ο όποιος, όρθος, την χαιρετούσε, έδιστασε νά προχωρήσει, φανερά παραγμένη. Μιά κοκκινάδα ζωήρεψε τό όμορφό της, χλωμό και θλιμμένο πρόσωπο.

—Καθίστε, δεσποίνις, νά μάς κανέτε λίγη συντροφιά, είπε ο Μιράλ, βυθίζοντας στα μεγάλα φοβισμένα μάτια της κόρης τό ελκρινές και γλυκό του βλέμμα.

Η κοπέλλα, μετά δυσκολίας συγκρατώντας την συγκίνησις της, κάθισε, και εύθες σθεδόν ο λοχαγός εξακολούθησε:

—Θά ήθελα, δεσποίνις, νά σας ρωτήσω, πως σάς φάνηκε ο χθεανός σας περίπατος στήν δειδροστοιχία;

Ακούοντας τόν ύπαινιγμό αυτό, η κ. Μπερνέλ προσποήθηκε ότι βήχει, κρατώντας στο στόμα της τό μαντήλι της, γιά νά συγκρατήσει καλύτερα τό τρελλό της γέλιο, ενώ ή κακόμοιρη ή δασκαλίτσα, από κόκκινη πού ήταν, έγινε τρομερά χλωμή.

Ο λοχαγός την λυπήθηκε και πρίν αναθύρουν δάκρυα στα μάτια της, είπε δυνατά, γρήγορα, ό,τι είχε άποφασίσει νά της πη.

—Χθές στήν δεδροστοιχία πού σάς συνήνησα, με παρέσυρε τό αίσθημά μου και τά λόγια μου υπερέβησαν τά όρια του σεβασμού πού σας όφειλω.

Καθώς σταμάτησε στο σημείο αυτό, ο λοχαγός, η κ. Μπερνέλ έπαυσε νά χαχανίζει και σκέφθηκε:

—Μπα, μάς τά χαλάει ο άδελφός μου... Δεν παίξει καλά τό ρόλο του... Έπρεπε νά ής μιλή σιγά δήθεν γιά νά κρυφί από μάς... Θά υπερθευτή και θα καταστρέψη τη φάρσα μας...

«Αλλ' ο Μιράλ εξακολουθούσε:

—Νά γιατί, σήμερα πού είμαι κύριος του έαυτού μου, θέλω νά καθωρίσω την σημασία της χρεοπλησί μου έξομολογήσεως. Και αν σάς μιλώ υποστά στήν άδελφή μου, είνε γιάτι θέλω νά δώσω στα σημεινά μου λόγια, περισσότερη έπισιμότητα.

Τη φορά αυτή, η κ. Μπερνέλ πήγε νά πη στον άδελφό της:

—Παίξεις πολύ άσχημα τόν ρόλο σου... Δεν τόν κατάλαβες καθόλου. Τί είνε αυτά πού λές; Αλλά δεν ποόφτασε. Ο λοχαγός είχε βγάλει τη βέρα πού φορούσε στο πιδ μικρό του δάπεροχο!

...Η μικρούλα, άκούοντας τά θερμά λόγια μου, ανατρίχισε και άναστενάξε από εύχαριστηρι, πράγμα τό όποιον τόσο μ' ένθουσίασε, ώστε βρισκοντας ένα διαβολέμένο κέφι, την πλημύρισα με ύποσχέσεις και όρκους. Στο τέλος, αίσθανόμενη ότι ή συγκίνησις της είχε φθάσει στο κατακόρυφο, την τράβηξα άπαλά κοντά μου. Ξαφνιασμένη έκείνη, έκανε μιά άπελπισμένη κίνησι γιά νά φύγη. Αλλά τότε εγώ, της έπιασα τό χέρι, φιλώντας το άπαλά. Στο χάδι αυτό, τό πρώτο δίχως άλλο, τό μόνο πού της έκαναν στή ζωή της, ανατρίχιασε ολόκληρη και φώναξε με μιά φωνή, πού είνε άδύνατον νά σου την περιγράψω, φωνή τρομαγμένη, ικετευτική, αλλά και σθημένη από την εύχαρίστησι, συγχρόνως: «Ω, λοχαγέ!... Οταν είδε τόν Μιράλ, ο όποιος, όρθος, την χαιρετούσε, έδιστασε νά προχωρήσει, φανερά παραγμένη. Μιά κοκκινάδα ζωήρεψε τό όμορφό της, χλωμό και θλιμμένο πρόσωπο.

—Καθίστε, δεσποίνις, νά μάς κανέτε λίγη συντροφιά, είπε ο Μιράλ, βυθίζοντας στα μεγάλα φοβισμένα μάτια της κόρης τό ελκρινές και γλυκό του βλέμμα.

Η κοπέλλα, μετά δυσκολίας συγκρατώντας την συγκίνησις της, κάθισε, και εύθες σθεδόν ο λοχαγός εξακολούθησε:

—Θά ήθελα, δεσποίνις, νά σας ρωτήσω, πως σάς φάνηκε ο χθεανός σας περίπατος στήν δειδροστοιχία;

Ακούοντας τόν ύπαινιγμό αυτό, η κ. Μπερνέλ προσποήθηκε ότι βήχει, κρατώντας στο στόμα της τό μαντήλι της, γιά νά συγκρατήσει καλύτερα τό τρελλό της γέλιο, ενώ ή κακόμοιρη ή δασκαλίτσα, από κόκκινη πού ήταν, έγινε τρομερά χλωμή.

Ο λοχαγός την λυπήθηκε και πρίν αναθύρουν δάκρυα στα μάτια της, είπε δυνατά, γρήγορα, ό,τι είχε άποφασίσει νά της πη.

—Χθές στήν δεδροστοιχία πού σάς συνήνησα, με παρέσυρε τό αίσθημά μου και τά λόγια μου υπερέβησαν τά όρια του σεβασμού πού σας όφειλω.

Καθώς σταμάτησε στο σημείο αυτό, ο λοχαγός, η κ. Μπερνέλ έπαυσε νά χαχανίζει και σκέφθηκε:

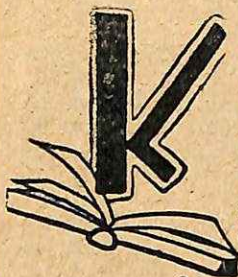
—Μπα, μάς τά χαλάει ο άδελφός μου... Δεν παίξει καλά τό ρόλο του... Έπρεπε νά ής μιλή σιγά δήθεν γιά νά κρυφί από μάς... Θά υπερθευτή και θα καταστρέψη τη φάρσα μας...

«Αλλ' ο Μιράλ εξακολουθούσε:

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΡΑ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ, ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», ΕΞΗΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝ ΣΥΓΡΕΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ, ΩΠΩΣ ΠΑΡΑΛΑΒΟΝ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ.

ΚΑΙ ΠΡΩΤΩΝ, Η Κ. ΜΑΡΙΑ Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΙΟΣΚΙ (ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ), ΚΑΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 72201 ΛΑΧΕΙΟΥ, ΗΤΙΣ ΕΚΕΡΔΙΣΕ ΕΝΑ ΎΦΑΣΜΑ ΜΕΤΑΞΩΤΟ ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 1.500, ΜΑΣ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕ ΤΗΝ ΚΑΤΩΘΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ:

Εν Μυτιλήνῃ, τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου 1934.

Κύριε Κ. Θεοδωρόπουλε, ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶμαι ἐκ τῶν τυχερῶν τοῦ Μεγάλου Λαχείου τῆς «Οἰκογενείας». Τὸ λαχεῖον ποὺ ἐπηρεστήθητε νὰ μοῦ ἀποσταλέτε, ἔχει τὸν ἀριθμὸν 72201, ὅστις κερδίζει ἐν μετὰ τῶν ὅρων μου γυναικείων ἀξίας 1500 δραχμῶν. Χαίρω διττὰς, διότι κερδίζω ἐν 52720ν, μεγάλῃ ἀξίᾳ καὶ συνολικῶς διότι τὸ κέρδος αὐτὸ θὰ γίνῃ αἰτία μεγαλετέρως ἐπισημοῦσιν ἐπὶ ἀλλοῦ ὁμῶν περιόδικου ἐν Μυτιλήνῃ. Κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 419 φύλλου τῆς «Οἰκογενείας», ἐστὶν αὖτε τὸ λαχεῖον εἰς τὸν κ. Ὑποπράκτορα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων καὶ Περιόδικων, ὅστις μοι ἀπηγγέλλει ὅτι δὲν δύναται νὰ τὸ κρατήσῃ, πρὶν λάβῃ ὁδηγίας σας. Εὐχαριστοῦσα ὑμᾶς θερμῶτα διὰ τὸ μέγα δῶρον σας, διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως.

Μαρία Μ. Βασιλείου

Σχετικῇ ἐπεξηγητικῇ ἐπιστολῇ ἐστάλη ἤδη ἐκ μέρους μας εἰς τὴν κ. Μαρίαν Βασιλείου.

Ο κ. ΠΑΥΛΟΣ Γ. ΠΑΓΚΑΛΟΣ, καθηγητῆς, Ἰεράπετρα (Κρήτης), κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 84584 λαχείου, τὸ ὁποῖον κερδίζει μίαν ὁμοτέλῃ ἀνδρικήν ἀξίας δραχμῶν 500, μᾶς ἀπέστειλε τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

Ἰεράπετρα Κρήτης, τῇ 10—9—1934.

Φίλτατε κ. Διευθυντά, ὁ φανατισμὸς μου ὑπὲρ τοῦ σοβαρωτάτου καὶ ἀρίστου ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανισέας καὶ ὕλης «Μπουκέτου», ἡμεῖς οὖν γενναῖοι. Τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον μοι προσφέρει διὰ τῆς Τυφλῆς Θεᾶς τὸ ἀξιολογώτατον περιόδικόν σας, τὸ θεωρῶ ὡς ἐπαθλὸν διὰ τὴν ἰδιαίτεράν ἐκείνην ἐκτίμησιν, ποὺ πρὸ ἐτῶν ἀπονέμου, διότι, ὡς βλέπετε καὶ ἐκ τῆς βεβαιώσεως τοῦ κ. Πράκτορος (ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ τὸ λαχεῖον), εἶμαι κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 84584 λαχείου, ὅπου κερδίζει μίαν ἀνδρικήν ὁμοτέλῃν ἀξίας 500 δραχμῶν, ἣν ἀναμένω ἀπ' εὐθείας, εἴτε διὰ τοῦ Πρακτορείου Τύπου Ἰεραπέτρας. Σὰς εὐχαριστῶ ἰδιαίτερώς καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν παύσω ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ προσφέρω πνευματικὴν εὐχαριστίαν εἰς τὴν οἰκογένειάν μου διὰ τοῦ ἀξιολόγου «Μπουκέτου».

Παῦλος Γ. Παγκάλος

Σὰς χαίρετ' ἐγκαρδίας. Καὶ εἰς τὸν κ. Παύλον Παγκάλον ἀπαντήσαμε ταχυδρομικῶς.

Ο κ. ΓΕΩΡΓ. Ι. ΜΑΝΩΛΑΚΑΚΗΣ, βιομήχανος, Χανιά (Κρήτης), κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 76940 λαχείου τὸ ὁποῖον κερδίζει ἓνα γυναικεῖον κορσὲ ἀξίας δραχμῶν 500, μᾶς γράφει:

Εν Χανίοις, τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου 1934.

Κύριε Θεοδωρόπουλε, Κατέχω τὸν ὑπ' ἀριθ. 76940 λαχὸν ἰδὼν περιόδικόν σας, ὅστις κερδίζει ἓνα κορσὲ ἀξίας 500 δραχμῶν. Ἐπειδὴ εἰς ἐμὲ αὐτὸς ἰσχυρῶς εἰνε ἀχρηστὸς, σὰς παρακαλῶ πολὺ ὥστε, ἐάν εἴνε δυνατόν, μοῦ ἀποστέλλῃτε τὸ ἰσχυρὸν τῆς ἀξίας του εἰς δραχμὰς καὶ δὴ μὲ ἀποχρεώσετε. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος τὸσον ἀπὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ περιεχομένου ἀμφοτέρων τῶν περιόδικών σας, ὅσον καὶ ἀπὸ τῶν ἀληθῶς πρωτότυπων λαχείων σας, δι' ὃ καὶ σὰς συγχαίρω.

Γεώργιος Μανωλακάκης

Σὰς χαίρετ' φιλικώτατα. Καὶ εἰς τὸν κ. Μανωλακάκην ἀπαντήσαμε σχετικῶς.

ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Λάρισα, τῇ 9ῃ Σεπτεμβρίου 1934.

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά, Σύμφωνα μετὰ τὴν ἀπάντησιν, ποὺ μοῦ στείλατε καὶ μοῦ γράφατε ὅτι τὸ ἀδιάρρηκτον τὸ στείλατε εἰς τὸν ἐδῶ Ὑποπράκτορα Ἐφημερίδων Ἑλληνικοῦ Τύπου, ἐπὶ τῇ ἀμέσῃ εἰς αὐτὸν διὰ νὰ πάρῃ τὸ δῶρον μου. Ὑψέγραψα ἀποδείξιν παραλαβῆς καὶ μοῦ ἐδόθη τὸ ἀδιάρρηκτον, τὸ ὁποῖον εἶνε πραγματικῆς ἀξίας δραχμῶν 1500, καὶ σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς. Πάντοτε ἤμουν βέβαιος ὅτι τὸ ἀγαπῶν «Μπουκέτο» εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸ καλῶτερα περιόδικα, ὅχι γιὰί ἐπειδὴ εἰς ἐμὲν τὸ δῶρον μου, ἀλλὰ καὶ διότι δημοσιεύει καὶ τὴν πλέον ἐκλεκτὴν ὕλην. Ἀγαπῶ τὸ «Μπουκέτο», δὲν εὐρίσκω λόγους νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὴν ταχεῖαν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποσχέσεών σου.

Μεθ' ὑπολήψεως.

Νικόλ. Μπράχος, ὑπάλληλος Ε.Υ.Η.Λ.

Χτύλο κι' ἐξακολουθοῦσε μετὰ τὸν ἴδιον σοβαρωτάτο τόνο: —Σὰς ἀγαπᾷ, δις Σεσίλ, καὶ σὰς ζητᾷ νὰ γίνετε γυναικᾶ μου. Ἀφῆστε με νὰ περάσω στὸ δάχτυλό σας αὐτὴ τὴ βέρα, παλὴν οἰκογενειακὸ κόσμημα. Εἶνε ἡ βέρα τῶν ἀρραβῶνων μας!

Δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς μικρῆς δασκάλας, δάκρυα χαρὰς καὶ εὐτυχίας. Ἐνῶ ὁ λοχαγὸς περνοῦσε ὅπαλὰ στὸ δάχτυλό της τὸ δαχτυλίδι.

«Ὑστερα, σήκωσε τὸ χέρι της ὡς τὰ χεῖλιν του καὶ τὸ φίλησε ἐλαφρᾶ, μετὰ τὴν πιὸ ἀγνὴ καὶ εὐκρινὴ ἐρωτικὴ θέρημ.

Βουδὴ ἀπὸ ἐκπληξί καὶ ὕστερα πειστωμένη, θυμωμένη ποὺ ἀντὶ νὰ κοροϊδέψῃ ἄλλους, νύσταν αὐτὴ τὸ κορόϊδο, ἡ κ. Μπερνὲλ προσποιήθηκε ὅτι δὲν ἔβλεπε καὶ δὲν ἀκούει τίποτε. Ὡστόσο δὲν ἔμπορεε νὰ μὴν ψιθυρίσῃ:

—Εἶνε τρελλός! Ὁ καὺμένος μου ἀδελφός μὴν τρελλάσθῃ;

Τότε ὁ Μιράλ, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος της, μετὰ μίαν φωνὴν παλλόμενῃ ἀπὸ χαρὰ, τῆς ψιθύρισε περιπαιχτικὰ καὶ εἰρωνικά αὐτὸς τώρα:

—Ἐ λοιπόν, ἐσὺ ποὺ τόσο πολὺ ξέρεις ἀπὸ φάρσες, τί λὲς γι' αὐτὴ τὴ φάρσα ποὺ ἐπαίξα τώρα εἰς ὄφρος σου;

ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΟΛΕΥ

Συνεχίζομεν κατωτέρω τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας, οἱ ὅποιοι παρ' ἄβον ἦδον τὰ δῶρα τῶν:

Οἱ κ. κ. Χαρ. Παπαδόπουλος διευθυν. ὁ Ἡλεκτ. Παραγωγικῆς σταθμοῦ Ἡράκλειον Κρήτης, Ν. Γαλάτης μηχανουργὸς Ἀργοστόλιον, Γ. Παπαμαργαρίτης Μακεδονίας 157 Λάρισα, Σ. Ἀνδρεόπουλος Βουλῆς 17 Ἐνταῦθα, Σωτ. Διηγητῆς Χαλκίδας, Ἀγγελ. Κοντοῦ Βιγνινίας Μπενάκη 4 Ἐνταῦθα, Σταμ. Παναγιώτου Σουλίου 5Β Ἐνταῦθα, Δ. Βαρένης Περίτερον Πλατείας Τρίπολις, Ἰωάν. Μαγγανάς Ἐλάτεια Λαρίσης, Δημ. Μοσχολαίδης Χρυσὸ Παρνασσίδος, Γ. Μανωλέας Καφενεῖον Ἀίγινας Πλατεία Ἀγίου Κωνσταντίνου Βόλος, Στέφ. Δίκος ἑμπορος Σοφάδες, Λ. Φωτόπουλος Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων Ἀρτα, Κ. Δασκαλάκης Ἀγίος Μύρων Ἡράκλειον Κρήτης, ἐκέρδισαν ἀπὸ μίαν σειρὰν τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ὡσαύτως οἱ κ. κ. Ἀν. Καπετανόπουλος Ἀλεξανδρούπολις, Γ. Δημοπούλου Ὑποπράκτορ Φάρσαλα, Παν. Ἀναγνωστόπουλος δημοδιδάσκαλος Ἐπισκοπὴ Τεγέας Τρίπολις, Στέφ. Δίκος ἑμπορος Σοφάδες, Ἰω. Γεωργίου Βόνιτσα, Διον. Δελλαπόρτας Ληξούριον Κεφαλληνίας, Χρ. Βακαλόπουλος ὑπονομήν Συγκοινωνίας Ἐνταῦθα, Ν. Στάθης χωροφυλάξ Δράμα, Γ. Καπετανάκης Ὑποπράκτορ Ἐφημερίδων Ἀγίος Νικόλαος Κρήτης, Εὐάγγ. Μπισσαξὴς Λάμπρον Κατσώνη 35 Ἐνταῦθα, Ἀχιλλ. Κολλάρος Βαθὺ Σάμου, Μάρκος Ἐξαρχος Σαροῦ 4 Ἐνταῦθα, Λεων. Φωτόπουλος πρᾶκτορ Ἐφημερίδων Ἀρτα, Κωνστ. Μέντας Μεσολόγγιον, Ἀπ. Τσαμπόπουλος Καρδίτσα, Χρήστος Ἡλιάδης Τάντα Αἰγυπτίου, Νικ. Γαλάτης μηχανουργὸς Ἀργοστόλιον, Ἀλ. Μακρὸς τηλεγραφεῖς Κοζάνη, Ἐμ. Παρὰς δόδς Πειραιῶς Μοσχάτον, Παν. Νικολάου Μανουμάλη 83 Ἐνταῦθα, Σπύρος Τουφεξὴς ναυτὴς ὑποδουχίου «Πρωτεύς», Ἀντ. Ὀρφανὸς Ἐρμού 26 Πειραιεύς, Ἄννα Σωτήρχου Πειραιεύς, Ἀθαν. Παπαδάκης Ἀμφισσα, Ν. Πελέκης Θήρα, Εὐάγγ. Σαριδέλλης Πλατεία Κοινοῦνδούρου 8 Ἐνταῦθα, Στεργιάδου Καλλιφρονά Πατῖσια, Μάρκος Ἐξαρχος Σαροῦ 4 Ἐνταῦθα, Ἀλέκ. Μακρὸς τηλεγραφεῖς Κοζάνη, Σοφία Χριστοπούλου φαρμακοποδὸς Λεωφ. Δημ. Γούναρη 64 Πάτρα, Ἐμμ. Καλαμπίνης ἐφημερίς «Ροδιὰ» Ρόδος, Δ. Ἀθανασόπουλος δερματέμπορος Τρίπολις, Χρονόπουλος διευθυντῆς Τ.Τ.Τ. Τρίπολις, Ἀγγελ. Νικολάου Ἀγ. Ἀνδρέου 128Β Πάτρα, Πολ. Γαλιάνης Πειραιεύς, Λεων. Φωτόπουλος πρᾶκτορ Ἐφημερίδων Ἀρτα, Κωνστ. Μάγειρος Δράμα, Ἀναστ. Σταμούλης Αἰτωλὸν Εὐβοίας, Ἐλευθ. Ἐμμ. Μαρῖνος Βρούτου 41 Καβάλλα, ἐκέρδισαν ἀπὸ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης οἱ κ. κ. Κ. Τσιλῖρας Γραφεῖα Καπνῶν Βόλος, Διον. Α. Ζαφειρόπουλος ἐφοριακὸς κλητὴρ Κρήστιανα Ὀλυμπίας, Π. Σκορδαλῆς Ἀλεξανδρούπολις, Ι. Γεωργιάδης Ἀλεξάνδρεια, Λουκάς Γρίκας Ἀλεξάνδρεια, Κ. Ψυχάλινος ὑπάλληλος Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς Σητεία, Κ. Δασκαλάκης Ἀγίος Μύρων Ἡράκλειον Κρήτης, Γ. Γεωργίου μαθητῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς Τεχνιτῶν Θεσσαλονίκης, Ι. Διομάνης Χρυσὸ Παρνασσίδος, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντὶ ἑκαστοῦ τοῦ «Καπετάν Βρυκόλακα».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ 37ης ΚΑΗ' ΕΞΕΣΕ ΤΗΝ 159ΗΜΕΡΟΝ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Κατὰ τὴν 3ην κλήρωσιν τοῦ Δεκαετημέρου Λαχείου μας, ἡ ὁποία ἔγινε τὴν 19ην Σεπτεμβρίου καὶ ὥραν 6ην μ.μ. εἰς τὰ Γραφεῖα μας, ἐξήχθησαν ἐν τῇς κληρωτίδων οἱ κάτωθι ἀριθμοί:

Ὁ 1ος ἀριθμὸς 5233, ὅστις κερδίζει δραχμὰς 500.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς 18253, ὅστις κερδίζει ἓνα πολυτελὲς μπριολὸ Βοημίας.

Ὁ 3ος ἀριθμὸς 22637, ὅστις κερδίζει 25 Λάμψες Radium, καὶ

Ὁ 4ος ἀριθμὸς 1205, ὅστις κερδίζει μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς 33 (ἦτοι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ 5233), κερδίζουν ἀπὸ ἓνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τοῦ ἔτους ποὺ θέλουν οἱ κερδίζοντες, ἢ ἓνα βιβλίον τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου», τῆς αὐτῆς ἀξίας μετὰ τὸ Ἡμερολόγιον.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Ὁ κ. Ὀρφεὺς Σταυρίδης, Ἀστυδύμαντος 13, Παγκράτι, κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8475 δελτίου τῆς 1ης κληρώσεως τοῦ Δεκαετημέρου Λαχείου μας, ἐκέρδισε μίαν γραβάταν μεταξωτὴν.

Οἱ κ.κ. Αἰμίλιος Τήρῶς Σιννοῦ. Περικλοῦ, Οὐρανία Χ. Παταϊάδου Ἰεράπετρα Κρήτης, Θεοχ. Κοιμνηνίου Παλαιολόγιον Ἀρναίας, Βασιλὴ Γκιανναβούλη Πάτρα, Ἡλ. Μανουήλιδης Σποράδων

18 Ἐνταῦθα, Μ. Παλαβίδης Διοικήσεως Χωροφυλάκων Χίος, Α. Γρουγανῆτος Ληξούριον, Μ. Μουζάκης Βαθὺ Σάμου, Σταύρος Πετρίδης Ἀλεξάνδρεια Αἰγυπτίου, Βασίλειος Καζαντζῆς Δευκαλίωνος 32 Ἐνταῦθα, Γεώργιος Καψαμπέλης Φάληρον, Χρυσούλα Πετρομάκη Φιλοπάπτον 30 Ἐνταῦθα, Γ. Βεγδίνης Ἐπισκοπὴ Ρεθύμνης Κρήτης, Χριστίνα Μητσιάλη, Ἀλεξ. Δεσούλα Γαρίτσα Κεφαλονίας, Ν. Μπαζάνη Χανιά Κρήτης, Ἀλέκος Χατζημυχαῖλ Θεσσαλονίκης, Κ. Γιάγκας Πεντάλοφος Κοζάνης, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τῆς ἀρεσκείας τῶν

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΜΑΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΪΡΛΑΥ

ΤΟ Σάλπιον — ἔνα μεγάλο χωριὸ στὴν ἀγγλικὴ αἰκία τῆς Ἀκτῆς τοῦ Χρυσοῦ — οἱ μοναχικοὶ Εὐρωπαῖοι ἦσαν ὁ ἀστυνόμος, ὁ γιατρὸς καὶ πέντε ἑμποροὶ καουτσούκ καὶ γόμας.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1932, μὴ φοβερὴ ἐπιδημία οἰμῶσε τὸ χωριὸ καὶ τρομοκράτησε τοὺς Εὐρωπαῖους. Μὰ ἡ συμφορὰ πέρασε γρήγορα, ὥστε περνοῦν ἡ μεγάλῃς μπόρες στὶς χῶρες τοῦ Τροπικοῦ καὶ ὅπως συμβαίνει πάντα σ' αὐτὲς τὲς περιπτώσεις, δὲν ἄργησε νὰ ξεχαστῇ. Ὁ ἀστυνόμος τότε ξεκίνησε γιὰ μίαν μεγάλην περιουσία στὰ γειτονικά χωριά καὶ ἔλειψε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ παραπάνω ἀπὸ ἓνα μῆνα.

Μὰ μόλις γύρισε, τὸ πρῶτο ποὺ ἔμαθε ἦταν ὅτι θάνατος ἀνὴρ Εὐρωπαίου. Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωὶ, εἶχε πεθάνει ὁ ὡς ὅτις τοῦ Γερμανοῦ ἐμποροῦ γόμας Μπρατίμαν.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα, ὁ γιατρὸς πῆγε καὶ θάρρε τὸν ἀστυνόμο. —Θὰ ἦθελα πολὺ νὰ μάθω πῶς πέθανε ὁ βοηθὸς τοῦ Μπρατίμαν; τὸν ὥστες περιεργεῖς ὁ ἀστυνόμος. Γιὰ διηγηθῆτε μου τί συνέβη; ...

—Ἀκούστε... τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος. Δὲν πέθανε μόνον αὐτός. Τὸν καιρὸ ποὺ λείπατε ἀπὸ τὸ Σάλπιον πέθαναν τρεῖς Εὐρωπαῖοι. Κ' οἱ τρεῖς τῶν μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο, στὸ ἴδιο σπίτι καὶ στὴν ἴδια κάμαρα. Ἦσαν, σημειώστε κ' οἱ τρεῖς, βοηθοὶ τοῦ Μπρατίμαν...

—Ὡστε δὲν πέρασε λοιπὸν ἀκόμη ἡ ἐπιδημία;

—Ἔξω κ' ἐγώ; ... Τί νὰ σὰς πῶ... Ἐκανε στενοχωρημένος ὁ γιατρὸς.

—Καὶ τώρα εἶνε ἄρρωστοι κ' οἱ ἄλλοι;

—Ὁχι. Δὲν εἶνε ἄρρωστοι κανεῖς.

—Περίεργο! Παραπολὺν περίεργο! ψιθύρισε ὁ ἀστυνόμος. Γιὰ πῆτε μου πῶς πέθανε ἀκριβῶς ὁ βοηθὸς τοῦ Μπρατίμαν.

—Ἐνα βράδυ ἦρθε στὸ σπίτι μου ὁ Τσίμμεριαν, ὁ βοηθὸς τοῦ Γερμανοῦ ἐμποροῦ. Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἔξωσσε μὴ ἀγρία μύδρα. Ὁ Τσίμμεριαν περὶ ὅπως στὸ σπίτι μου, ὅπου νὰ σταματήσῃ ἡ βροχὴ. Ἐπειτα ἔφυγε. Τὸ πρωὶ, πέθανε, δίχως κανεὶς νὰ τὸ πειρημέν...

—Κι' ἔπειτα; ῥώτησε ὁ ἀστυ...

—Ἐπειτα ὁ Μπρατίμαν ἔστειλε ἐδῶ πέρα ἓναν ἄλλο ὑπάλληλο. Μὰ πρὶν περάσουν δεκαπέντε μέρες συνέβησαν τὰ ἴδια πράγματα. Ἡ βροχὴ καὶ ὁ θάνατος τοῦ δευτέρου ὑπάλληλου.

—Καὶ τότε;

—Εἶπα νὰ κλείσουν τὴ μοιραία κάμαρα. Ὁ Μπρατίμαν ὅμως μοῦ ἔγραψε ἓνα γράμμα γεμάτο θυμὸ καὶ παράπονα καὶ μοῦ ἔστειλε τὸν τρίτο βοηθὸν γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ κλειστὸ δωμάτιο. Ὁ δυστυχὴς ὑπάλληλος κοιμήθηκε καὶ αὐτὸς ἐκεῖ πέρα καὶ ὅπως οἱ ἄλλοι, πέθανε καὶ αὐτὸς σήμερον τὸ πρωὶ.

—Μετὰ τὰ ἴδια συμπτώματα;

—Ἀκριβῶς τὰ ἴδια: μὴ ἀπερίγραπτη ναντία, ζαλάδες, ξαφνικὸ τέλος...

Οἱ διὸ Εὐρωπαῖοι κυττάζηναν, μετὰ κλειστὰ χεῖλη.

—Ὅπως καταλαβαίνετε, γιατρέ, αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε περὶ ἀκατοίκητο. Θάθελα πολὺ νὰ τὸ δῶ... τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγη ὥρα λοιπὸν ὁ ἀστυνόμος ἔφτασε στὸ μοιραῖο σπίτι. Ἐβριζε τριγύρω του μὴ περὶ τῆς ἐργῆς ματιὰ καὶ χτύπησε κατὰ τὴν δύναμιν τὴν πόρτα. Ὅταν τέλος παρουσιάσθηκε ὁ ἰθαγενὴς φύλακας, τοῦ εἶπε:

—Δεῖξε σὲ ποιά κάμαρα πέθαναν οἱ τρεῖς λευκοὶ ἄνθρωποι.

Ὁ μαῦρος ὡδήγησε τὸν ἀστυνόμο ἀπὸ μίαν σκάλα πρὸς τὸ πρῶτο μέρος τοῦ σπιτοῦ. Τὸ μοιραῖο δωμάτιο ἦταν καθαρὸ καὶ ἀγυρισμένο. Πάνω στὸν πεζούλι τοῦ παραθύρου ἦσαν ἓνας κουβάς γεμάτος νερό. Ὁ ἀστυνόμος πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ εἶδε ὅτι ἔβλεπε σὲ μίαν μικρὴ αἰλὴ, καθαρή καὶ ἀδεια, φραγμένη τριγύρω ἀπὸ ψηλὸς τοίχους. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὅμως, ἀπὸ μὴ ἀδέξια κίνησι ἔσπασε τὸν

κουβά μετὰ τὸ νερό. Ὁ κουβάς ἀναποδογύρουν στὴν αἰλὴ καὶ σκόρπισε τὸ νερὸ τριγύρω.

Ὁ ἀστυνόμος δὲν ἔδωσε καμμίαν προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ περιστατικόν. Ἐπαύθησε ἀργὰ-ἀργὰ, καὶ προσεχτικὰ ὅλο τὸ δωμάτιο καὶ ἔπειτα ἔβλεψε τὰ παντζούρια. Μὰ πρὶν περάσει λίγη ὥρα, ἔνοιωσε μὴ παρὰ ξηρὴν ζαλάδα καὶ ἄρχισε νὰ παρὰ μαν, τοῦ εἶπε, καὶ σὰς γνωστοποίησα τὰ τραγικὰ γεγονότα. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶνε μοιραῖο. Ὁ κ. ἀστυνόμος πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ σφραγίσῃ...

—Κι' ἐγὼ σὰς λέω, φώναξε, δὲν αὐτὴ ἡ κάμαρα δὲν θὰ σφραγιστῇ. Αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε δικό μου! Ἐξέρω πολὺν καλὰ τοὺς νόμους. Ἡ κάμαρα μπορεῖ νὰ σφραγισθῇ μόνο όταν εἶνε ἀνθυγιεινὴ. Καὶ τώρα πᾶν ν' ἀλλάξω καὶ ὅταν ξαναγυρῶ, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχετε ἀδειάσει τὸ σπίτι μου...

—Λοιπὸν; Ἀκόμη ἐδῶ; ἔκανε ὁ Μπρατίμαν.

—Αὐτὸ τὸ δωμάτιο θὰ σφραγισθῇ! φώναξε ὁ ἀστυνόμος.

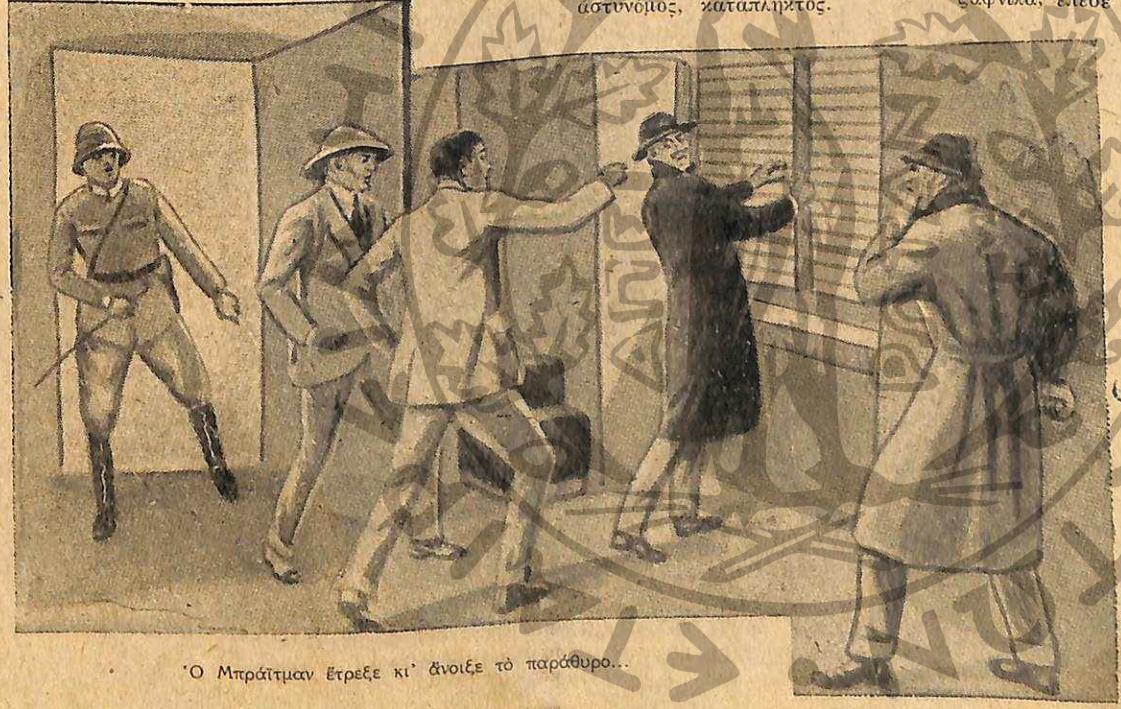
—Ἐμπρός! Ἐλάτε, ἐλάτε στὸ δωμάτιο! σφράγιζε ὁ ἑμπορος. Θέλω νὰ μοῦ δεῖξετε τί ἔχει καὶ εἶνε ἀκαθάριστο καὶ ἀνθυγιεινόν.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Μπρατίμαν ἀνοίξε τὴν πόρτα, φωνάζοντας θριαμβικῶς:

—Τί ἔχει; Τί ἔχει; Τίποτα! Κυττάξτε τριγύρω! Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ κλείσῃ αὐτὸ τὸ δωμάτιο; Κι' ἔτρεξε καὶ ἀνοίξε τὸ παράθυρο γιὰ νὰ φτάσουν ἐκεῖ πέρα.

Μὰ δὲν ἔχε περάσει μισὴ ὥρα, ὅταν ἔξωφρα δυὸ ἄνθρωποι μωροειδῆς ὡς τὸ κόκαλο ἀπὸ τὴ βροχὴ, πῆγαν μέσα στὸ σπίτι, μιλώντας δυνατὰ, σὰν νὰ μάθωναν.

—Εἶνε ὁ Μπρατίμαν! ἔκανε ὁ ἀστυνόμος, κατὰ τὴν ὥρην.

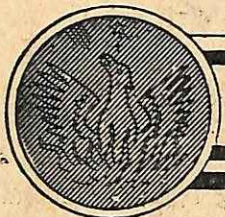
Ὁ Μπρατίμαν ἔτρεξε καὶ ἀνοίξε τὸ παράθυρο...

—Μετὰ τὸν καινούργιον βοηθὸν του... προέβλεπε ὁ γιατρὸς.

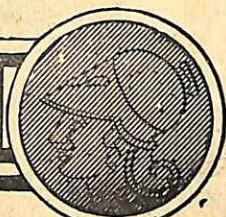
Κι' ἔπειτα, γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος του:

—Μὰ σὰς ἔγραψα, κ. Μπρατίμαν, τοῦ εἶπε, καὶ σὰς γνωστοποίησα τὰ τραγικὰ γεγονό

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΛΕΙΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

-ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

Η συνέπεια της κακής έφειτης Γεωργικής έσοδίας και ατά δυο ήμισφαίρια της γής, άρχισαν να φαίνονται στις τιμές των κυριωτέρων Γεωργικών προϊόντων.

Ο έπόμενος συγκριτικός πίνακας, δείχνει σε κύριες γραμμές την ύψωση των τιμών (ή τιμή όρίζεται σε χρυσά σέντες) των κυριωτέρων Γεωργικών προϊόντων:

	Τέλη τοῦ 1933	Αύγουστος 1934	Διαφορά εἰς %
Σίτος	39 1)4	51 1)4	+ 30,6
Άραβόσιτος	38	48 1)2	+ 27,6
Καφές	53)8	53)4	+ 7
Ζάχαρις	0,77	0,72	- 6,5
Όρυζα	47)8	51)2	+ 7,7

-Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΚΑΠΝΟΥ.

Μέσα σ' ολόκληρο τὸν περασμένο μῆνα, τὸν Αύγουστο, ἐξήχθησαν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Καθάλας 151.733 κιλά καπνοῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀξία-σύμφωνα με τὶς δηλώσεις τοῦ τελωνείου-ἦταν 7.381.075 δρχαμῶν. Ἐτσι, τὸ σύνολον τοῦ καπνοῦ ποῦ ἔχει ἐξαχθῇ ἀπὸ τὸν πρῶτο λιμένα τῆς Ἀνατολ. Μακεδονίας μέσα σὸ ὀκτάμηνο διάστημα, ἀπὸ τὴν 1 Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. ὡς τὴν 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ., ἀνῆλθε τὰ 4.106.124 κιλά συνολικῆς ἀξίας 315.627.525 δρχαμῶν.

Ἐπίσης, μέσα σὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως ἐξήχθησαν 255.998 κιλά καπνοῦ, ἀξίας-κατὰ τὶς δηλώσεις τοῦ τελωνείου-22.020.828 δρχαμῶν.

Ἦτοι μέσα σὸ ὀκτάμηνο χρονικὸ διάστημα (1-1-34 ὡς 31-8-34) ἐξήχθησαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Θράκη 4.362.122 κιλά καπνοῦ, ἀξίας 337.648.353 δρχαμῶν.

-Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ.

Πληροφορούμεθα, ὅτι τὰ Ὑπουργεῖα Παιδείας καὶ Γεωργίας καταβάλλουν κάθε δυνατὴ ἐνέργεια γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ διδασκαλία Γεωργικῶν μαθημάτων στὰ σχολεῖα μέσης καὶ κατωτέρας ἐκπαίδευσης ἀπὸ τὴν προσεχῇ σχολικὴ περίοδο.

σιγμὴ μιὰ τρομακτικὴ δυσοσμία γέμισε τὸν ἀέρα, τόσο ἀνησυχία, ποῦ ὁ γιατρός μὲς πρῶτασε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ καταραμένο δωμάτιο, γιὰ νὰ μὴ λιποθυμήσῃ.

Ο ἀσυνήθως τὸν κῆρυξε κατάπληκτος, δίχως νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε.

—'Α... Ἐπιτέλους!... ἔκανε ὁ γιατρός. Ἀνακάμψα τὸ μυστικό... Ἡ ἀνάκαμψή γόμα, ποῦ ἔχει σωριαστῇ ἀπὸ καρὸ στὴν αὐλή, ἔχει σαῖσι, κάτω ἀπὸ τὸ χόμα. Ἀπὸ αὐτὴν λοιπὸν ἀνεβαίνουν ἡ δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις. Ὅταν τὸ χόμα εἶνε στεγνόν, δὲν κινδυνεύει κανεὶς, μένοντας σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Μὰ ὅταν βρέξει, τὰ σκουλήρια τῆς γούμας, τὰ ποῦ δηλητηριώδη σκουλήρια τοῦ Τροπικού, βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια, καὶ τότε ἡ δηλητηριώδης ἀναθυμίασις γεμίζει τὸν ἀέρα καὶ προκαλοῦν ἕναν κεραυνόβλοο θάνατο!...

Οὐ τοῦτοι τῆς μικρῆς αὐλῆς, ὅπως εἶδατε, εἶνε ψηλοὶ. Τὴ νύχτα, λοιπὸν, ἡ δηλητηριώδης ἀναθυμίασις ὑψώνεται στὸν ἀέρα καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο μπαίνουν μέσα σὸ δωμάτιο. Τέλος θυμηθῆτε ὅτι καὶ τὶς τρεῖς φορές ποῦ σημειώθηκαν οἱ θάνατοι εἶχε βρέξει...

—'Ακόμη καὶ ἕνας κοινὸς με νερό παρ' ἔπεσε στὴν αὐλή, εἶπε ὁ ἀσυνήθως, προειλάσε τὶς ἴδιες ἀναθυμιάσεις. Λίγο ἔλειπε νὰ λιποθυμήσω...

Ο Μπαρτάρνι τότε κατάλαβε τὸ ἄδικο τοῦ καὶ ἔβλεπε τὸ καταραμένο σπίτι του με τὴν ὑπόσχεση ὅτι δὲν θὰ ξαναστῆνε κανένα ὑψάλληλό του νὰ κοιμηθῇ σ' αὐτό, ἂν δὲν καθάριζε πρῶτα τὴν αὐλὴν του.

Μὰ τὸ σπίτι, ἔμεινε ἔτσι ἀκατοίκητο, καὶ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ σήμερα, ὁμιχλημένο, σὸ Σάλτποντ τῆς Ἀλτίας τοῦ Χρυσοῦ.

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙΤΡΑΥ

Κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν Γεωργικῶν Ἐπιμελητηρίων, ἡ διδασκαλία τῶν Γεωργικῶν μαθημάτων πρέπει νὰ συμπεριληφθῇ ὡς ὑποχρεωτικὴ σὸ πρόγραμμα τῶν σχολείων.

Τὴν γνώμη αὐτὴ θὰ τὴν ἐπικροτοῦσε κάθε πρακτικὸς πολίτης, ἐφ' ὅσον ὅμως ὀριστῇ ρητῶς, ὅτι μόνον σὲ ὀρισμένες κατ' ἐξοχὴν γεωργικὲς περιφέρειες θὰ εἰσαχθῇ ἡ διδασκαλία τῶν γεωργικῶν μαθημάτων. Ὅσο γιὰ τὶς θιομηχανικὲς καὶ ἐμπορικὲς περιφέρειες, συντασσόμεθα καὶ ἐμεῖς με τὸ μέρος εἰκόνων οἱ ὁποῖοι ὑπεστήριξαν τὴν εἰσαγωγὴ ὡς ὑποχρεωτικὸ μαθημάτων τῆς οικονομικῆς γεωγραφίας καὶ τῆς στοιχειώδους ἱστορίας τῆς ἐξελίξεως τῆς τεχνικῆς.

-ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΕΣ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ.

Ἡ εἰσπράξεις τῶν τελωνείων μας τοῦ πρώτου δεκαήμερου τοῦ τρέχοντος μηνὸς εἶνε γενικῶς κατώτερες ἀπὸ τὶς τελωνειακὲς εἰσπράξεις τοῦ ἀντιστοίχου χρονικοῦ διαστήματος τοῦ προηγούμενου ἔτους.

Ο ἀκόλουθος πίνακας δείχνει λεπτομερῶς τὴν πτώσιν τῶν τελωνειακῶν μας εἰσπράξεων:

Τελωνεῖον	Ἀ θ η ν ὠ ν.	Δρ.
1 — 10	Σεπτεμβρίου 1933	695.722
1 — 10	» 1934	565.266

Ἐλατ. 1-10	Σ)θρίου 1934	»
Τελωνεῖον Πειραιῶς	1 — 10 Σεπτεμβρίου 1933	43.149.264
1 — 10	» 1934	47.737.568

Πλέον 1-10	Σ)θρίου 1934	»
Τελωνεῖον Θεσσαλονίκης	1 — 10 Σεπτεμβρίου 1933	21.968.313
1 — 10	» 1934	20.201.633

Ἐλατ. 1-10	Σ)θρίου 1934	»
ΠΛΟΥΤΟΠΑΡΑΓΩΓΙΚΑ ΕΡΓΑ.		1.766.680

Πληροφορούμεθα, ὅτι ἡ Ἐταιρεία Μπούντ, ἡ ἀνάδοχος τῶν ἀποξηραντικῶν ἔργων τῆς λίμνης Κάσας (διὰ τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ δοθῶν στὴν καλλιέργεια 200.000 στρέμματα γῆς) ἐδέχτηκε τοὺς ὅρους τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἔργων, τοὺς ὁποίους καθήρτισε τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον. Ἀνεκοινώθη ἐπίσης, ὅτι ἡ ἐνθάδε τῶν ἔργων θὰ νύνη ἐπισημῶς κατὰ τὸ δεύτερον δεκάπενον καὶ τὰ ἔργα ὁδοποιίας, ποῦ ἔγιναν ἡ γίνονται στὶς ἐπαρχίες Πύργου, Ὀλυμπίας, Γορτυνίας καὶ Τριπόλεως.

Ἀνεκοινώθη ἐπίσης, ὅτι ἀποπερατώθηκε ἡδὴ ἡ μεγάλη γέφυρα τοῦ Ἀλσε-ῶ, ἡ ὁποία θὰ ἐνώσῃ τὴν Γορτυνίαν με τὴν Ἡλείαν καὶ γιὰ τὴν ὁποία δαπανήθηκαν περισσότερα ἀπὸ 10 ἑκατομ. δρχαμῶν. Τὰ ἐγκαινία τῆς γεφύρας θὰ γίνουν μέσα σὲ λίγες μέρες καὶ θὰ παραστοῦν σ' αὐτὰ οἱ Ὑπουργοὶ κ. κ. Ράλλης καὶ Γιαννιόπουλος, οἱ ὁποῖοι ποσηγοιμένως θὰ ἐπιθεωρήσων καὶ τὰ ἔργα ὁδοποιίας, ποῦ ἔγιναν ἡ γίνονται στὶς ἐπαρχίες Πύργου, Ὀλυμπίας, Γορτυνίας καὶ Τριπόλεως.

-ΜΙΑ ΠΡΟΟΔΟΣ.

Ο ὕφυπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας κ. Κ. Τσαλδάρης, ἀνεκοινώσας, ὅτι ἐτελείωσαν ἡ ἐργασίες γιὰ τὴν ἱδρυσὶν ἀσυνόματου τηλεφώνου στὸν Πειραιῶ καὶ ὅτι τὰ μηχανήματα θὰ στάσουν κατὰ τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁπότε καὶ θὰ νύνη ἡ ἐγκατάστασις τοῦ σταθμοῦ. Συγγράμματα με τὴν ἐγκατάστασιν ἑλικάπτου, θὰ ἐφοδιασθῶν ἑλικάπτα πλοῖα με ἀσφάλεια, τηλεφώνου καὶ ἔτσι οἱ ἐπιβάτες θὰ μποροῦν νὰ μιλῶν ταξιδεύοντας με τοὺς συννεφεῖς καὶ φίλους ποῦ μένουν στὸν Πειραιῶ! Αὐτὴ ἡ ποιοτικὴ νύνη γιὰ τὴ χώρα μας καινοτομία, ὅτι μόνον ὁ ἐξυπηρετήσας ὅσους ταξιδεύουν καὶ τὸ ἐμπόριο, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐξυψώσῃ τὸ ἐκπολιτιστικὸ ἐπίπεδο τῆς χώρας.

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. (Κατοικία : Χαλάνδρι).

"Οροι συνδρομῶν «Οἰκογενείας» :

Ἐσωτερικοῦ δι' ἑν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
Ἐξάμηνος » 100 ἢ Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκό ἐπιστὰ συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ. Λέκα 7
Τμη ἐκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκό κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης Β. Ρ. 445, Elisabethville, Congo-Belge διου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπίτι, ἡ κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

Α διὰ τελευταία χρόνια, κάθε ἐποχὴ ποῦ πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ ἡ καινούριες μόδες, βλέπουμε ὅλο καὶ πὺ καθαρό ὅτι πέρασε ὁ καιρὸς, ποῦ ἡ γυναικες ντυνότουσαν ὅλες ὁμοίωμορφα, σὰν μαθήτριες παρθεναγωγείου, καὶ πῶς ἡ μόδα ξανοίγεται σὲ μεγαλύτερες ποικιλίες, ἀφήνοντας κάθε γυναῖκα νὰ διαλέξῃ γιὰ τὸ ντύσιμό της ὅτι τῆς ἀρέσκει καὶ ὅτι τῆς πᾶσι καλύτερα.

Ἀποδείξεις, ἡ φθινοπωρινὴ μόδα, ποῦ ἔκανε τὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισιν στὰ σαλόνια καὶ ποῦ ἔχει τρεῖς-τέσσερες διαφορετικὲς κατευθύνσεις. Ἡ πρώτη κατευθύνσις εἶνε ἡ μόδα τῆς ἰσίας γραμμῆς. Αὐτὴ συνήθεται ἰδίως στὰ πρωινὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα γίνονται ἐντελῶς σκέτα, ἴσια καὶ στενά. Τὸ μόνον λοῦσο τους εἶνε τὸ ἵφασμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνονται, καὶ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ εἶνε πρώτης ποιότητος, σὲ χρῶμα σκοθὸν μᾶλλον, ἀλλὰ ἀσυνήθιστο, καὶ τὸ κήμητό του, ποῦ εἶχε τέτοιο, ὥστε ν' ἀναδεικνύῃ ὅλες τὶς ὥρες γραμμῆς τοῦ σώματος. Ο λαμρὸς ἀπάνω εἶνε κλειστός, ἀλλὰ στολίζεται μ' ἕνα κλίσι ἡ με κομψὰ ἡ με γιανὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο ἵφασμα. Τὰ μανίκια κόβονται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κίμονο ἡ ραγκλάν, ἀλλὰ ἐφαρμόζουν σὸ χερί καὶ δὲν ἔχουν κανένα ἀπολύτως γαρνιρῆμα. Ἡ φούστες συνήθονται ποῦ μακρύτερες ἀπὸ πέρσον, ἔκδοσι με εἰκοπέντε ἑκατοστὰ ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ εἶνε ἀμφίβολο ἂν αὐτὴ ἡ μόδα θὰ κρατήσῃ, γιὰ τὰ πρωινὰ φορέματα τοῦλάχιστον. Γίνονται ὅλες ποῦν στενὲς καὶ ὀλίσιες. Τὸ ἀπαρτινὸ πλάτος, ποῦ χραιζέται γιὰ τὸ περπάτημα, ἐπιτυγχάνεται χάρις σὲ πρόσθετες πέτες, ποῦ τοποθετοῦνται ἐμπρὸς τῇ πίσω στή φούστα καὶ ἀνοίγουν κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο.

Ὅταν στέκεται κανεὶς ἀκίνητος, ἡ πέτες πέφτουν καὶ ἡ φούστα σχηματίζει μιὰ γραμμὴ ἐντελῶς εὐθεία. Τὴν δεύτερη κατευθύνσιν τῆς μόδας τὴν παρατηροῦμε ἰδίως στὰ ταγιέρ. Τὰ ταγιέρ ἔχουν ὅλα φούστες στενές. Ἀλλὰ στὶς ἑσκέτες παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Ἀλλὰ ταγιέρ ἔχουν ἑσκέτες σὲ λογικὸ μέγεθος, κομμένες σὲ σχῆμα σπῆρ με τσέπες κολιητῆς καὶ με γιανὰς ποῦ κομψώνουν. Ἀλλες πάλι εἶνε μακρινές, σχεδὸν τριπλῶ-πᾶρ, καὶ ἀπὸ τῇ μέσῃ καὶ κάτω ἀνοίγουν σὲ σχῆμα κλῶς, ὅπως ἡ καζάνες τῶν Ρώσων Κοζάκων. Ἡ ἑσκέτες αὐτὲς σφίγγονται στὴ μέση με μιὰ ζώνη λουστρινένια, πολλὰ δὲ ἀπὸ αὐτὲς κομψώνουν ὡς τὸν λαμρὸ καὶ κλείνουν με μιὰ μικρὴ μπουργούρα ἀπὸ γούνα.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ συνήθεται ἰδίως στὰ ἀπογευματινὰ ταγιέρ καὶ σιναδεύεται ἀπὸ μιὰ ταινίαν τοῦ αὐτοῦ μακρὸς με τὴν ἑσκέτα, καμωμένη ἀπὸ λαμρὴ ἡ κρεπ-σατέν ἡ ὁποῖα διήρτοτε ἄλλο βαρὺ μεταξωτό. Ἐμπρὸς ὁ λαμρὸς ἔχει ἕνα τεχνικὸ

ντραπάρισμα ἡ μιὰ μεγάλη ἐσκέτα ἡ κομψὰ ὁμοία με τοῦ ταγιέρ.

Τὴν τρίτη κατευθύνσιν τῆς μόδας τὴν βλέπομε στὰ παλὰ. Τὰ ἐπαινοφόρια γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον στενά, ἐφαρμοστὰ καὶ με ζώνη σφιγμένη στὴ μέση. Φοροῦνται ὅμως καὶ τὰ πλατεῖα παλὰ, σὲ σχῆμα κλῶς, με μανίκια ρεγκλάν, ἐπίσης δὲ φοροῦνται ποῦν καὶ οἱ πελερίνες, μακρινές, μᾶλλον στενές, με γαρνιρῆματα στοὺς ὤμους, με διπλοὺς γιανὰδες καὶ με κομψὸν καὶ μπροστὰ. Πολλὰς πελερίνες γαρνίζονται με μπάντες ἀπὸ γούνα, ἀλλὰ ἡ περισσότερες εἶνε σπῆρ, σὲ ἑσκέτα χοντρά, ποῦ πέφτουν σὲ βαρεῖες πτυχές.

Ὅσο γιὰ τὰ καπέλλα, τὰ μεγάλα μετρε ἐπεκράτησαν ὀριστικά, τὸ δὲ σύνθημα τῆς φτεινίης μόδας εἶνε μεγάλη μποὰ καὶ μικροὶ τεπέδες. Τὰ μικροσκοπικὰ καπέλλα, ποῦ φορούσαμε στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλίου πέρσι καὶ πρόσθετα, ἐξοστράκισθηκαν φέτος ἐντελῶς. Γιὰ τὸ πρῶτ θὰ φορεθῶν κανονιὲ με χαμηλοὺς τεπέδες τσακιστοὺς σὸ πλάι ἡ κλῶς με μποὰ ἀρκετὰ μεγάλα καὶ σούτιλ, σὲ καστόρι μαλακὸ ἀγκυρῶ ἡ τοπέ. Γιὰ τὸ ἀπογευματινὰ καπέλλα δὲ

ΔΥΟ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ ΣΑΣ

Φόρεμα γιὰ κοριτσάκι δώδεκα ἐτῶν, ἀπὸ κρεπ-ντε-σιν μὲ πᾶσι ποστέλ, γαρνιρῆμένο με πλαιοῦδες ραμμένους στὰ φύλλα τῆς φούστες, σὲ γιανὰ καὶ στὴν ἄκρη τῆς ζώνης. Ἡ βεστούλα ἀπὸ μᾶλλινο κρεπὸν τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ἔχει μανίκια ρεγκλάν. Φόρεμα γιὰ κοριτσάκι ὀκτὼ ἐτῶν, ἀπὸ μαλλομέταξο κρεπὸν πράσινο ἀνοιχτό. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ φούστα καὶ ἕνα μπλερό καὶ φοριέται πᾶνω ἀπὸ ἕνα εἰλεδάκι ἀπὸ λευκὸ κρεπ-ντε-σιν.

Ἡ ζώνη δένει πίσω.

μοῦ, καὶ ἰδίως τὰ μετρε, ἔχουν πᾶσι ἕνα κας-πέιν, τὸ ὁποῖον σφραδώνει τὸ καπέλλο σὸ κεφάλι καὶ τοῦ δίνει μιὰ ἐμφάνισιν ποῦ λουσάτη.

ΥΓΙΕΙΝΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ποῦ ἀλλάζει ὁ καιρὸς, πολλοὶ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀνιές. Καὶ δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ποῦ καταβάλλει περισσότερο τὸ πρόσωπο καὶ ἀλλοιώνει τὴν καλλονὴν, ἀπὸ μιὰ νύχτα ἀνιίας. Ὅλες ἡ κρέμες τοῦ κόσμου δὲν μποροῦν νὰ φρεσκάσουν ἕνα πρόσωπο, ὅσο ἔνας καλὸς ὕπνος.

Γιὰ νὰ κοιμηθῆτε ἡσυχα καὶ ἀναπαυστικὰ τὴ νύχτα, πρέπει νὰ κάνετε ἕναν μακρινὸ περίπατο τὸ πρῶτ ἡ τὸ ἀπογευματινὸς. Ν' ἀποφεύγετε τὰ βαρεὰ φαγητὰ τὸ βράδυ, καθὼς καὶ τὴν μελιτῇ ἡ τὴν κοιραντικὴν ἐργασίαν μετὰ τὸ φαγητό, καθὼς καὶ τὰ παρατεταμένα ξενύχτια. Ἡ κόμαρ σὰς πρέπει νὰ ἀρρίζεται ποῦν καλὰ καὶ τὰ σκεπάσματα σὰς νὰ εἶνε ἐλαφρά.

Ἄν ἡ ἀνιίας ἐπιμένουν, ποῦν ἐφέλμο εἶνε ἕνα ζεστὸ μπάνιο πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο, καθὼς καὶ ἕνα φλυτζάνι τίλλο, σὸ ὁποῖο ἔχετε ρίξει λίγες σταγόνες ἀνθόνερο.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Γιὰ νὰ διατηρηθῶν γερά τὰ στρώματά σας καὶ τὰ σκεπάσματα σας, πρέπει νὰ τὰ περιποιήσθε ποῦν καὶ κάθε διὰ χρόνια τοῦλάχιστον νὰ τὰ ἀνακαινίζετε ριζικά. Τὸ στρώμα τὸ ξηλώνετε καὶ κατόπιν τὸ δίνετε σ' ἕναν παλῶματᾶ νὰ σὰς τὸ ξαναραβῇ. Στὶς ἐπαρχίες, ἀλλὰ καὶ στὴν πρωτεύουσα ἀκόμη, ὁποῖον πλανόδιον στρωματάδες, οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνουν νὰ κάνουν τὴ δουλειὰ αὐτὴ σὸ σπίτι. Τὰ στρωματόπανα καὶ ἡ ὥρες τῶν μαξιλαρῶν πρέπει νὰ μποῦν στὴ μηχανίδα, τὸ δὲ παρεχόμενόν τοῦ βάρε σὲ σακά καὶ τὰ χιτῶντα δινάται μ' ἕνα καλὸν, γιὰ νὰ φύγουν ἡ σκόνες. Ἄν τὰ μαλλιά εἶνε ποῦν ξερομένα, τὰ πλένετε με σαποῦνι καὶ ὑποτὰ τὰ ξεπλένετε νὰ καὶ τὰ στεγνώνετε στὸν ἥλιο.

Τὰ στρωματόπανα καὶ τὰ μαξιλαροθήκες τὰ γεμίζετε ἀπὸ ποσηγοιμένους τὰ σιδερώσετε καλά, γιὰτὶ ἀλλοῖως μαζεύουν. Ἐπίσης καὶ ἡ μᾶλινες κουβέρτες θέλουν πλύσιμο μέσα σὲ χλιαρὸ σαποῦνι. Πρέπει ν' ἀποφεύγετε νὰ τὶς στρώσετε σὸ στῆψιμο, γιὰτὶ χαλάει τὸ σχῆμα τους, γιὰ τὸν ἴδιο δὲ λόγον νὰ μὴ τὶς κομᾶτε ἀπὸ σχοινί, ἀλλὰ νὰ τὶς ἀπλώνετε χάμω, γιὰ νὰ στεγνώσουν στὴν αὐλὴ ἡ στὴν τάπητα. Ἄν ἔχουν λουρίδες ἡ σχέδια ζωορὸ χρώματος, ἀποφεύγετε νὰ τὶς πλένετε σὲ ποῦν ζεστὸ νερό, γιὰτὶ ξεθάβουν. Τὰ ποῦντολα ἀπὸ τὰ ποῦντονα μαξιλάρια καὶ πλένετε σὲ ποῦν λεκάνη με νερτὴ ἡ βενζίνη. Ἡ ἐργασία αὐτὴ πρέπει νὰ γίνῃ μέσα σ' ἕνα δωμάτιο με ἀνοιχτὰ παράθυρα, ὅπου δὲν εἶνε ἀναμμένη φωτιὰ γιὰτὶ ὁ κίνδυνος τῆς πυρκαϊᾶς εἶνε μεγάλος.

Τὰ σομὲ τὰ βουρτσίζετε καλὸ με μιὰ σκληρὴ βούρτσα καὶ ἔπειτα τὰ ξεπλένετε μ' ἕνα παλὸ βουτηγμένο σὸ νερτὴ.

Ἡ Δις ΑΓΑΝΑ

Σαβυρινή Δελιά

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

Με γλυκαίς, γλυκαίς ζουβέντες,
Έντυθνα μιά μέρα,
Σ' ένα σπίτι φιλικό.
Και να φύγω δεν μπορούσα,
Τι χαλάει! τι άερας!
Τι κακό εξαφανικό!

Μούδωσαν ένα κρεβάτι
Πού ντροπέουν να πλαγιάσω,
Τι κρεβάτι! ευγενικό!
Τι ώραία κουνουπίδα!
Τι σεντόνια! τι μεγάλα!
Τι ζεστό! τι μαλακό!

Πλάγιασα τὸ κάτω-κάτω,
Κι' ελονόρια οὐ καίμενος,
Πῶς θὰ κοιμηθῶ καλά,
Όταν εξαφνα μὲ πιάνει,
Μιά φαγοῦρα πού πετούσα
Πέντε σπαθιαῖς ψηλά!

Σὰν νὰ μούταναν τὸ αἷμα,
Χίλοι φύλλοι, χίλιες σκίπες
Καὶ κουνούπια καὶ χοργιοί.
Τὶ νὰ κάμω, τί νὰ γίνω,
Ποῦ νὰ φύγω, ποῦ νὰ μείνω,
Τὶ κατάρω, τί δορῇ!

Τὶ τοὺς ἔκαμα, τί θέλουν;
Συλλογίστηκα, μὲ φάνη
Ἡ αἰτία φυσική.
Τούτοι δλοὶ οἱ διαβόλοι,
Ποῦ μὲ πολεμοῦνε τόσο,
Ἵσως θὰν' ἀρσενικοί.

Κ' ἐπειδὴ εἶνε μαθημένοι,
Κάθε θράδν νὰ θανατώσουν
Κοιτιστικὸ κορμί,
Ἐθνομόθνησαν οἱ φίλοι,
Καὶ τὰ γένεια μου θὰ εἶνε
Τοῦ θυμοῦ τῶν ἀφορμῶν.

Πάλι κῦτταξα τὸ στομάχι,
Καὶ δὲν εἶδον κανένα,
Δὲν ἤξεύρω τί νὰ πῶ...
Εἶδα πῶς κανεὶς δὲν φταίει,
Τὴ φαγοῦρα πῶς τὴν ἔχει,
Τὸ κρεβάτι μοναχό.

Φίλοι μου, σὰς ἔχωρῶ,
Ἄν σὰς τύχῃ στὴ ζωὴ σας
Νὰ πλαγιάσετε ἀλλοῦ,
Ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάξῃ
Νὰ μὴν κοιμηθῆτε, ὅχι
Σὲ κρεβάτι κοιτιστοῦ!...

Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΒΑΚΧΙΚΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Πάρε μοχαῖο κόψε με, καὶ ρίξε
(τὰ κομμάτια μου,
μάτια μου,
καὶ ρίξε τὰ μέσ' στὸ γυαλί)
Ἄπ' τὴ στιγμή πού μ' ἄφησες, τὸν
(κόσμο αὐτὸ σιγά-σιγά
χάθηκε
καὶ δὲν προσμένω πειὰ καλὸ.
Ἄν βάξῃς τώρα τ' ἄσπρα σου,
(καὶ τὰ μαλαματένια σου,
ἐννοια σου,
θάρρη καὶρὸς πού θὰ θορνή-
σῃς στὸ μνήμα μου, νὰ
πού θὲ νάρθῃς ἐνὰ παράπονο,
(πῆς ἐνὰ παράπονο,

κι' ἄπονο
θὰ μ' εἴρῃς, ὅσο κι' ἂν πο-
(νῆς.

Πάρε φωτιά καὶ κόψε με, κι' ἄν-
(τάμα με τὴ στάχτη μου
τ' ἔχει μου
μέσ' τὰ πελάγη νὰ σκορπᾷς,
νὰ μὴ σ' εἴρῃ τὸ γυμνὰ μου, μα-
ριόλα μου Ἡπειρώτισσα,
ρώτησα
καὶ μούταν ἄλλον ἀγαπᾷ!
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

—Γιὰ ποῖν ἀγοράζεις ὅλα αὐτὰ
τὰ ζαχαρώδη;
—Γιὰ τὴν πεθερά μου.
—Γιατὶ τόσο τρυφερότης;
—Μεταξὺ μας θὰ τὴν πιάσῃ
τέτοιος πονόδοντας ἀπ' αὐτὰ τὰ
γλυκά πού δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μιλή-
ῃ μέρους!...

—Ἐλλά, δώσε λοιπὸν σὲν μνη-
στήρα σου τὸ ποτό φίλ!
—Εἶμαι συγχνημένη, μαμα...
Κόψε σὺ τὴν ἀρχὴ νὰ πάρω θάρ-
ρος!...

—Μαρία, νομίζω, ὅτι κάποιοι
εἶνε στὴ κοιλίνα. Ἐμφύια πῶς ἤ-
ξερες, ὅτι δὲν ἐπιτρέπω ξενεὶς ἐπι-
σκέψεις στὸ σπίτι.

—Ἀλλά, κύριε, δὲν εἶνε κανεὶς
ξένος. Εἶνε ὁ ξάδερφός μου ὁ ἐπι-
λοχίας. Τὸν... γνωρίζω τρία χρό-

να τώρα!...

—Ένας γιατρός ἐφιλοξε-
νεῖτο στὸ σπίτι τοῦ Στέφ-
Ἐδίν, τοῦ γνωστοῦ ἐξε-
ρευνητοῦ τοῦ Θιδέτ, ὅστις
τοῦ διηγείτο πῶς ἀναγκά-
στηκε κάποτε νὰ σκοτώσῃ
ἐνὰ ἰθαγενή.

—Ὁ γιατρός. — Τὶ
ἀνέθεσθε, ὅτι φανέυετε ἔναν
θρονοῦ, καὶ Ἐδίν;
Κι' ὁ ἐξερευνητής, κατόπιν ι-
κρός σκέψεως, ἀπαντᾷ:
—Δὲν γνωρίζω. Σεῖς, γιατρέ;
Κόκκαλο ὁ γιατρός.

Σ' ἐνὰ χωριό.
Μπαίνει στὸ μόνο μαγαζὶ τοῦ
χωριοῦ ἐνὰς μακρομῶλης, ἀδύνα-
τος καὶ μελαγχολικός κύριος καὶ
ρωτᾷτε λαχανιασμένος:
—Αὐτὸ τὸ μαγαζὶ εἶνε τὸ μόνο
σ' ὅλο τὸ χωριό;
—Μάλιστα, κύριε.
—ἔχετε κλούδια αὐγά;
—Μάλιστα.
—Μπορῶ ἀλλοῦ στὸ χωριό ν' ἀ-
γοράσω κλούδια αὐγά;
—Ὀχι.
—Τότε δώστε μου ὅλα ὅσα ἔ-
χετε.

—Ὅσοιτε, κύριε... Δίχως ἄλλο
ἀπόψε θέλετε νὰ πάτε στὸ θέατρο
νὰ δῆτε τὸν «Ἀμλετ».
—Ὀχι, πρόκειται νὰ παῖξω ἀπό-
ψε τὸν «Ἀμλετ»!

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς (στὸ
φραντάρ). — Γιόχαν, θὰ πᾶς στοῦ

Παρέδρου καὶ Παραφουσκωμένου
καὶ θὰ πῆς τοὺς χαρετισμούς μου.
Θὰ δώσῃς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μποκέτο
καὶ θὰ πῆς: Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ
τὴν πρόσκλησιν. Θὰ λάβω τὴν τι-
μὴν νὰ ἐπάγω εὐχαριστῶς.
Ἡ δοντινάντσα πηγαίνει. Σημαι-
νει. Βγαίνει ἡ κυρία.
Ἡ δοντινάντσα. — Ὁ κύ-
ριος ἀνθυπολοχαγὸς εὐχαριστεῖ πολ-
λὸν διὰ τὴν πρόσκλησιν καὶ θάρρη
εὐχαριστῶς... νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν
τῆς κυρίας!

—Ἐκάματε μαζὺν ταξεῖδι γάμου
μὲ τὴν σύγγό σας;
—Ναί, μὲς ἐφάνηκε πολὺ μα-
ζού. Ὁ πατέρας τῆς μου εἶχε ἱπο-
σχεθῇ νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα μεγάλο
ποσόν, δταν θὰ γυρίζαμε!

Στὸ βαγόνι. Ἄζρον ἄντον γαῖ-
δουριάς:

—Ένας μὲ γυαλιὰ διαβάξει ἐφη-
μερίδα.

—Ένας ἄλλος τοῦ λέει. — Μπο-
ρεῖτε, σὰς παρακαλῶ, νὰ μοῦ δα-
νεῖσετε κομμάτι τὰ γυαλιὰ σας,
γιατὶ ἐλημύνθησα τὰ δικὰ μου;
—Πολὺ εὐχαριστῶς. Ἰδοῦ!

—Καὶ τώρα δώστε μου καὶ τὴν
ἐφημερίδα! Χωρὶς γυαλιὰ δέβαια
δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν διαβάσετε.

Ὁ γηραιὸς κύριος (σ' ἕ-
να νέο). — Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή!
Ἄν δὲν ἦσαν σὺ, νὰ μὲ τραβήξῃς
ἀπὸ τὸ νεὸ τοῦ ποταμοῦ πού εἶχα
πέσει, καθὼς δὲν ἔχω κολύμπι,
ἀπεικνῶς θὰ ἐπνιγόμουν. Ὡς ἀν-
ταμωθὴ θὰ σοῦ δώσω ὅς σέξιν-γιν
τὴν κόρη μου, αὐτὴν ἐδῶ, πού βλέ-
πεις.

Ὁ νεαρὸς σωτήρ, ἀφοῦ ἔσριξε
ἐνὰ βλέμμα πρὸς τὴν κόρη, ὅρμα
κατὰ τοῦ γέροντος.

Ὁ γέρονς. — Τὶ θέλεις νὰ
κάμῃς;

Ὁ σωτήρ. — Νὰ σὰς ξανα-
πνίξω!...

Ὁ ἐρωτευμένος δάσκαλος.

—Γιὰ νὰ καταλάβῃς πόσο σ' ἀ-
γαπῶ, Ἐρασίμα, μάθε, ὅτι σήμε-
ρα ἔβαλα τιμωρία ἐνὰ μαθητὴ μου νὰ
γράψῃ χίλιες φορές τὸ ἐνομὰ σου!.

Χορὸς μετρημεσμένων.

—Ἀποφασίσατε, τέλος πάντων,
τί κοστοῦμι θὰ βάλετε σεις κι' ὁ
ἄνδρας σας;

—Βέβαια. Αὐτὸς θὰ εἶνε ντυμέ-
νος Ρώσος καὶ ἐγὼ Ἰταλὸς.

—Κι' αὐτὸ θὰ πῇ;
—Ἀπλούστατα: Ὁ Ρωσοῖαπο-
νικός πόλεμος!...

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
Ένας ἐρωτικὸς περίπατος μὲ ραγδαϊοτάτην βροχήν...

ΤΟ ΟΝΕΙΔΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΟΝΔΡΑ
ΩΜΟΦΟΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ

Laro

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!
Μόνον ἡ πούδρα ΛΑΡΟ, ἀπὸ ἀνθη ρυζιοῦ, πού εἶνε τὸ θαῦμα
τῆς ἐπιστήμης, τὸ ἀριστοῦργημα τῆς τέχνης, σὰς δίδει τὴν
ὕγιαν, σὰς χαρίζει τὴν ὡμορφιά.
Γενικός Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα Ἀλέκος Ὁθ. Ἀρ-
χιμανδρίτης, Ἰσαβέλλα 26, Ἀθήναι.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΤΗΚΟΤΡΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΑΝΟΥΣΟΥ & ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2284)1933 διαταγῆς τοῦ
ὕπουργείου Γεωργίας καὶ ὑπὸ τὸν διαρκὴ ἔλεγχον
καὶ ἐποπτεῖαν αὐτοῦ διατελοῦσα

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ καὶ χρυσοῦν μετάλλιον κατὰ τὴν Γ' Πανελ-
λήνιον Πτηνοτροφικὴν καὶ Κονικλοτροφικὴν Ἐκθεσιν.
Μάιος 1934.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ, ἱατρός.

ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΑ: Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου 11 — Ἀθήναι.

ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ: Ἰδιόκτητον τῆς Σχολῆς, παρὰ τὰ Νέα
Λιόσια, ἐναντὶ Πύργου Βασιλίσσης.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ.—1) Γενικὴ καὶ εἰδικὴ Κτηνοτρο-
φία. 2) Πτηνοτροφία. 3) Κονικλοτροφία. 4) Μελισσοκομία. 5) Εἰδικὴ
Γεωργία. 6) Γεωργικὴ Οἰκονομία. 7) Δενδροκομία, κλπ. κλπ.

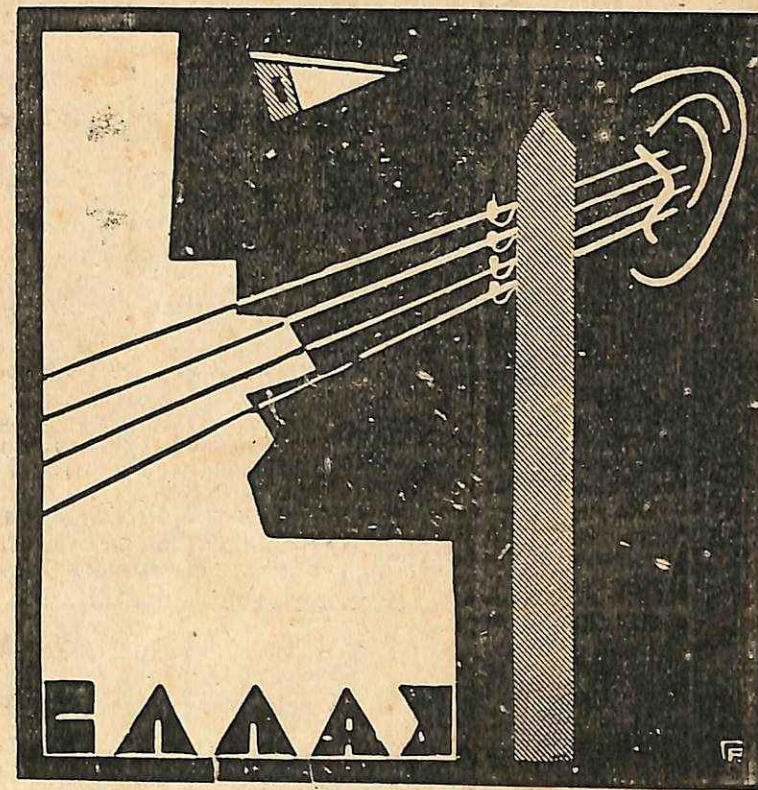
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΦΟΙΤΗΣΕΩΣ καὶ ΔΙΔΑΚΤΡΑ.—Ἡ φοίτησις ἐν τῇ
Σχολῇ εἶνε μονοετής, τὰ δὲ διδάκτρα δρασχαῖ 5.000.

ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΠΤΥΧΙΟΥΧΩΝ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ.—Οἱ πτυχιούχοι τῆς
Σχολῆς ἀπολαμβάνουσι ἀπάντων τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου 2203 θεσπισθέντων
εὐεργετημάτων καὶ κέρκτηται προνομιακῶς τὸ δικαίωμα ἀποκτησεως
γαῶν, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ αὐτοῦ Νόμου.

Ἄς σημειωθῇ ἰδιαίτερος ὅτι οἱ διοικούντες τὴν Σχολὴν ἐξησφάλισαν
ὡς διδασκαλῶν προσωπικὸν τοὺς ἄσους τῶν εἰδικευμένων ἐπιστημό-
νων. Τὰ ὅραία αὐτὰ ἐπαγγέλματα ἰδιαίτερος συνιστῶνται εἰς τὰς κυ-
ρίαι καὶ δευτερεύουσας, ὡς προσαρμοσμένα ἐξαιρετικῶς πρὸς τὴν φύσιν
καὶ τὰς ἱκανότητάς αὐτῶν. Ἡ διεύθυνσις τῆς Σχολῆς ἐξησφάλισε καὶ
Ὀμοτοροφείον δι' αὐτάς, ὑπὸ τὰς καλύτερας συνθήκας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ
διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ
δλόκληρὰς βιβλιοθήκας. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΛΗΞΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ
τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι
ἐν Παρισίοις ἐπὶ τριετίαν σπουδασάντες εἰς τὴν ACADEMIE
NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAR-
LITAINE.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάντα ἡμερῶν.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστή-
ριά των, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπύτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Ἀποφύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
λαματικές πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλευρὸς θαλάσσης Κοτοπούλης. Τὰ λαματικά τεχνητὰ λουτρά
τῶν διαφόρων λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ — ΜΕΘΑΝΩΝ —
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΙΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ λαματικά
λουτρά τῶν ὡς ἀνω ἀναφερομένων λαματικῶν πηγῶν.
Δι' ἐκόλιαν τῶν κ. κ. πελατῶν, τὸ Ὑδροθεραπευτήριον ἐδι-
ελασίσατο τὰ θαλάσσια λουτρά, ὅστε οἱ κ. κ. πελάται
νὰ μὴ ἀναμένουσιν.

Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακατανοῖς.

Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 9 π. μ.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου γνηματικά, τα όποια έχουν μεταφρασθή εις όλες τὰς γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και πού μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τῷ ΠΩΛ ΘΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 60, ἐξωτ. δρ. 80) Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενούς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα Μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τῷ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 30, ἐξωτ. δρ. 40) Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις, εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν πού νὰ τὸν ἐδιάβασεν, ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσπρίμασε τὴν μεγαλειότητα ἐπαυχίαν, ἐξ ὧν μυστοσημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τέφρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τῷ ΕΝΤΙΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίουν σκληρὸν ἀγῶνα αἱ ἦρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένον ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειέτων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τῷ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30) Μέσα σὲς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον αἰδιόλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, μὲ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλόργον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τῷ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30) Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶνε τὸ ἀριστοῦργμα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τραματικόν, πολυέλεον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβιά, ἐκτελλίσσεται μέσα στοὺς πάλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΘΩΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τῷ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Περιεργώτατον καὶ τραματικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχή, ὡνίαν τὸν ἀναγνώστην, μὲ τὴν δραματικὴν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΟ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ Λάγκερλεο εἶνε ἡ μεγαλειότερα συγγραφεὺς τοῦ αἵματος μᾶς καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἑκδοὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου, ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργμα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τῷ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦργμα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Πλοέμων». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, αἱ ἐρωτὲς τῶν, ἡ φτώχεια τῶν, περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΓΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 138. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Ἐνα μικρὸ Ἀθηναῖκ μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴν τέχνη καὶ χάρι, γεμάτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τῷ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 5, ἐξωτ. δρ. 8) Σμυρναῖκ μυθιστόρημα, τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁποῖον διακρίνεται ἡ ποιητικὴ τοῦ περιγραφῆς, ἡ εὐχάριστη πλοκή του καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν εἰς τὰ Γραφεῖα μᾶς οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ μία λίρα Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ἐλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ εκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, περὶκλίων, περιέργων καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβολογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὔας», «Δυὸ καρδιές πού ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιν «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαῖν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ Δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδέλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πού ζωντάνεψαν».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδέλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πού ζωντάνεψαν», «Ἡ καινούργια ἀγάπη καὶ παλὰ», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἐρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλασός», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰανώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μᾶς τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἕκαστον, ἐλεύθερα τοχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἑλπίστως 30 ο/ο.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μᾶς ὑπάρχουν καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δρχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 350 ἕκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν μία λίρα Ἀγγλίας ἕκαστος.